

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

Sal: 26 / Hejmar: 304 / Nîsan 2007

BARIŞA



SON BİR ŞANS



RÊBER APO DEĞERLENDİRİYOR

Partileşme ciddi bir iştir



Zihniyet partinin anlam gücüdür. Parti zihniyetinin sosyal bilimi çok iyi kavraması gereği açıktır. Tüm bilimsel gelişmeyi kapsayan, bilimlerin en son tamlayanı olarak sosyal bilim, dönüştürülmek istenen toplumun aydınlatıcı gücüdür. Eskiden mitolojik, dinsel ve felsefi ekollerle aydınlatılmaya çalışılan toplumsal olgu, uzun yürüyüşünde sınırlı da olsa sosyal bilimsel bir izaha kavuşmaya yaklaşmıştır. Toplumu bilimsel kavramak büyük bir güç verir. Bu anlamda sosyolojiyi sınırlı da olsa kavramak, toplumsal dönüşümün en güçlü yanıdır. Fakat bu yetmez. Şu hususu iyi bilmek gerekir ki, insanlık tarihindeki tüm mitolojik, dinsel, felsefi ve bilimsel çalışmalar son tahlilde toplumsal kaynaklıdır ve toplumun gerçeğini, sorunları ve çözümlerini aydınlatmak ve gereklerini yerine getirmek için inşa edilmişlerdir. Toplumdan ayrı bir varlıkları yoktur. Toplumu anlamadan ne bireyi, ne eşya ve doğayı hakkıyla kavramak mümkündür. Toplumun başına gelen insansal felaketlerin temelinde –savaş ve iktidarlar, devlet– cehalet ve zorbalık yatmaktadır. Ancak toplumu kavradıkça bu cehalet ve zorbalık kurumlarını aşabiliriz. Devlet, iktidar ve savaş analitik zekanın sapık ürünleri olduğu halde, aşılmaları da ancak analitik ve duygusal zekanın el ele vermesiyle mümkün olacaktır. Devlet, iktidar ve savaş –dolayısıyla barış– meselesiyle uğraşanlar, toplum kavramını mutlaka yetkin ve yeterli kılmaya öncelik vermelidir.

Ahlak da parti zihniyetinin ayrılmaz bir parçası olmak durumundadır. Ahlak aslında toplumsal özgürlüğün gelenekselleşmiş biçimidir. Son tahlilde bilinçtir. Ahlakı kalmamış toplumun özgürlüğü de bitmiş demektir. Ahlaksız toplum bitmiş toplumdur. O halde toplumu dönüştürme çabalarında ahlakı esas almak, ahlaksız olmamak vazgeçilmez bir ilkedir. Ahlaka yer vermeyen sosyal akımların kalıcı olmaları beklenemez. Toplumu dönüştürme kararlılığı olanların özgürlük ahlakıyla bağlarını asla yitirmemeleri gerekir.

Zihniyetin politik irade ile ilişkisi eylemsellikle ilgilidir. Kavramak, ahlakilik ancak eylemsellikle bütünleştiğinde değer taşır, çözüm gücüne kavuşur. Politikasız ahlakilik ve bilimsellik aldatmacalarla doludur. Kesinlikle egemen tahakkümcü güçlerin adına teslim olma, kendini satmadır. İktidar bilmenin, resmi ahlakın bir parçası haline gelmedir. Bilim adamı ve birçok bilgesel tutumun etkisiz, hatta amaçlarına ters, toplumun aleyhinde rol oynamaları bu bağlantıyı ihmal etmelerinden ileri gelmektedir. Çağımızda daha da yaygınlaşan sadece ahlakla, bilimle veya politikayla ilgilenmek, tüm felaketlerin kapısını açık tutan tehlikeli bir yaklaşımdır. Belki de en çok gerekli olan, günümüzde bu kopukluğu giderecek bir tutumu etkin kılmaktır ki, bunun da en açık ifadesi yetkin bir parti zihniyetine ulaşmaktır.

Bu anlamda yaptığımız parti zihniyeti tanımlaması büyük önem taşımaktadır. Zihniyetin bu tarzını esas alıp uygulanır kılmadıkça, reel sosyalizm, sosyal demokrat ve ulusal kurtuluşçuların içine düştüğü çıkmazlardan, sistemin yedek gücü haline gelmekten kurtulamayız. Dolayısıyla yeniden yapılanmaya giderken, parti tanımının zihniyet öğesine birincil önemi veriyoruz. Parti bu yönüyle zihniyet yapısıyla ne kadar güçlüyse, programını yetkin strateji ve taktiklerle o denli güçlü, doğruya yakın yürütebilir. Aksi halde en kazanılmış adımları tekrar kaybetmekten kurtulamaz. Hatta başarılmış devrimlerden sonra kurulmuş yapılanmaların yıkılmalarını önleyemez. Sovyet sosyalizmi bu yönleriyle de öğreticidir. Mesele sadece teori ve pratik birlikteliği değildir. Nasıl, hangi içerikte bir teori, bir parti zihniyetine dayanarak parti yürütüyoruz sorusu önemlidir. İçeriği net ve amaca göre tanımlanmamış bir teori ve parti zihniyeti, sonuçta yol açacağı pratikteki hatalı, yanlış gelişmelerin etkenine dönüşmüş olur. Bu nedenle teori pratik birlikteliği sağlam döşenmelidir.

Teorik sağlamlık kendini programa yansıttığında anlamlı olabilir. Bir parti için program toplumsal dönüşümün temel kriterlerini ifade eder. Program oluşturamayan, oluşturup da özümseyemeyen bir topluluğa parti demek zordur. Tarih boyunca tüm bu geleneksel hareketlerin inançları, örgütleri birer program ve örgüt değerindedir. Program, üzerinde net anlaşılan, bağlı kalınan, uygulama değeri olan toplumsal akidelerdir. Yani ilke haline getirilmiş düşünce ve inanç değerleridir. İlkelerine en çok bağlı olmayı bilenler, bunu tüm yaşamlarında yaşatmayı başaranlardır. İlkesiz, programsız olmak, hedefsiz, her esen rüzgara kapılmak, kendi kişisel zaaf ve hırslarına kapılmak anlamına da gelir. O halde kendini büyük çabalarla edinilmiş bir teorik, ahlaki ve politik zihniyete dayandıran, daha somut toplumsal dönüşüm ilkeleri olarak programa bağlayanlar, partileşmede en önemli bir adımı atmış sayılırlar. Bu iki adımı atamayanların partileşmesi sakattır veya sempatizanlıktan öteye gitmez. Partileşme çok ciddi bir iştir. Belki de onlarca yıl iç yoğunlaşmayı, nefesini terbiye etmeyi ve erdem, yetenek kazanmayı gerektirir. Örneğin dinler ve mezhepler tarihinde kırk yıl bir mağarada kendini terbiye eden aziz ve azizelere rastlamaktayız. Her üç büyük dinde, Budacılıkta bu yönlü tarihi örneklere bolca rastlanmaktadır. Parti zihniyeti ve programına bu tarihsel bakış açısıyla yaklaşılmalıdır.

**** Bu yazıRêber Apo'nun***
"Bir HalkıSavunmak" kitabndan alnmştr.

Ya demokratik çözüm gelişecek ya da Kürt halkı demokratik yaşamını kuracaktır

"PKK ilk günden günümüze kadar hep imhayla karşılaştı çünkü Kürt halkı hakkında verilmiş imha fermanına itiraz etti. Kürt halkının üzerindeki imha en başta ona itiraz edene imha olarak dönüştü. Onu imha ederek, ancak Kürt halkını imha edebilirlerdi. Çünkü PKK bir savunma gücü oldu, Kürt halkının imhaya karşı direnme gücü oldu ve savaşı kendi üzerine aldı. "PKK halktır halk burada" deniliyorsa, PKK'ye ulusal kimlik olarak sahipleniyorsa böyle bir direniş gücünden dolayıdır"

Gelişmeler gösteriyor ki bu dünyada Kürt halkının özgür ve demokratik yaşam hakkı yoktur. Kürtlere bu dünyada yer bulunamıyor. Köle olarak bile yaşamamızı kabul etmiyorlar. En ağır işkence koşullarında bile yaşatmayı çok görüyorlar. Eskiden Kenan Evren "asmayalım da besleyelim mi?" demişti. Böyle beslemeyi bile fazla görüyorlar ve bu dünyada kimliğinizle olmamalısınız diyorlar. Gerçek böyle olunca bizim kendimizi koyuvermemiz, şu hakkımız, hukukumuz var dememizin hiçbir anlamı yoktur. Bunun gerçekle ve bu dünyanın işleyen kanunlarıyla hiçbir alakası yoktur. Gelinen aşamada Kürt halkına, Önderliğine ve Kürt özgürlük hareketine dayatılanlar karşısında mevcut pozisyonda kalmak artık kendi kendimizi kandırmaktan dolayısıyla da kaybetme tehlikesini kendi elimizle yaratmaktan başka herhangi bir anlam taşımaz. Siyasi durum değerlendirmesi böyle bir sonuca varmamızı gerektirmiştir.

Bizim gibi hareketler açısından siyasal durumu kendi durumumuz belirler. Yani siyasal durum, siyaset nasıl seyrediyor değil de kendimiz ne durumdayız, nasıl seyrediyoruz, hal ve duruşumuz nedir, bunu sorgulamamız lazım. Çünkü siyaset burada belirleniyor.

Halkımıza dayatılan bir imha konsepti var. İmha ve tasfiye planı var. Bunların bütün yönleri açığa çıkmış durumda. Nereden kaynaklandı bu imha planı? Tabii önce bunu netleştirmemiz gerekiyor. Hele hele komploya dayalı bir imha nasıl gündeme geldi. Önderlik uzun süredir en ağır tecrit ve işkence ortamında tutulmasına rağmen böyle koşulların kendi duruşunu ortaya koyması açısından engelleyici olamayacağını göstermişti. Önderliğimizin komployu boşa çıkarmak için büyük çaba göstermesine rağmen sekiz yıl sonra yeniden bir imha hevesi nereden ortaya çıkıyor. Bu soruyu iyi cevaplandırmamız lazım. Siyaseti anlamaya ve düzeltmeye götürecek olan şey bu soruyu doğru sormak ve gerçekleri ortaya çıkarmakla mümkündür.

Kürt halkı üzerinde bir soykırım sistemi yürütülüyor

Bütün pratiğimize ve gelinen aşamaya baktığımızda karşımızda bir düşman gerçeği olduğu ve onunda kendine göre özellikleri bulunduğunu görürüz. Onu da görmezden gelmememiz lazım. Tek yanlı değerlendirmek her zaman sakıncalı ve tehlikelidir. İnkar ve imha sisteminin özellikleri, katılığı, saldırganlığı vardır. Türk sömürgeciliği ve bunun içinde yer aldığı sistem herhangi bir sistem gibi bilinen bir baskı ve sömürü sistemi, işgal sistemi değildir. Önderlik bunu bir soykırım sistemi olarak ifade etti.

Kürt soykırımı üzerinde kurulmak istenen bir toplumsal kuruluş var. Bu çok nettir, kesin bir hedeftir. Gerçekleştirilmesi için de bir sistem oluşturulmuş ve amaçlar doğrultusunda kurumlaştırılmıştır. Ordusu, polisi, ekonomisi, siyaseti var. En kötüsü de yalan yanlış da olsa bir bilinci, ideolojisi var. Tutarsız, çelişkili ve çağ dışı olabilir. Ama bir ideolojik sistem olduğu tartışma götürmez bir gerçeklik. Bütün tutarsızlıklarına rağmen gece gündüz büyük mali kaynaklar seferber edilerek insanların beyinlerine enjekte ediliyor. İnsanlar papağanlaştırılıyor. Kürtlerin yok sayıldığı bir ideolojik sistemle kafalar dolduruluyor, yönlendiriliyor. İnsanlar üzerinde bu düşüncenin derin bir etkisi var. Bunu doğrultu kabul edip, böyle yönelen insanlar ve toplum var. Dolayısıyla basite almamak, başka sistemlerle karıştırmamak gerekiyor. Kürt'ün inkarı üzerinde oturtulmuş, I. Dünya Savaşı'yla geliştirilen sistemi başka herhangi bir sistemle karıştırmak en büyük yanlışa düşmek olur. Dolayısıyla zayıflık, ölçüsüzlük, pasiflik yaratır, sapmaya götürür. Oradan da yenilgiye götürür. Geçmişte bu gerçeklik bilinmediği için yanılgılar yaşanmış, bu da Kürt halkı açısından trajediyle sonuçlanmıştır.

Neden şimdiye kadar bu sistem karşısında ciddi bir duruş olamamış, irade gelişmemiş, heves mi edilmemiştir? Hayır, heves eden çoktur. Yüzeysel bir biçimde bu durumu görüp kendini bu ortam içinde lider haline getirmek isteyen o kadar insan çıkmış ki isyanlara da başvurmuşlar. Ama bilindiği gibi hepsi ezilmekten, dağılmaktan, yenilmekten kurtulamamışlardır. Çünkü işin özünü, sistemin gerçekliğini objektif bir şekilde doğru yeterli tahlil edememişlerdir. Somut koşulların somut tahlilini yapamamışlardır. Ya anlamamışlar ya da anlamışlar ama, hesaplarına gelmemiş, kendilerini kandırmışlardır. Gerçeği revize etmiş, yumuşatmışlardır. Çünkü gerçek acıdır, serttir. Onu kaldırmak yürek istiyor, o yüreği gösteremeyince gerçeği revize ederek, objektif olguya göre değil kendilerine göre bir tanım geliştirtmişlerdir. Sonuç, sistem gerçekliği karşısında hep ezilme, kaybetme olmuş, ayakta kalamama olmuştur. Kısacası temeli Kürt inkarına dayanan, kendisini toplumsal bir sistem haline getirmiş sömürgeci sistem aşılamamıştır.

> **“Sekiz yıl sonra komplo yeniden imha hedefiyle ortaya çıkıyorsa, bu inkar ve imha sisteminin vahşetinden önce bizim zayıflığımızla izah edilmelidir. Önderliğimizin uluslararası komplo sonrası yetersiz yoldaşlık, vefasız dostlar dediği gibi bugünkü imha konseptine yol açan da kendi zayıflıklarımız, iradesizliğimiz, örgütsüzlüğümüzdür”**

Önderliğimiz üzerinde her zaman imha tehdidi vardı

İnkar ve imha sisteminin doğru anlaşılmasının sistem gerçeğiyle bağı var. Tabii bir de bizim durumumuz var. İlk defa Kürt toplumu ve siyasetinde PKK bu yanılgılı duruşu aşma iradesi ve gücünü gösteren, bu durumu böyle tahlil ederek, bunu aşmayı hedefleyen bir hareket oldu. Bu çerçevedeki tek Önderliksel çıkış Önder Apo'nun çıkışı oldu. Gördük ki belli düzey geliştiğinde binbir türlü oyunla ve bu Kürt kapanı içinde –işbirlikçi Kürtler dahil– rolleri olan birleşik güçle bunun daha da ileriye gitmesini engellemek için saldırılar gelişti. Bu kadar saldırı oklarının Önderliği hedeflemesi, öyle kendiliğinden olmuyor ve anlaşılmaz bir durum değil. Demek ki genel zayıflık olarak değerlendirdiğimiz, Önderlik çıkışının gerekçesi ve aşmayı hedeflediği zayıf duruşları biz de hareket olarak bir yere kadar aşabildik, ama daha öteye gidemedik.

Sekiz yıl sonra komplo hala yeniden imha hedefiyle ortaya çıkıyorsa, bu inkar ve imha sisteminin vahşetinden önce bizim zayıflığımızla izah edilmelidir. Önderliğimizin uluslararası komplo sonrası yetersiz yoldaşlık, vefasız dostlar dediği gibi bugünkü imha konseptine yol açan da kendi zayıflıklarımız, iradesizliğimiz, örgütsüzlüğümüzdür. Hareket olarak sağlam duramayışımız dolayısıyla halkı bu biçimde etkileyemeyişimizdir. Güçlü durumda olsaydık mevcut durumla karşılaşmazdık. Güçlü bir örgütsel duruş, sağlam bir anlayış ve ideolojik duruş sergilemiş olsaydık kimse elbette böyle yaklaşamazdı. Bu tür hesaplar yapamazlar ve bugün biz böyle bir durumla yüz yüze gelmezdik. Bu kadar çözümsüz olmazdı Kürt sorunu. Bundan kimse kuşku duymamalı.

Önderliğimiz üzerinde her zaman imha tehdidi vardı. Bunu doğru anlasaydık, zayıflıklarımız bu düzeyde olmazdı. Bu açıdan öncelikle bizim kendimizi güçlü bir sorgulamadan geçirip düzeltmemizin gereği vardır.

Önderliğimizin zehirlenmesinin ortaya çıkmasından önce de gelişmeler doğrultusunda mücadelenin içine girdiği süreç bugünkü gibi öngörülmüştü. Dolayısıyla da bu kışın tüm örgütçe bu süreç dikkate alınarak ciddi bir hazırlık yapılması gerekiyordu. Ancak bu yeterince yapılamadı.

HPG Konferansı gerilla cephesinde bunu yürütmeyi sağladı, böyle bir süreç başlattı. Koşulları karşılayacak bir mücadele çizgisi ve sorunların çözüm yolunu oraya koydu. Fakat diğer alanlar bu düzeyde duyarlı olmadılar. Aynı sorgulamayı diğer bütün örgütlerimiz, aynı ideolojik örgütsel yaklaşımla yapamadı.

PKK Genişletilmiş Meclis Toplantısı örgüt ve kadro sorunlarını kapsamlı tartışarak bir düzeltme hareketi başlatacaktı. Ne var ki Önderliğin zehirlenme bilgileri gelince bu konu üzerinde yoğunlaşmak zorunda kaldık.

Kürt halkı Önderliğine bağlı olduğunu bir kez daha ispat etti

Önderliğimizin zehirlenmesinden sonra öncelikle Newroz'a kadar bir süreç tanımlaması geliştirdik. Bu durumu daha geniş kapsamlı net açığa çıkartmak, çözümlemek, bilgilerimizi gerçekçi ve yeterli hale getirme gereği gördük. Böyle bir durumun oluşmasının nereden kaynaklandığı, kimler ne yapmak istiyorlar, kim ne kadar sorumlu bundan? Bunları biraz daha iyi anlamamız gerekiyordu. Diğer yandan zehirlenme gerçeğini ortaya çıkarıp, deşifre etmiştik. Oyunu tersine çevirme imkanını elde etmiştik. Oyunu bozalım, imha sürecini tersine çevirelim amacıyla, çok katı olmayan bir tutum geliştirmek başlangıç açısından uygun olur dedik.

Buna göre temel amacımızı tespit ettik. Önderliğin muayene edilmesi ve tedavisinin başlatılması öncelikli talebimiz olarak ortaya konuldu. Bunun yapılması imkan dahilindeydi. Planlamamızı, bu amacımızı gerçekleştirebilmek üzere oluşturduk. Daha fazla da bilgilenmemizi sağlayacaktı böyle bir durum. Bunun gerçekleştirilmesi içinde olayı deşifre etmeyi öngördük. Gerçekleri ortaya koyarak, yoğun bir propagandayla çeşitli çevreleri harekete geçirmek istedik. Tüm bunları anlamlı kılacak siyaset gündemine taşıyacak olgu olarak da halkın demokratik eylemliliği geliştirmeyi öngördük. Bu yönlü çabalarımız oldu. Newroz'a kadar böyle bir süreç yaşadık. Bu tutum gerekliydi. Dolayısıyla yanlış yapılmamıştır.

Düşmanın amacı imhadır. Bunların varlığı ortamında bu tutum gerekliydi, yerindeydi. Bunu yürütmede belli eksiklerimiz oldu. Bir düzeyde deşifre ettik, gündem oluşturduk; fakat kanıtlarımızı daha ileri düzeyde net ortaya koyamadık. Belli bir propaganda çalışması yürüttük, teşhir ettik, ama parça parça oldu, kopuk kopuk oldu. Zaman zaman gündemi iyi tutturduk, zaman zaman hazırlıksızlığımız ve yürütme zayıflığımızdan kaynaklı gündemden çıkışlar oldu. Bunları hep eleştirdik, düzeltmeye çalıştık. Halkın kitlesel eylemliliği belli düzeyde gelişti. Kadınların tepkileri, öfkeleri giderek artan bir oranda ortaya çıktı. Newroz'da bu gerçekten doruğa ulaştı. Mesai günü olmasına rağmen, bu kadar baskı ve tutuklamalara rağmen yine hepsinin aynı gün yapılmasını, düşman bir zorunluluk haline getirmiş olmasına rağmen etkinlikler güçlü geçti. 21 Mart dışında, Newroz kutlamasına özellikle kuzeyde izin vermek istemediler. Bunlar engelleyici, daraltıcı yaklaşımlardı. Nicelik bakımından Newroz'da halkın katılımı Kuzey'de, Güneybatı'da, yurt dışında ve yine diğer parçalarda güçlü oldu, etkili oldu.

Güneybatı'da halkın Önderliğe sahiplenmesi çok güçlü oldu. Durumun PYD'lilerin söylediği gibi olmadığı ortaya çıktı. Çünkü birkaç yıldır bize, halk kırılmıştır, uzaklaşıyor, dolayısıyla halktan destek alma imkanımız eskisi gibi yoktur deniliyordu. Bunları subjektif, örgütü yanıltıcı değerlendirmeler olduğu anlaşıldı. Söyleyenlerin kendi ruh

hallerini ve anlayışını yansıtan şeyler olduğu ortaya çıktı. Zaten örgütümüz de hiçbir zaman bu tür söylemlere inanmamıştı. Güney'de kendi durumuna göre kutlamalar oldu. Maxmur ileri bir düzeyi ifade etti. Newroz öncesi ve Newroz günü Doğu'da yoğun tutuklanmalar oldu. Newroz öncesi operasyonlar Kuzey'den daha fazla oldu. Başka nedenlerin yanında bunlarda Doğu Kürdistan'da katılımı zayıf bıraktı. Yurtdışı da belli bir düzeyi gösterdi. Eleştirilecek yanları olsa da nitelik bakımından halk tutumunu ortaya koydu, taleplerini ortaya koydu, öfkesini gösterdi. Somut mesaj verdi. En karşıt olanlar bile 2007 Newrozu'na Önderliğin damgasını vurduğunu söylemek zorunda kaldı. Gerçek bir önderlik Newroz'u oldu. Halk Önderliğin bağımsız heyet tarafından muayene edilmesini ve tedavi edilmesi talebini net ortaya koydu. Halkın tutumu bu bakımdan bir zirveyi ifade ediyordu.

Türk hükümetinin yaklaşımları birçok gerçeği ortaya çıkardı

Tabii örgütümüzün planladığı farklı eylemler geliştirmede zayıf kaldık. Etkili bir eylem durumuyla, ortamı zorlayan bir eylemlilik içerisinde olamadık. Bunu baştan itibaren planlamıştık aslında. Özellikle Kuzey'de, yurtdışında planlamıştık, ama gerçekleştirilemedi. Mevcut örgütsel duruşumuz buna güç getiremedi veya söz konusu alan örgütlerimiz böyle bir eyleme girmek istemedi. Onun yükünü, bedelini ödemek istemedi. Bu yönüyle halkın tutumuyla örgütlü yapımızın duruşu denk olmadı. Tabii ki örgütten kastımız kadroların duruşudur. Bir örgüt yönetimi dahil kadrolardan oluşuyor.

Yönetimimizin eylem yapılmasın diye bir görüşü yoktur. Fakat eylem, örgütleme ve yaptırma gücü söz konusu alan yönetimlerimiz ve kadrolarımızın duruşu nedeniyle gerçekleşmemiştir. Örgütsel hazırlıklarını ve örgütsel düzeyini böyle eylemler yaptıracak düzeyde geliştirememiştir. Elbette uygulama yönetimleri sorumlu bundan. Tabii bütün yönetimler de sorumlu. Öyledir diye üst yönetimin sorumsuzluğu olamaz. Demek ki doğru örgüt kuramamış, sağlam yönetim görevlendirememiş, etkili bir yönetim ve yönetim duruşu ortaya çıkartamamış ve kendisini boşta bırakmış. Tarz geliştirememiş. Bu bakımdan eleştirilmesi gereken yanlar var. Bunları gidermeye çalışıyoruz.

Bütün yetersizliklere rağmen sonuçta Newroz'la birlikte bir tutumun oluştuğu kesin. Bu tutum Türkiye'nin Önderliğimizin zehirlenmesi konusunda yapılan eylemleri ciddiye almasını beraberinde getirdi. Ciddiye almadığını vurgulasa da gerçek böyle değildir. Hükümet toplandı heyet gönderdi, sonuçlarını yine hükümet toplandı, değerlendirdi. Aldıkları karar hükümet sözcüsü tarafından açıklandı. Bu durum nedenli ciddiye alındığını gösteriyor. Heyet oluşturuldu, ama daha yola çıkartılmadan hangi sonuçları ortaya çıkartacağı ilan edildi. Hükümetin tutumunda neyi amaçladığını yansıttı. Bu açıklama gerçek niyetleri ve izleyecekleri politikanın dışa vurumuydu. Sonuçta gündemden düşürmeyi, oyalamayı, zaman kazanmayı öngören bir tutum çıktı.

Türkiye hükümetinin bu tutumundan bazı gerçekleri ortaya çıkardık, anladık. Kim yapmış olursa olsun hükümet bunun da sorumluluğunu üstlenmiş oldu. Artık kendi kararıyla işleri yürütür hale geldi. Kendi tutumunu takındı, açıklamaları kendisi yaptı, dolaysıyla sürecin yürütülmesinin sorumluluğunu üstlenmiş oldu. Ayrıca da bazı sonuçlar netleşti. Çete çevrelerin etkileri de olabilir, ama aslında hükümetin planlı bir yaklaşımının var olduğu anlaşılıyor. Önderlik neo-ittihatçılar ve statükocular ittifakı diye tanımlamıştı. Böyle bir ittifakın bu işi planlayıp, yürüttüğü gerçeğe en yakın olandır. Bu konuda hükümet, genelkurmay ittifakı, uzlaşması, AKP, CHP uzlaşması ortaya çıktı. Öyle bazı devlet içindeki grupların ve bir eğilimin işi değil de yönetime hakim olan mevcut odakların, planlı ve örgütlü bir biçimde yürüttüğü bir işti. Henüz tereddütler olsa da bu durum önemli oranda netleşmiştir. Ortaya çıkan veriler ışığında tereddütler yersizdir. Tereddütler sadece niyetten kaynaklanan bir tutumu ifade eder. Fakat sonuç itibariyle o bir şey değiştirmiyor.



Olacaksa pratik olmalı sözün bir değeri yoktur artık

Ortaya çıkan tüm bu sonuçları Newroz sonrasında değerlendirdik. Newroz ertesinde gelişmeleri değerlendirerek, bizim cephemizde ortaya çıkan eksiklikleri, hataları irdeleyerek, yine karşı tarafın yaklaşımlarını inceleyerek yeniden süreci yürütecek yeni bir planlama yaptık. Önderlik bizden mayısa kadar ne olursa olsun sabretmemizi açık ve net bir biçimde istedi. Fakat Önderliğin talebini yerine getirirken de pasif, yerinde duran bir tarzda sürece yaklaşmak istemedik. Böyle bir duruma düşmeden mücadelemizi geliştirerek, Türkiye ve ilgili güçler üzerinde baskı oluşturarak sonuç alma çabası içinde bu süreci değerlendirmeyi doğru bulduk. Dolayısıyla eskiyi de aşacak yeni bir planlamamız oluştu. Daha sert ve net açıklamalarla bu tutumumuzu basına da açıkladık.

Bilgileri toplayarak tutumumuzu daha da net hale getirme yaklaşımını geliştirirken, bizim çevrelerimizden, Türkiye'nin çeşitli çevrelerinden, hükümetten, devletin çeşitli kademelerine kadar tartışmalar yaşanırken, bu çevrelerle dolaylı dolaysız diyaloglar sürdürülüyordu. Açıklamalarımızdan sonra da bize isteklerimizin belli bir biçimde yerine getirilebilineceğini, sorunun çok alevlendirilmemesi gerektiği yönünde telkinler de geldi. Avukatlarla da bu durumlar çözülebilir denildi. Fakat bu söylemler pratiğe geçmedi. Oyalama da olabilir, yapamıyor da ola-

bilirler düşüncesinde olduk. Sonuçta bizim için anlamı oyalamaydı.

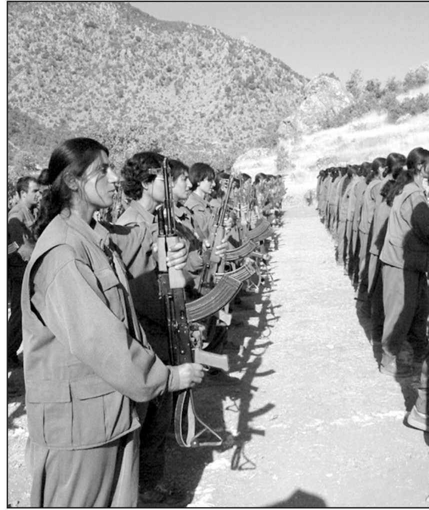
Bu konuda devlet içinde önemli bir etkisi olan bu odaktan artık net bir şey bize söylemelerini istedik. Olacaksa pratiği olmalı, olmayacaksa sözün bir değeri yoktur dedik. Bu temelde eğer pratik bir şey olmazsa yeni bir tavırla ortaya çıkacağımızı ve diyalogu durduracağımızı belirttik. Bu diyalogdan bir sonuç çıkmadı. Bu nedenle durum daha çok 18 Mayıs'tan sonra netleşecek. Bu temelde kendi tutumumuzu daha net ortaya koyacağız. Bütün örgüt ve kadrolar olarak bir tutum koyacağız.

Apo'suz bir çözümü hiçbir güç aklından geçirmemelidir

Bilindiği gibi eskiden beri Aposuz bir Kürt siyaseti ortaya çıkarma arayışları var. Şimdi bir yandan imha ve tasfiye planı, operasyonu var, diğer yandan Önderlik başta olmak üzere bazı yönetimler yok edilmek istenerek yeni bir çözüm inisiyatifi yaratma hesapları da var. Bunu hissediyoruz. Bu yönlü bazı hareketlenmeler var. Yine çeşitli güçlerin birlik oluşturmalarının altında bu tip bir durum yatıyor olabilir. Böyle bir planın düzeyinin ve arkasındaki güçlerin ne olduğunu netleştirmek istiyoruz.

Ancak böyle bir şeyin gerçekleşemeyeceğini şimdiden herkese deklere etmek istiyoruz. Aposuz bir çözümü hiçbir güç aklından geçirmemelidir. Bu tür planların arkasında örgütü bölmeye, parçalamaya ve farklı inisiyatifler yaratamaya dönük hesapları varsa bunları da şimdiden bozmamız gerekiyor. Çeşitli kesimler ve çevreler, 'artık Apo konuşmasın,' diyorlar. Bu durum birçok hesabın varlığını ortaya koyuyor. Bu yönlü halkı da etkilemeye çalışıyorlar. Tepkilerin azalmasında o da bir etkendir. Hareketimize gevşek bağla bağlı bazı kesimler, bu tür propagandalardan etkilenip bazı etkinliklere katılmama durumuna düşebiliyorlar. Bu tür olumsuz etkilemeleri ortadan kaldırmak istiyoruz.

Öte yandan karşı tarafı zorlayacak düzeyde bir eylemlilik ortaya çıkarmak bizim açımızda çok önemlidir. Önderliğimizin zehirlenmesini açıklamamızdan sonra yapamadıklarımızı ne pahasına olursa olsun yapmak temelinde geliştir-



mek ve uyarıcı tutum ifade eden bazı eylemler içinde olmak kararındayız. Meşru savunma alanının da bu süreçte ateşkesi bozmadan misilleme yapma ve tutum koyma çerçevesinde kalarak eylemler geliştirebilir. Kaldı ki herkes denetimimizde değil. Her şeyi gerilla yapmıyor. Yapabilen başkaları da var. Gençlik var. Özcesi mücadeleyi biraz arttıracağı, baskıyı arttıracağız. Bunları yine Önderliğin muayenesi ve tedavisi amacı çerçevesinde gerçekleştireceğiz. Bu temelde Önderliğin muhatap alınarak bu oyunun bozulmasını sağlamak istiyoruz. Tüm çabalarımız ve bu süreçte ortaya konulacak eylemler sonuç vermezse zaten ondan sonrasını daha ateşkes ilan edilirken Önderlik tanımladı, belirledi. Hareketimiz de ateşkes sonuç vermediği takdirde önümüzdeki süreci nasıl geliştirmesi gerektiğini birçok yönüyle kararlaştırdı.

HPG Konferansı da en temel olarak zaten böyle bir netlik ve kararlaşma ortaya çıkardı. Önderlik de ateşkes sonuç vermezse arkadaşlarımdan özür diler, aradan çekilirim, 1993'ten beri izlenen demokratik barış stratejisi biter dedi. Yeni strateji de sürecin doğası ve karşı tarafın tutumu gereği savaşı ve çatışmayı gerektirir. Topyekun imhaya karşı topyekun direniş gündeme girer. İmhanın önüne ancak böyle geçilir. Birlik stratejisi biter, ayrılık stratejisi başlar, 500 yıllık Kürt-Türk ilişkisi artık sona erer. Eğer belirlediğimiz planlama dahilinde önümüzdeki haftalarda gerekli pratik sonuca ulaşamazsak, artık gündeme bu gelecektir. Bu tehlikelidir, ağır bedelleri olacak. Artık eski durumlarımız kaybolacak. O nedenle kolay karar vermek istemiyoruz.

Türk devleti inkar ve imhada diretirse topyekun direniş gündeme girecektir

Önderlik bu konuda oldukça dikkatli bir tutum izliyor. Son kırıntıya kadar imkanları değerlendirmek istiyor, demokratik çözüm yönünde. Öyle ki kendimizi ve halkı ikna edelim. Yarın şunları da yapsaydık durum değişebilirdi demeyelim. Yapılması gereken hiçbir şey kalmasın, her şeyi yapalım, yapılacak bir şey kalmamış olsun yaklaşımıyla bütün saldırılara rağmen cumhurbaşkanlığı seçimine kadar bekleyeceğiz. Tarih şunları şunları yapabilirken yapmamışlar biçiminde bir yargıya gitmesin istiyoruz. Her şeyi yapmışlar, her şeye sabır göstermişler, topyekun bir savaşım ortaya çıkmasında sorumlulukları yok, güçleri ancak bu kadarına yetmiş, sorumlu diğer taraftır, herhangi bir çözümleyici yaklaşım göstermemiş, dolayısıyla sonuçta topyekun direniş, çatışma ortaya çıkmıştır, topyekun direnişle bu süreçler yaşanılarak yüz yüze gelinmiştir diyebileceğimiz bir yaklaşımlımızın olduğuna herkesin ikna olması açısından bu tutum takınılmıştır. Önderliğin tutumunu böyle yorumluyoruz.

Çünkü yaşanılacak, bir ölüm kalım savaşı olacaktır. Biz de yönetim olarak bunu hayata geçirmeyi esas alan bir tutum ve çalışma içinde olacağız. Bu kararlılığımızı pratikleştirmeden önce en son imkanları bile kullanmayı, düşman açısından da uyarıcı olacak bir yaklaşım olarak görüyoruz. Sonuç verirse verir, bu da çözüm oraya çıkarmazsa artık eski biçimde bir çözüm yaratamayacağımız kesinleşmiş olacaktır. Bu aynı zamanda düşmanın imhada kararlı ve ısrarlı olduğunu gösterecektir. Başka herhangi bir şeyi kabul etmediği görülecek, işte o zaman da belirttiğimiz gibi topyekun direniş gelecektir.

Meşru savunma strateji, çizgimizin parçasıdır. Önderlik bunu ilkesel olarak tanımlamıştı. HPG Konferansı da bu temelde değerlendirmeyi yapıp, böyle bir karara ulaşmıştır. HPG her olasılığa göre direnişe hazırlanılması kararlılığı çerçevesinde çalışmalarını

yürütüyor. Genel hareket olarak da tüm parçalar olarak da bu durumu değerlendiren, kararlaştıran ve kendini buna göre hazırlayan bir süreç içine yönelmemiz gerekiyor. Newroz sonrası yönelimimiz de bu çerçevededir.

Türk devletinin yaklaşımı ve planları giderek daha da netleşiyor. Zaten birçok yönleriyle bilinmiyor da değildi. Önderliğe saldırı bu durumu daha açık hale getirdi. Düşman yönelimlerini daha bütünlüklü anlamamızı sağladı. Bir bütünlük durumu ortaya çıktı. Bu saldırının nereden geliştiğini, nasıl gündeme geldiğini belirli boyutlarıyla ifade ettik. Tabii bu durum tesadüf veya güncel bir durum değil, sistemle bağlantılıdır. Bu tür yöntemleri iktidarcı, hiyerarşik devletçi sistemin iktidar mücadelesinin her zaman kullandığı bilinir.

“PKK bir itiraz olarak gelişti. Yok etme kararına itiraz etme, kabul etmeme yani var olmak isteme durumuydu. İmhayı önlemek, tersine çevirmek, var olmayı sağlamak istedi. Sistemin dayatması ise hep imha oldu. Yani ilk andan itibaren sadece Kürt sözünü etmek bile sorgusuz katledilmek için yetti. Önderlik ve hareket böyle bir baskıyla karşılaştı”

PKK var olan sisteme bir itiraz olarak gelişti

Demek ki iktidarcı, sömürücü ve sömürgeci zihniyetlerin özde çok fazla değiştiğini söyleyemeyiz. 21. yüzyılın başında da işler öyle yürüyor. Gerileme güç kullanımında daha da hoyratça olmayı beraberinde getiriyor. Amerika eksenli sistemin kullandığı yöntemler bunu gösteriyor. Eskiden savaşın da kuralı ve ölçüsü vardı. İnsanlar birbirini imha ediyorlardı, ama onu da bir kurala bağlamışlardı. Büyük ölçüde dikkat ediyorlardı. Şimdi 21. yüzyılın başında ne yazık ki öyle kurallar kalmamıştır. Ne ahlaki ölçü, ne hukuk kuralı var. O çok bayıldığımız uluslararası hukukun ne olduğu gün gibi ortada.

Bush başkomutan olarak III. Dünya Savaşı yürüttüğünü söylüyor, ama kendisinin dışında hiçbir asker ya da komuta tanımıyor, herhangi bir savaş kuralına uymuyor. Yakıyor, asıyor, yıkıyor. Dikkat edilirse, bağlayıcı bir hukuk yoktur. Daha doğrusu yaptığını hukuk haline getiriyor. Neyi kararlaştırırsa, siyasi çıkarları neyi gerektirirse hukuk odur. Doğru odur, gücü var ve uyguluyor. İnsani ölçüler vardır ve yerleşmiştir diye yanılmayalım. Binyılların yarattığı mücadele imkanları ve tecrübesi var. Bu temele dayanarak mücadeleler daha da gelişiyor. Halkların özgürlüğü ve demokrasisi açısından zemin güçleniyor, ama iktidar mücadelesi çok daha vahşi ve ince yöntemlerle yürütülüyor. Bu gerçekliği görmezden gelmemeliyiz. Kendimize göre ayrı tanımlar getiremeyiz. Olguyu farklı değerlendiremeyiz. Ayaklar havada kalır, kaybederiz.

Kürt toplumuna dayatılan soykırım da benzer bir biçimde yürütülüyor. Zaten Önderlik tanımladı, askeri işgal dedi, ekonomik ve siyasi sömürgecilik, kültürel soykırım dedi. Öyle anlaşılıyor kültürel soykırım ve asimilasyonla birlikte yeni katliamlar da uygulayacak bu devlet. Bu imha dayatması başka anlama gelmiyor. Her yönteme başvuracağı açıktır. Kendi çıkarına hizmet eden hiçbir yöntemi uygulamaktan geri durmayacak. Şimdi bu nereden çıktı demeyelim. Hiyerarşik devletçi sistemin iktidar gerçekliğinin sonuç almak için kullandığı yöntem ve ölçüler böyledir.

20. yüzyılda Kürdistan'da yürütülen işgal ve imha operasyonlarının savaşlarının, saldırılarının altında yatan felsefe ve saldırı mantığı da bu gerçek üzerine kurmuştur. 20. yüzyılın başında I. Dünya Savaşı ile yaratılan dünya sisteminin Ortadoğu'da yarattığı statükonun, Kürdistan'a biçtiği yer ve kararın gereği hala işletilmektedir. Yok sayılan ve yok edilmek istenen bir Kürdistan. Buna çeşitli çevreler, Kuzey'de, Doğu'da, Güney'de, itiraz etmek isteyince derhal katliamlarla yüz yüze gelinmişti. İtirazların hepsi katliamlarla ezildi, bastırıldı. O isyanlar, bizde varız demek istiyorlardı. Oysa sistem yok kararı vermişti ve itirazı derhal katliamlarla ezdi. Hiçbir itirazı kabul etmedi.

PKK de bir itiraz olarak gelişti aslında. Bu yok etme kararına itiraz etme, kabul etmeme yani var olmak isteme durumuydu. Bu yok etmeyi gayri insani ve gayri ahlaki buldu. Canlılık türüne de aykırı buldu. Yani bir canlı topluluk olarak, insani topluluk olarak yok etmeyi kabul etmemek gerektiğini, en azından direnmek gerektiğini, çırpınmak gerektiğini varsaydı ve ölüme yatılmışken böyle bir itiraz hareketi olarak ortaya çıktı. İmhayı önlemek, tersine çevirmek, var olmayı sağlamak istedi. Buna karşı sistemin dayatmasının hep imha olduğundan bir kuşku duymamak gerekir. Yani ilk andan itibaren sadece sözünü etmek bile sorgusuz katledilmek için yetti. Önderlik ve hareket böyle bir baskıyla karşılaştı.

PKK Kürt halkının imhaya karşı direnme gücüdür

Önderlikte bu saldırıların bilincinde olarak hep ona uygun davranıp onu boşa çıkaracak bir hareket ve yaşam tarzını esas alarak mücadele etti. Yoksa ilk günden yok edilirdi. Hiç sanılmasın ki farklı imkanlar vardı. Hayır, itirazlarını ortaya koyduktan ve bunu çevreye propaganda etmeye başladıktan sonra hep imha edileceğini varsaydı. Dolayısıyla da imhayı boşa çıkaracak tedbir ve tarzla yaşamayı, hareket etmeyi esas aldı ancak bununla bir şeyler yapabileceğini bildi. Böyle bir tarz geliştirdi. En son Roma'daki konuşmasında da, *“ha cezaevinde olmuşum, ha dışarıda, yirmi beş yıldır böyle yaşıyorum, benim için hiçbir farkı yok ortamların, sistem karşısında ancak bu tarz bir yaşamla imhayı boşa çıkartıp gelişmeler yaratarak sonuç alabiliriz,”* diyordu.

PKK gerçekliğine daha propaganda yapılırken imha dayatıldı. 18 Mayıs 1977 Antep saldırısı (Haki arkadaşın katledilmesi olayı) bütün hareket için bir imha operasyonuydu. Hareketin gelişmesi bu tür katliamlarla durdurulamayınca ardından 12 Eylül faşist darbesi geldi. Zindanlar kuruldu. Amed Zindanı'ndaki saldırı da bir imha operasyonuydu. İtirafçılık, asimilasyona dayalı soykırımın gerçekleştirilmesini ifade eden bir dayatmaydı.

“Önderliğimizin zehirlenmesi ve sömürgeci sistemin imha konseptini devreye sokmasının yaşadığımız süreçle, PKK’nin yürüttüğü mücadele gerçeğiyle bağı vardır. Oluşan bölge ve dünya sisteminin uygulanmasıdır. PKK tarihi imhaya karşı direnmenin tarihidir. Şimdiye kadar bu planmaları hep PKK bozdu. Doğru bir tarzda imhayı bozma tarihidir”

Özgürlükten, ulusal kimlikten, sosyalizmden, örgütten, önderlikten, ulusal değerlerden, insanlıktan vazgeç, bir fosil gibi yaşa dayatmasıydı. Bunun bir yaşam olmayacağı açıktı. Bütün bunlardan vazgeçen birinin her şeyi kaybedeceği ortadadır. Ölümden ölüm beğenircesine bir uygulamadır.

15 Ağustos Atılımı sonrası gerillaya karşı verilen savaşında nasıl yürütüldüğü de bilinmektedir. O savaşın hiçbir savaş hukukuna uygun yönü var mıydı? Kürdistan’da gerillaya karşı yürütülen savaşın hiçbir kuralla bağı yoktur.

Uluslararası komplo da bir imha operasyonuydu. Önderlik kırk defa tahlil etti, sözle söyledi. Daha 15 Şubat gerçekleşmeden böyle olduğunu ifade etti. 9 Ekim komplosu başlarken temel amacı 10 Ekim’de Önderliğin imha edilmesiydi.

PKK tarihi imhaya karşı direnmenin tarihidir

15 Şubat da bir imha operasyonuydu. Önderlik en son yine silahlı çatışmaya dönüştürmek ve imha etmek istiyorlardı, boşa çıkardım dedi. İmha bir anda gerçekleşmeyince, başarılamayınca bunu için İmralı sistemi öngörüldü. Onun adına da zamana yayılmış öldürme dendi. Ölümden ölüm beğendirterek öldürme dendi. Her günü bin ölüme bedel süreç dendi. Bunları düşman söyledi. Dolayısıyla şunu söylemek istiyorum. PKK ilk günden günümüze kadar hep imhayla karşılaştı çünkü Kürt halkı hakkında verilmiş imha fermanına itiraz etti. Kürt halkının üzerindeki imha en başta ona itiraz edene imha olarak dönüştü. Onu imha ederek, ancak Kürt halkını imha edebilirlerdi. Çünkü PKK bir savunma gücü oldu, Kürt halkının imhaya karşı direnme gücü oldu ve savaşı kendi üzerine aldı. “PKK halktır halk burada” deniliyorsa, PKK’ye ulusal kimlik olarak sahipleniyorsa böyle bir direniş gücünden dolayıdır. Bunu yanlış anlamamak gerekir.

Uluslararası komplonun amacı konusunda daha baştan farklı değerlendirmeler ortaya çıkarmak istediler. ‘İmha değildir, ABD Kürt sorununu çözmek için bu tedbirleri geliştiriyor. Komploya karşı direnilmez, ne derse komploya uymak gerekir,’ gibi provakatif, tasfiyeci görüşler ortaya çıktı. Bunların hepsi komplo karşısında diz çökme eğilimiydi. Beyin ve yürek olarak komployu aşamayan, komploya karşı direnme gücü gösteremeyen teslimiyet düşüncesiydi. Komploya meşruiyet kazandırma temelinde ihanet içinde yaşama arayışıydı. Bundan kuşku var mıdır? Zaten oraya gitti o düşünce sahipleri.

Bunlar komploya teorik kılıf uydurmak istiyorlardı. ‘İmha etmek isteseler, ederlerdi. Mücadele ile komplonun amacı önlenemedi, önlenemez,’ diyorlardı. Bu eğilimler Önderliği, hareketi, direnişin anlamını küçük görme yaklaşımıydı. Bu düşünceler her şey ABD’nin elindedir, yaklaşımına dayanıyordu. Yanlış görüşlerdi, bunlar. Bunu açıklıkla öne sürenler, içinden bunu yaşayanlar kaçtılar, gruplaştılar, örgütü de oraya götürmek istediler. Ama hala üzerimizde bu düşüncenin etkileri var. Bu tür düşüncenin etkisinden çıkmak için komployu doğru anlamamız gerekiyor, komplonun imha gerçekliğini iyi bilmemiz, İmralı sisteminin imhacı özelliğini iyi anlamamız gerekir.

Onun için geçen dönemde bazıları hep Önderlik üzerinde sadece tecrit var biçiminde bir çizgi tutturdu. Propaganda sadece buna dayandırıldı. Bir saptırmaydı, itiraz edildiyse de bu düşünceyi değiştirmede etkili olamadık. Bu tür yanılgı ve saptırmalar İmralı sistemiyle birlikte de yaşanabileceği durumunu ortaya çıkarıyordu. Komployu yaşanabilir, katlanılabilir bir rejim haline getiriyordu. Oysaki İmralı sistemi bir tecrit falan değil bir imha operasyonuydu. İşkence vardı, imha vardı orada, ama böyle algılanmadı. Propagandanın etkileri örgütümüz üzerinde de böyle kabul etme alışkanlığını yarattı. Neredeyse İmralı ile de yaşanabilir, şekliyle kendimizi tam alıştırmıştık. Birdenbire öyle değil de, Önderliğimiz yok edilmek isteniyor denildiğinde şok yaşandı. Öyle ki algılamamız ve alışkanlığımızla buna inanılmak istenmedi. Demek ki propaganda üzerimizde öyle etkide bulunmuş ki hesabımızda yokmuş bu durum. Hesabımızda, böyle de işler yürüyebilir biçiminde çok yanlış ve tehlikeli bir düşünce varmış.

Önderlik İmralı savaşını kazandı

Önderliğimizin zehirlenmesi ve bu eksende sömürgeci sistemin imha konseptini devreye sokmasının içinden geçtiğimiz tarihsel süreçle bağı vardır. PKK’nin yürüttüğü mücadele gerçeğiyle bağı vardır. Oluşan bölge ve dünya sisteminin uygulanması oluyor. PKK ve Kürt halkı üzerindeki kapan bazı yönleriyle gerileme durumu yaşasa da hala kırılmamış ve aşılmamıştır. Önderliğimiz ekseninde Kürt halkının imha planı bu gerçeklik içinde yeniden devreye girmiştir. Şimdi yeni bir planlamayla uygulanmak istenmektedir. Şimdiye kadar bu planmaları hep PKK bozdu. PKK tarihinin hepsi imhaya karşı direnmenin tarihidir. Doğru bir tarzda imhayı bozma tarihidir.

PKK tarihi defalarca kanıtlamıştır ki, doğru bir tarz olursa imha önlenebiliyor, gelişme yaratılabiliyor. Zindanların karanlığında boğulmak bu temelde aşıldı. Gerillaya imha operasyonları bu anlayışla kırıldı ve üzerindeki komplolar boşa çıkarıldı. Doğru bir tarz tüm komploları boşa çıkardı. Öyle sıradan bir duruş ve tarz ile bunlar başarılmadı. Dolayısıyla Önderlik tarzı üzerinde yoğunlaşmak onu özümsemek mücadele tarihimizin derslerini bu doğrultuda çıkartıp günümüze taşırmak büyük önem arz ediyor.

Şimdi güncel planda da zehirlenme gerçeği ortaya çıkarılarak komplonun imha hareketi önlendi, boşa çıkartıldı. Komployla birlikte Önderlik yok edilmek isteniyordu. Bu başarılamayınca İmralı sistemiyle sürece yayarak tasfiye

etmeyi öngördüler. O da Önderliğimizi engelleyemedi. Önderlik İmralı savaşını kazandı. Zamana yayarak imha etme konseptini boşa çıkardı. İmralı'da yeniden yenilenme ve değişimi gerçekleştirdi, üçüncü doğuşu ortaya çıkardı. Önderlik komployu anlayan, değerlendiren komplonun bölgesel, uluslararası boyutlarını kapsamlı biçimde değerlendirerek komployu yaratan sistemi çözen ve onu aşacak, ona alternatif yeni bir sistem yarattı. Böylece komployu, imha sistemini ve bunların dayandığı hiyerarşik devletçi sistem gerçekliğini çözmeyi, aşmayı, yenilgiye uğratmayı düşünce düzeyinde sağladı.



Nasıl ki, 1982'de Amed Zindanı'nda 12 Eylül faşist askeri rejiminin dayandığı inkar ve imhacı devletçi sistem zindan direnişiyle tam bir ideolojik yenilgiye uğratıldıysa, benzer bir durum İmralı direnişinde de gerçekleşti. PKK hareketi ikinci kez sistemi ideolojik olarak yenilgiye uğratmayı ideolojik zafer kazanmayı başardı.

Bunu engellemek için sistem AKP'yi devreye koydu. Bu çerçevede AKP, hareketimiz üzerinde yürütülen tasfiye konseptinin bir aktörüdür. Dolayısıyla AKP'yi sadece ortaya çıkan bir islami parti olarak değil, bir oyun olarak görmemiz önemlidir. AKP'nin başındakiler sistem tarafından kullanılan bir çetedir. Zaten kendi ideolojilerine de tarihsel kapsamda bir ihanet içine girdiler. Belki de devlet operasyonuyla ajan olarak yetiştirilmiştir bazıları. Gizli bir biçimde islami hareketi de revize etmek üzere böyle bir kadro ve yapılanma ortaya çıkartılmıştır.

AKP'nin gerçeği esas olarakda bize karşı bunlara verilen rolde çok iyi görülmelidir. Önderliğimiz tarafından başarısızlığa uğratılan çürütme politikası karşısın da inkar ve imha sisteminin nefes borusu olmak üzere iktidara getirildiler 2002 yılında. Ortada bir parti yoktu, Kongre de yapmamıştı. Bazı insanların bu yönlü çalışmaları vardı. Böyle bir oluşumu tek başına hükümet yaptılar. Bize karşı kitleleri ve dış kamuoyunu aldatmak böylece İmralı'da yenilgiye uğrayan inkar imha sisteminin ömrünü uzatmak ona yeni bir nefes aldırmak için hükümet oldular.

Bu plan AKP içinde yer alan kişilerden bağımsız olarak öngörülmüş ve uygulamaya geçilmiştir. Bazı kişilerin inandıkları düşünceleri de olabilir. Tayip Erdoğan da inandığı bazı konularda şöyle böyle açıklamalar da yapmış olabilir. Hatta kendine kalsa ve bir iradesi olabilse belki de öyle de davranabilirdi. 2005'teki açıklamaları öyle hep uydurma filan değildi. Çesitli güçlerle iktidar mücadelesinde ve kendisine verilen olanakları daha iyi kullanmak için bu yolu da denedi. Böylece bize dayanarak orduyu gerileterek iktidarını, inisiyatifini sürdürmek istedi. Cesaretli olsaydı, zayıf kalmasaydı, ordu önlemeseydi belki söylemleri doğrultusunda bazı adımlarda atabilirdi.

AKP eline geçirdiği iktidarı sürdürmek için her yolu mübah gören bir zihniyete sahiptir. İktidarcı ve rantçı yaklaşımda diğerlerinden geri olmadığı gibi daha aç gözlüdür. İktidarını sürdürmek için Kürt halkının özgürlük hareketine karşı tutumda "boynuz kulağı geçermiş" misali bir tutumun sahibi olarak hareketimize karşı oyun içinde olduğu netleşince 1 Haziran Atılımı gelişti.

1 Haziran hamlesine karşı DEP'lileri devreye koymak istediler

Aslında Önderlik, AKP iktidara geldikten sonra üç ay tanınmalı, herhangi bir adım atılmazsa harekete geçilebilmeli değerlendirmesinde bulunmuştu. Dolayısıyla 1 Haziran hamlesi tasfiyecilik tarafından önlenerek geciktirilmiş bir adımdı. İnkar ve imha sistemine böyle bir nefes borusu açmak için Türkiye'de ve Kuzey Kürdistan'da AKP'yi hükümet yapmak, diğer yandan Saddam yönetimini devirip Irak'ı tasfiyecilik için bir zemin haline getirerek provokatif tasfiyeci saldırı başarıya götürülmek istendi. Bu çok nettir ve iyi anlaşılması gerekir. Bunun da boşa çıkarılması ve 1 Haziran Atılımı'nın geliştirilmesiyle birlikte görüldü ki çürütme politikası da aşılıyor, AKP oyunu da bozulmuştur. Provokatif tasfiyeci dayatmalar boşa çıkarılmıştır. Hareket Önderliğin düşünsel gelişimi temelinde kendini yenileme ve özgürlük ve demokrasi mücadelesini geliştirme gücünü göstermiştir. Yeni saldırı hamleleri bu durum görülerek devreye konulmuştur.

1 Haziran hamlesine karşı DEP milletvekillerini devreye koymak istediler. Başka oyunlar tezgahlamaya yöneldiler. Ne var ki tutmadı. 2005 Newrozu'nda Önderlik hiyerarşik devletçi sistemi aşan ekolojiye ve kadın özgürlüğüne dayalı demokrasi sistemini KKK'yi ilan etti. Demokratik konfederalizmi tanımladı. Yürütülen mücadelenin örgütsel yapılanışını ve halkın demokratik duruşunu yaratmak üzere demokratik konfederalizm sistemini ilan etti. Buna karşı büyük tepkinin oluştuğu biliniyor. Bayrak provakasyonu ve Genelkurmay merkezli saldırılar gerçekleştirildi. Fakat Önderlik çizgisinde hareketimizin geliştirilmesi durdurulamadı. Hareket gelişti, halk direnişi ve meşru savunma eylemliliği 2005 yazında yeni bir durum yarattı. AKP bunu değerlendirmek istedi ve halkımızın mücadelesine dayanarak iktidarını korumak istedi. Biz de bir aylık eylemsizlik kararıyla bu eğilimi destekleyip inkarcı imhacı kliği aşmak istedik.

Fakat 23 Ağustos 2005'te MGK hükümetin görüşlerini mahkum ederek 1 Haziran atılımına karşı topyekun sa-

vaş konseptini TC yönetiminin politikası olarak kabul etti. Bu temelde bir imha başlatılmak istendi. Kirli savaş böyle devreye konuldu. Fakat bu Şemdinli'de kazaya uğrayarak açığa çıktı, deşifre oldu. Bu yönelimin daha başlangıcında acemilik yaptılar. Türkiye yönetiminin yapmak istedikleri deşifre oldu. Şemdinli'de, Gever, Hakkari, Van ve bu eksenli tüm hat boyunca halkın serhildanı gelişti. Bu direnişe demokratik güçlerin, sivil toplum örgütlerinin, aydınların ilgisi arttı. Şemdinli bir direnme merkezi haline geldi. Uluslararası kamuoyunun ilgisi arttı.

Bütün bunlar topyekun savaş planının hayata geçirilmesinde gedikler açtı. İmha konsepti bu çerçevede zayıfladı, zaman kaybına uğrayarak gecikmeler yaşadı. Kendini yaşatmak için Yaşar Büyükanıt "iyi çocuklarımız" demek zorunda kaldı. Bu da devlet sorumluluğunu gösterdi. Olaylar arkasında ordunun sorumluluğunu gösterdi. Bunun için biraz geriye çekildiler, daha doğrusu planlarını uygulayamadılar. Kış sürecinde acaba halkın mücadelesinde gerileme olmaz mı diye biraz beklenti içine girdiler. Hele bir baharı gözleyelim, dediler.

2006 baharı güçlü halk serhildanlarının geliştiği süreç oldu

Biz de bu süreci anlamaya ve gelişmeleri değerlendirmeye çalıştık. Sürecin olağanüstü özelliklerini görerek, ona göre planlamalar ve hazırlıklar yaptık. 2006 yılını olağanüstü mücadele yılı olarak tanımlayıp kendimizi bu temelde hazırladık. Böyle bir hazırlık, 2006 Şubatı'ndan itibaren pratikleşmeye dönüştü. Özellikle Viyan arkadaşın direnişi böyle bir süreci ateşleyen kıvılcım oldu. Sürecin güçlü bir şekilde başlatılmasını gündeme getirdi. 15 Şubat komplosunu protesto bu temelde oldu. İlk defa örgüt ve halk olarak artık bu komplo gerçekliğiyle yaşamak istemediğimizi 2006 Şubatı'nda ilan ettik. Bu süreçte biraz kendimize geldik ve bir bütün olarak halkımızla birlikte mücadele geliştirme gücünü ve iradesini ortaya koyduk.

8 Mart'ta, Newroz'da ardından gerillaya yönelik imha saldırıları karşısında halk direnişi doruğa çıktı. 2006 baharı güçlü bir halk serhildanının geliştiği süreç oldu. Gerilla başta biraz zorlandıysa da yaza girişle birlikte bu direnişi meşru savunma cephesinde de güçlü bir biçimde geliştirmeye yöneldi.

2006 yazına gelindiğinde, bu mücadeleler sonucu yeni bir durum ortaya çıkmış oldu. Yeni çıkış yapamazlar biçimindeki TC yönetiminin beklentileri boşa çıkmış oldu. Bunun üzerine temmuz ayında kapsamlı tartışmalar yaptılar. O dönemin tartışmaları belgelidir. Güney'e operasyon yapma etrafında bir tartışmaydı, ama işin esası PKK'ye karşı nasıl mücadele edileceği tartışılıyordu. Bu söz konusu imha ve tasfiye planı bu tartışmalar içinde ortaya çıkarıldı. Mevcut bilgiler bizim bu yönlü değerlendirmeler yapmamıza bütünüyle doğruluyor.

Abdullah Gül'ün başkanlık ettiği terörle mücadele kurulu toplantısı yapıldı. Toplantı biter bitmez hiç ara vermeden hükümet toplandı, sonuçlarını değerlendirdi, daha sonra bu sonuçlar MGK'ye götürüldü. Aslında Önderliğimizi zehirleme ekseninde imha planı o zaman yapıldı. Çünkü bu süreçle birlikte Abdullah Gül ve Tayip Erdoğan da çok net açıklamalar yaptılar. Teröre karşı mücadele konusunda siyasi yönetimin alması gereken bütün kararları aldık, dediler. Bu konuda uygulamacı güçleri görevlendirdik, yetkilendirdik, imkanları devrettik, bundan sonra artık AKP hükümetinin terörle mücedelede herhangi bir yetersizlik yaptığını kimse söyleyemez, dediler. Bundan sonra basında ve çeşitli odaklar tarafından AKP teröre karşı mücadele etmiyor, teröre karşı mücadele anlayışı yanlıştır ya da PKK ile uzlaşmak istiyor gibi ifadeler bundan sonra bıçakla kesilir gibi son buldu.

Terörle mücadele kurulu ve MGK'nın aldığı karar ve yaptığı planlamalar tamamen topyekun imhaya yöneliktir. Dolayısıyla yaşanan gelişmeler 2005 Ağustosu'nda MGK Toplantı'sında alınan kararların yaşama geçirilmesidir.

Biz o zaman da acaba terörle mücadele kurulu ve hükümet hangi kararları almış olabilir şeklinde tartışmıştık. Çünkü Türkiye hükümetinin topyekun bir savaş dışında almadığı hiçbir karar kalmıştı. Alınsa alınsa yönetimimize yönelik imha ve vur kararı alınmıştır, sonucuna varmıştık. Nasıl ki 1993'te Tansu Çiller hükümeti Önderlik için vur kararı aldıysa, Temmuz 2006'da yönetimimiz için de böyle bir karar alınmıştır. Bu terörle mücedele kurulu ve hükümet imha edilecekler listesi hazırladı. Basına teslim edilmesi gerekenler, tutuklanması gerekenler ve interpol tarafından arananlar listesi sunuyorlardı. Ama bir de –gizli– imha edilecekler listesi vardı. bizim değerlendirmelerimiz gelişmeler çerçevesinde doğrulanmış oldu.

Yönetimimize karşı imha planı devreye sokuldu

O süreçte bu başbakanlık danışmanı Hakkarili işbirlikçi Cüneyt Zapsu bir günde ABD, İngiltere, İsrail, Almanya gibi birçok devletin elçileriyle görüştü. Çok ilginç bir görüşmeydi. Eğer PKK'nin tasfiyesiyle ilgili görüşme



olmasaydı basın ve çeşitli çevreler bu görüşmeler üzerine gider, AKP ve Zapsu'yu zor duruma sokarlardı. Nitekim ilk gün bu yönlü değerlendirmeler ve saldırılar yapıldı. Ancak ikinci gün bir daha bu görüşmelerden söz edilmedi.

Zapsu bu görüşmelerin yapıldığının akşamı bir TV'nin canlı yayınında sonuçları değerlendirdi. Görüntüde güney operasyonu tartışılıyordu, ancak bu operasyon elli, yüz binlik operasyon değildir, kimse öyle beklememeli, bu yanlıştır, diyordu. Bu bir özel kuvvet operasyonu, bu anlamda da hedefler belirlendi, görevlendirmeler yapıldı, özel timler harekete geçmiş, hatta bazıları hedeflerine varmış durumdadır, yakında sonuçları görülecektir, diyordu. Çok net bir konuşmaydı. Aslında imha planının bir bölümünü deşifre etmiş oldu.

Temmuz sonu ağustos başıydı, bu planı basın tartışmak istedi. Sabah gazetesinde bu yönlü değerlendirmeler çıkmıştı. PKK'ye karşı yeni plan var, Barzani'den, Talabani'den destek istenecek, onların etkisi yetmezse İmralı'ya gidilerek oradan ateşkes kararı aldırılacak, PKK'nin ateşkesi sonrası af yasası çıkartılacak, yönetim Norveç'e götürülecek, diğerlerinin de Türkiye'ye dönüşlerine izin verilecek, böylece PKK yok edilecek diyorlardı. Tabii ki bu bir çözüm değil, PKK'yi bitirme planı olarak öngörülüp tartışılıyordu.

Bunlar bir basın toplantısında Tayip Erdoğan'a soruldu. Denildi ki, hükümetin PKK'yi tasfiye planının olduğu söyleniyor, bu doğru mudur? Başbakan çok sert tepki gösterdi, sen niye soruyorsun, sen vatan haini misin? Bu soruyu sormayı ben vatan hainliği sayarım, diyerek soru soranları susturdu. Basın sus pus oldu ve kimseden ses çıkmadı. PKK'yi tasfiye planını sormak neden vatan hainliği olsun. Belli ki gizli bir plandı, basın sorunca açığa çıkıyordu. Tartışıldıkça açığa çıkar, deşifre olur diye korkuyorlardı. Demek ki en çok peşinde koşulan da Önderliğe yönelimdi. Yoksa bu soru neden vatan hainliği olsun. Önderliği ve PKK'yi tasfiye etmek Türkiye'de ulusal kahramanlık sayılıyordu. Başbakanın sert tutumundan anlaşılıyor ki, bu konuda aldıkları kararın gizliliğini korumak istiyorlardı. Deşifre olmasından korkuyorlardı. PKK uyanır, tedbirler alınır, gizli operasyon boşa çıkar kaygısı içinde yaşıyorlardı.

"Örgüt tasfiye edilmek isteniyor, yöntemleri ise yönetimi darbelemektir. Gerilla ateşkesle gevşetilip halk üzerinde baskılar oluşturulacak, güvensizlik yaratıp irade kırılmasına dolayısıyla bir dağılma, parçalamaya yol açılacak. Plan bu. Bu uygulamalarla örgüt küçültülmek, marjinal kılınmak, siyasal gündemi etkiler bir güç olmaktan düşürülmek isteniyor"

2006 Ağustos başında hem Yürütme Konseyi'nin hem de HPG Komuta Konseyi'nin eşzamanlı toplantıları oldu. Bu toplantılarda böyle bir planın var olduğunu değerlendirdik. Bunu basına da yansıtarak biraz deşifre etmek istedik. Örgüt tasfiye edilmek isteniyor, yöntemleri ise yönetimi darbelemektir. Gerilla ateşkesle gevşetilip halk üzerinde baskılar oluşturulacak, panik yaratıcı bazı saldırılarla direnme odaklarına ve yönetime yönelik örgüt içinde kargaşa, panik, güvensizlik yaratıp irade kırılmasına dolayısıyla bir dağılma, parçalamaya yol açılacak. Plan bu.

Bu uygulamalarla örgüt küçültülmek, marjinal kılınmak, siyasal gündemi etkiler bir güç olmaktan düşürülmek isteniyor. Örgüt bu duruma getirildiğinde Önderliğe gidilip, artık örgüt de bitti, boşuna çalışıyorsun, düşündüklerini uygulayacak bir güç ortada yoktur, denilecekti. Tabii amaçlarına ulaşamadılar. Önderlik imha edilemedi, İmralı sınırları içinde engelenemedi. Bırakalım engelenmeyi, imhayı, Önderlik, komployu boşa çıkarıp, örgütü ve halkı daha etkili kılacak düşünceler geliştirdi. Önderliğimizin bu yeni düşünce sistemi az çok bu örgüt gücüyle pratikleşiyordu.

Bu durumu gören inkar ve imha sistemi Önderliği örgütsüz bırakıp yenilgiye uğratma hedefine yöneldi. Bu değerlendirme yerindeydi, ama yetersizdi. Çünkü Önderliğin böyle bir planla imha edilmek isteneceğini aklımızdan geçirmemiştik. Bu nedenle Önderlik örgütsüz kılınarak yenilgiye uğratılmak isteniyor diye değerlendirdik. 21. yüzyılda böyle hukuk ve insanlık dışı bir saldırının olmayacağına safça kendimizi inandırmıştık. Devletin ve hukukun güvencesinde olan Önderliğimize böyle alçakça bir saldırı yürütüleceğini düşünmüyorduk. Fakat bu görüşlerimizin yanlışlığı ve karşıt sistemin aşağılık özellikleri bırakmadığını böyle kahredici yönelimle anlamış olduk. Demek ki tam anlamıyla sistemi kavrayamadığımızdan değerlendirmelerimizde yanlışlıklar ortaya çıkıyordu. Halbuki karşıtlarımızı daha doğru çözmemiz gerekiyordu. Ancak o zaman doğru taktik geliştirebilir, tarz tutturabiliriz. Başarılı mücadele edebiliriz. Karşıtımızı doğru çözemezsek, anlayamazsak, değerlendiremezsek nasıl başarıyla mücadele edeceğiz. Onu yenilgiye uğratacağız. Bunları görmemiz gerekiyor.

Hastalık tespit ediliyor ama nedenleri bilinemiyor

Her şeye rağmen bazıları Önderliğimizin sağlığı konusunda bizleri uyardılar. Türkiye'den bazı çevreler aracılığıyla Özal'ın da bir plan dahilinde öldürüldüğünü ve hala ölüm nedeninin tespit edilemediğini, benzer bir planın Önderliğe de uygulanmak istendiğini, bu konuda gecikmeden araştırma yapılmasının doğru olacağı konusunda uyarılar aldık. 1993'te de Çiller hükümeti Önderliğimize karşı saldırı kararı alınca Mesut Yılmaz çevresi bu saldırıyı bize sızdırmıştı.

Önderlik daha sonra böyle bir iddia ve karar var diye, bu gerçeği dile getirmişti. Sanıyoruz şimdide Türkiye'nin iç mücadelesi ortamında Özal'a yakın çevreler olarak kendini tanımlayanlar tarafından bizlere böyle bir uyarı yapılmıştır. Biz değerlendirme yapıp tespit ettiğimiz imha planı içinde bu durumu değerlendirememiştik. Çünkü planlama hakkında veriler de henüz yeterince oluşmamıştı. Uyarının söylem düzeyinde bile ciddi ve tüyler ürpertecek cinsten olması nedeniyle dikkate alıp, araştırma yapmak istedik. Sonuçta bilinen verileri elde ettik. Aynı dönemde bir işçi gelip tanınan bir kurum üzerinden avukatlara benzer bilgi veriyor. Önderliğin

kaldığı oda boyanacak, tamir edilecek, boyaya zehirli kimyasal madde katılacak, haberiniz olsun, tedbir alın, haberi iletiyor. Bu uyarı avukatlara ulaşıyor, ancak avukatlar duyarsız kalıyorlar. Çok fazla ciddiye alıp araştırmaya girmiyorlar. Ancak açıklama yapıp bu durumu öğrenip avukatlara sorduğumuzda hatırladılar. Bir arkadaş o zaman bizi uyarmıştı dediler. Böyle bir şey var mı diye sorulduğunda Önderlik bunu doğruladı. Büyük bir ihtimalle zehirlenme bu yolla gerçekleştirilmiştir.

Hurşit Tolon ve birçok çevre böyle bir zehirlenmenin olamayacağını söyleyerek bizim açıklamamızı yalanladılar. 'Hiç kimse Apo'ya yaklaşamaz ve ondan bir şey alamaz. Bu iddialar planlı propaganda girişimidir,' dediler. Çünkü dedikleri gibi ulaşılması zor bir sistem kurmuşlar. Kuşkusuz bizim içinde zor oldu, zamana yayıldı ancak 6 saç telinin elde edilmesi başarıldı. Saç tellerinin incelenmesi de zorlukları nedeniyle zamana yayıldı. Birçok yerde tetkik edilemedi, en sonunda Fransa'daki laboratuvarda yapılabildi. Bu laboratuvarın en gelişkin tekniklere ve imkanlara sahip olduğunu konuyla ilgili tüm otoriteler kabul etmektedir.

İşte uluslararası itibarı olan bu laboratuvar açıkladığımız verilere ulaştı. İki kimyasal madde vücutta fazla bulunuyor. Biri ikibuçuk kat biri dokuz kat fazladır. Bu kimyasal maddelerin özellikleri çeşitli kanser türleri ve hastalıklar yaptıktan sonra zamanla vücuttan atılıyorlar. Atıldıktan sonra artık o maddenin verilmiş olduğu tespit edilemiyor. Hastalık tespit ediliyor, ama nedenleri bilinemiyor. Bu zehirlenme girişimi böyle bir operasyondur. Herhalde Arafat'a da öyle yaptılar. Fransa'da öldü, ama şimdiye kadar ölüm nedeni açıklanamadı. Ya tespit edemiyorlar ya da bu durumlar açığa çıkmasın diye gizliyorlar. Biz ise önceden tespit ettiğimizden hala kesin ölüme götürecek düzeyde ilerlememiş olabilir. Önderlik şikayetlerini belirtti. Bu şikayetlerin doktorların söyledikleriyle örtüştüğü belirtiliyor.

Uzmanların değerlendirmesine göre hastalık henüz bütünüyle öldürücü düzeyde gelişmemiş olabilir. Maddeler halen vücuttan tümden çıkmadığına göre müdahale imkanı vardır, demektedirler. Zehirlenmeyi erken açığa çıkararak müdahale etme imkanı yakaladık, işte bunu için mücadele ediyoruz. Başarılır başarılmaz ayrı bir konu, fakat müdahale yapma imkanını elde etmiş bulunuyoruz.

Dokuz aylık bir operasyon süreci ile karşı karşıyayız

Bu zehirleme girişimiyle birlikte nasıl bir imha saldırısıyla yüz yüze olduğumuzu ve bu saldırının kimler tarafından yürütüldüğünü öğrenmiş olduk. Bu operasyon ilerlese ve açığa çıkaramasaydık, saldırı nereden geldi, kim bizi imha etti bilemeyecek, dolayısıyla doğru değerlendiremeyecektik. Belki de bu operasyon bizim bölünüp parçalanmamıza yol açacaktı. Böyle tehlikeli bir operasyondu. Ama bu oyunları şimdi bozduk. En azından düşmanımızı net, kesin, tartışmasız tanır hale geldik. Tüm halka ve kamuoyuna bunu ilan ettik. Artık kimse farklı şeyler söyleyemez.

Dokuz aylık bir operasyon süreci ile karşı karşıyayız. Planlı bir operasyon altındayız, Önderliğe saldırı da eklenince ifade ettiğimiz plan tamamlanmış oluyor. Böyle bir planlama temelinde bir imha ve tasfiye operasyonu altındayız ve sonuç alınmak isteniyor. Hükümetin tutumu ve sözleri, genelkurmayın sözleri, generallerin konuşmaları buna dayanıyor. Maxmur, Avrupa operasyonları buna dayanıyor. Türkiye'deki DTP operasyonları bu planın parçasıdır.

Bununla birlikte gerillaya yönelik bu yıl hiç durmadan saldırı oldu. Ateşkese rağmen operasyonların düzeyi hep iki üç kat arttı. Bırakalım azaltmayı ateşkesi kabul etmeyi tersinden arttırdılar. Sanki biz ateşkesi ilan edince onlar savaş ilan ettiler. Belli ki ateşkesi de gerillayı imha operasyonunun başlangıcı olarak ele alıp, fırsat görüp saldırı yürütmektedirler. Tayip Erdoğğan'ın 'operasyon durduk yere olmaz' sözü boş laftan ibaret kaldı. Herkes de görmektedir ki operasyonlar kar, kış, fırtına içinde, hızından hiçbir şey kaybetmeden bütün alanlarda artarak devam ediyor.

Operasyonların niteliğinde görüldüğü gibi bir genel bastırma hareketi içinde oldukları açıktır. 1994'te ve bazı yıllarda yaptıkları gibi tüm alanı kontrol edip darbe vurmaya yönelik askeri taktik uygulamaya çalıştıkları gözleniyor. Bunun yanında özel kuvvet operasyonları da sürmektedir.

Bilindiği gibi MGK'da devletin politikası haline gelmesinden sonra İbrahim arkadaş şehit düştü, Amed'de yedi arkadaş zehirlendi. İbrahim arkadaşın şehadetinden bugüne gelen özel kuvvet operasyonu var. Zaman zaman basına da yansıttılar. Özellikle böyle bir yönelim ve sızdırma Kandil'de ortaya çıkarıldı. Basın, 'zehirleme oldu, altmış kişi hastaneye kaldırıldı,' haberini verdi. Cemal arkadaşın yaralandığını Hewler'de hastaneye kaldırıldığını söylediler. Cuma arkadaş için de benzer şeyler yazdılar. Belli ki bir hesap, bir beklenti var, belki de talimat veriyorlar.

Söylenenler boş propaganda değildir. Bunların yapılmasının planlandığı görülüyor. Bir bölümünü açığa çıkardık, böylesi girişimlerin. Ağırlıklı olarak yeni savaşçı katılımı üzerinden böyle bir çaba geçen ağustostan bu yana yoğun olarak sürdürülmektedir. Ele geçirilenlerin tümü aynı şeyi söylüyorlar ve böyle bir planlamayı doğruluyorlar. Her tarafta bazı girişimler yapmak istemişler. Biraz tesadüfen biraz da örgütlü duruşumuzdan boşa çıkmış bu girişimler. Başarısız olmalarının esas nedeni, imkan vaat edilip, tehditle gönderilmeleridir. Kendilerini kurtarma imkanı göremiyorlar. Birkaç yerdeki başarısızlıktan dolayı uzak duruyorlar daha uygun fırsat arıyorlar, ama bunu da yapamıyorlar. Açıklamalar yapılmışsa biraz

"Dokuz aylık bir operasyon süreci ile karşı karşıyayız. Planlı bir operasyon altındayız, Önderliğe saldırı da eklenince ifade ettiğimiz plan tamamlanmış oluyor. Böyle bir planlama temelinde bir imha ve tasfiye operasyonu altındayız ve sonuç alınmak isteniyor. Hükümetin tutumu ve sözleri, genelkurmayın sözleri, generallerin konuşmaları buna dayanıyor"



bunlara dayanıyor. Amaç bellidir. Örgütsel yönetim gücümüz bu yöntemlerle imha edilmek, gerilla da ateşkes ortamında ezilmek isteniyor. Halk baskı ve tutuklamalarla yıldırılmaya çalışılıyor. Demokratik mücadele yönteminin de önü kapatılıyor.

Modern ya da postmodern darbeler gündeme gelebilir

Maxmur'u kapatmak için ABD'ye gidiyorlar. Edip Başer generalken bir şey yapamamış şimdi bütün yetkilerden arınmış halde başarılı olacağını zannediyor. Bu tür sonuçsuz çabaların sahipleri olarak bir şey yapacaklarını iddia ederek Türkiye'nin imkanlarını yiyip içiyorlar. Amerikalı koordinatör de bilmem ne kadar ihale aldı, Türkiye'deki bütün askeri sanayi ihalelerini götürdü. İşin içinde çıkar ve Türkiye'nin imkanlarını içerde ve dışarıda yeme de var. Şu gerçeklik anlaşılmıştır; Önderlik imha sürecine alınmış gerilla ateşkes ile gevşetilip operasyonlarla darbelenmek isteniyor, Avrupa bilinen biçimde çalışmalara kapatılmaya çalışılıyor. Türkiye'de, İran'da da, Suriye'de de tutuklanacaklar listesi var. Böyle bir ortamda birkaç saldırı yapabilirlerse bu bir panik yaratabilir hesabındalar. Bunun sonucu inanç kırılır, dağılma yaratılır peşindeler.

Bu imha planıyla ateşkes arasında bir bağlantı kurdukları ve ateşkesi bu çerçevede değerlendirmek istedikleri anlaşılmıştır. Daha ilk günde Önderlik söylemeden de hareketimiz ateşkesin süresini adım atılmadığı takdirde mayıs ayı sonu olarak belirlemişti. Ateşkesi imha planının içine oturtmak isteyenler süresiz olmasında ısrar ettiler. Bu yönlü çeşitli çevreler üzerinden bizi etkilemek istediler. Biz kabul etmeyince imha planını yürütenler telaş içine düştüler. Türkiye'deki iç kavgalar biraz buradan açığa çıkıyor. Aslında cumhurbaşkanlığı sürecine girilmeden bu planın başarılı olmasını öngörmüşlerdi. Muhtemelen de böyle bir başarıya dayanarak türbanlı eşleri bulunan AKP liderliği Çankaya'ya kurulmak istiyordu. Abdullah Gül terörle mücadele kurulu başkanı sıfatıyla, imhayı gerçekleştirmenin ödülü olarak cumhurbaşkanlığı koltuğunu çantada keklik görmüş olabilir. PKK'yi imha eden, dağıtan biri olarak seçime bile girmeden cumhurbaşkanı koltuğuna oturulabilirdi. AKP'nin hesabı buydu.

Ne var ki evdeki hesap çarşıya uymadı, Önderlik operasyonu deşifre oldu. Gerillaya yönelik operasyonlar bazı darbelerle sınırlı kaldı. Örgüte yönelik operasyonlarda hiçbir sonuç alamadılar. Böyle bir ortamda cumhurbaşkanlığı seçimi sürecine girildi. Başarısızlığın yarattığı çatışma ve çelişkiyi yaşıyorlar. Birbirlerine o kadar çok şey söylüyorlarsa bunun içindir. Cumhurbaşkanı askerlerle görüşüyosa bunun içindir. Basına yansıtılan darbe planları da bir tehdit olarak kullanılıyor. Tüm bu yaşananlar ortaya çıkan sıkışmışlığın sonucudur.

Başarının yolu direnişten geçecektir

Türkiye'nin nereye doğru gideceği belli değildir. Gergin bir siyasal ortam söz konusudur. Modern ya da postmodern darbeler gündeme gelebilir. Çok sert tutumlar ortaya çıkabilir. Süreç karışık ve belirsizdir. Bu karışıklığı önleyecek, belirgin siyasal ortam sağlayacak iki yol vardı. Biri ateşkese dayalı Önderliğin geliştirdiği yoldu. Bu yol benimsenip demokratik çözüme yaklaşılsaydı Türkiye sorunlarını çözecek bir demokratik ilerleme sürecine girebilirdi.

İkincisi bu imha planını hazırlayanlardır. Bunlarda neoittihatçılarla statükocular oluyor. Kesinlikle aralarında bir uzlaşma var. AKP, CHP, ordu uzlaşması. Onların planına göre de cumhurbaşkanlığı seçimi bu sürece gelmeden PKK imha ve tasfiye edilmiş olacaktı, dolayısıyla PKK'nin imhası üzerinden cumhurbaşkanını da seçeceklerdi. Ardından yeni seçimleri de yapıp hükümeti de oluşturacaklardı. Böylece Kürt'ün inkar ve imha edildiği Türkiye, şoven milliyetçi ırkçı tahakküm altına tümüyle girecekti. Türkiye Kürt soykırımını tamamlamayı yürüten yeni bir yönetime kavuşturulmuş olacaktı. Şimdi ikisi de gerçekleşmiş değil. Belirsizlik ve karmaşayı ortaya çıkaran bu durumdur. Durumun ne olacağı belli değil.

Her türlü ihtimali içinde barındıran çok kritik bir süreçten geçiliyor. Bizim bütün bunları görüp dikkate alan bir yaklaşım içinde olmamız gerekiyor. Çok dikkatli ve tedbirli olmalı, güvenlik tedbirlerimizi, örgütsel disiplinimizi geliştirmeliyiz. Tabii ki herhangi bir paniğe de kapılmamalıyız. Zaten düşmanın bir amacı da budur. Örgütlü olursak her şeyi çözeriz. Kendimizi farklı durumlara sokmaya gerek yok.

Tabii ki mayıs sonuna kadar mücadeleyi yükselterek son fırsatları da kullanmalıyız. Olacaksa mücadeleyi arttırarak bu haftalarda bir demokratik bir çözümü dayatmalıyız. Karşıt bir hamle yaparak Türkiye'de yeni bir faşist baskı rejimi ile bize yönelik imhayı gerçekleştirmek amacıyla bir saldırı süreci başlatılmak istendiği de unutulmamalı ve tedbirleri alınmalıdır. Baykal'ın dayattığı budur. Bazı generallerin arayışlarında bunun olduğu ortaya çıkıyor. Buna karşıt olanlar da



var. Dolayısıyla ciddi bir iç çekişme de derinden derine yaşanıyor.

Bu noktada mümkünse, olabilecekse dikkatli bir yaklaşımla ve mücadeleyle demokratik çözüm stratejisine başarı sağlatmalıyız. Böyle olmayacaksa topyekun imhaya karşı başarılı bir direniş yürütmeye hazır olmalıyız. Böyle bir direnişin bedeli ağır olacak, bazı değerlerimizi kaybedeceğiz. Bu çok açık, bizim için zor olan bir karardır. Fakat yürütme anlamında da bir imkan ve güç birikimi var. Dolayısıyla tereddüte düşme yanlışını da yapmamalıyız. Zor da olsa, bazı kayıplar da olsa başarının yolu direnişten geçecektir.

Şunu söylemeliyiz ki Kürt toplumu barışı yürütmekte zorlanıyor, halbuki savaşı yürütmekte barışı yürütmek kadar zorlanmadı. Kürt halkı zorluklarla dolu olan topyekun imhaya karşı, topyekun bir savaşla topyekun barışı geliştirebilir. Kürt halkının böyle bir potansiyeli fazlasıyla vardır. Kürtler kendi demokrasisini de savaş içerisinde ortaya çıkartabilir. Bu temelde anti-devlet olan demokratik konfederal sistemini yaygın ve derinlikli, meşru ve öz savunmalarını da geliştirerek kurarlar. Buna inanmak lazım. Bunun koşulları ve ortamı var. İnkar ve imha cephesi ise tarihinin en zayıf konumundadır. Bu bir abartı değildir aslında bir gerçekliktir. Cumhurbaşkanı Sezer ve Baykal'ın tehlikenin 1993'ten daha fazla olduğunu söylemesi anlamlıdır.

"İnkar ve imha sistemi fazlasıyla tecrit edilmişti. Ama AKP bazı yönleriyle sistemi güçlendirdi. Bunun dışında toplumsal temeli zayıflamıştır. Toplum 1 Haziran Hamlesi sonrasında genelkurmayın ve hükümetin üzerine yürüdü. Aileler, dolayısıyla toplum savaşı kaldıracak durumda değildir. Ordu da artık böyle bir kirli savaşı uzun süre sürdüremez"

PKK'nin tasfiyesinde bütün güçler hemfikir

İnkar ve imha sistemi aslında fazlasıyla tecrit edilmişti. Ama AKP biraz soluklandırdı, bazı yönleriyle sistemi güçlendirdi. Ne var ki bunun dışında toplumsal temeli zayıflamıştır. Toplumu 1 Haziran Hamlesi sonrasında gördük. Genelkurmayın ve hükümetin üzerine yürüyorlardı. Aileler, dolayısıyla toplum savaşı kaldıracak durumda değildir. Ordu da artık böyle bir kirli savaşı uzun süre sürdüremez. İlker Başbuğ'un ikide bir kabadayılanması yanıltmasın. Kürdistan'a hakim olmayan biridir. Boşluktan Kara Kuvvetleri Komutanı oldu. Ordunun tüm tutumunun öyle olmadığını görebilmeliyiz. Ordunun tutumunu Kenan Evren'in sözleri ortaya koydu.

Bu nedenle hükümet üzerinden yalvar yakar Amerika'ya, Irak'a, KDP'ye, YNK'ye bize yardımcı olun, diyorlar. PKK'nin tasfiyesi ve yürütülecek savaşı başkalarına ihale etmek istiyorlar. Tasfiye edeceklerini, sonuç alabileceklerini bilseler bir gün bile beklemez hemen harekete geçerler. Ne var ki böyle bir güçleri yoktur. Tabii ki yapacakları birçok şeyleri vardır. Dayandıkları sistem halen Kürt halkının inkar ve imhasına icazet veren durumdadır. Yukarıda sıkça belirttiğimiz gibi gaflet içine düşerek kendimizi yanıltmayalım, ama geçmişe göre çok zayıf oldukları da tartışma götürmez. Savaş ve siyaset anlamında da destekleri az. Mesela eskiden hep KDP'nin desteği ile bize karşı bu savaşı yürütmüşlerdi. Şimdi kısa sürede çözülmeyecek nedenlerden dolayı KDP ile karşı karşıyalar.

KDP ve YNK'den destek almadan da bize karşı bir savaş yürütemezler. KDP ve YNK'nin tarafsız kalması ya da bir savaşın içine fiili girmemesi durumunda bile ağır kayıplara uğramaktan kurtulamazlar. Kaldı ki Kürt halkının ulaştığı siyasal bilinç, özgürlük tutkusu ve örgütlülüğü saldırı nereden gelirde gelsin, içinde ve dışında kimler olursa olsun direnerek başarıyı elde edecek güçtedir.

AB ikili oynuyor. Onlarla da Kürtlerle de ilişkileri var. İki tarafın da savaşmasını istiyor. Türkiye'ye tek yanlı destek vermiyor. Önderliğimizin "tavşana kaç tazıya tut" diye belirttiği politika bugün de Avrupanın politikasıdır. ABD de benzer politika izliyor. Geçmişte Türkiye'nin Kürtlere dair aldığı her kararı siyaseten ve askeri olarak desteklerdi. Şimdi Amerika politikaları farklılaştı. ABD, Ortadoğu'da Türkiye'ye ihtiyaç duyuyor, ama Kürtlere de ihtiyaçı var. ABD politikası Türkiye'ye şunu dayatıyor; Kürtlerle anlaş ve benim İran ve Irak politikamı destekle, bu konuda ortaklaşalım diyor. Herhalde Türkiye de ABD'ye şöyle bir şey diyor; Güney Kürdistan konusunda anlaşma sağlayabiliriz, ama Türkiye içinde bazı Kürtler var, PKK var, onları birlikte tasfiye edelim, o zaman anlaşabiliriz, diyor.

Kürt halkı bedeli ne olursa olsun özgürleşmede kararlıdır

Uygulamalardan görüldüğü üzere fiili olmasa da ABD bu konuda büyük olasılıkla Türkiye'ye destek veriyor. ABD de zaten PKK'den kurtulmak istiyor. Bu gerçekleşirse ABD bir taşla üç kuş vurmuş olacaktır. Böylece bir yandan Türkiye ile Güneyli Kürtleri barıştırmış oluyor. Bir yandan da İran politikasında Türkiye'nin desteğini sağlamış oluyor. Böyle bir taşla üç kuş vurmayı ABD elbette ister.

Ne var ki Türkiye sadece PKK'ye karşı savaşta ABD'nin desteğini almak için aldatma politikası izliyor. Bu nedenle ABD biraz ihtiyatlı. Türkiye, Irak savaşında olduğu gibi geçmişte vermiş olduğu sözleri tutmamış bir ülke durumundadır. Önderlik Türkiye'ye verilirken bunun karşılığı Irak savaşına destek vermek olacaktı. Türkiye sözünün gereğini yerine getirmedi. ABD onun için ihtiyatlıdır. Politik çelişkileri var. Bu nedenlerle Türkiye'nin politik ve diplomatik alanda birçok zayıf yanı bulunmaktadır.

İzah ettiğimiz Türkiye'nin durumu karşısında bizim de zayıf ve güçlü yanlarımız var. En zayıf yanımız, 15 Şubat komplosu ve bunun etkileridir. Önderlik bu gerçeği Orhan Pamuk'un sözü temelinde dile getirdi. Kendisinin rehin tutulduğu ve üzerinde rehin politikası izlendiğini vurguladı. Türkiye Önderliğimiz üzerinde sekiz yıldır çok alçakça bir rehin politikası yürütmektedir. Bazen arkadaşlar öfke ve tepkiyle söylüyorlar, niye şu bu yapılmıyor diye. Önderliğimizin ortaya koyduğu gerçeklik ışığında her şey öyle kolay değil. Olguları kendi



öfkemize göre değerlendiremeyiz. Öyle normal bir siyasal ortam içinde değiliz. Muhatabımızda herhangi bir düşman değil. Karşımızda Önderliğimize karşı rehine politikası yürüten insanlık ve ahlak dışı bir sistem var. Biz onunla mücadele halindeyiz, dolayısıyla yöntemlerimizi çok doğru seçmemiz, zamanı çok doğru belirlememiz gerekiyor.

Diğer zayıf yanımız ise, Türk toplumunda savaşa karşıtları ve demokrasi yanlıları 1 Haziran atılımına çok fazla destek vermedi. Hatta Kürtler içinde de bazı kesimler destek vermediği gibi, olumsuz tutum bile gösterdiler. Yine kitlemiz üzerinde etkili olan bazı kesimlerde vardır. Bunlar bütün gücümüzün harekete geçmesini engelliyorlar.

Belirtilen zayıflıklarımızın dışında, halkımız başta kadın, gençlik olmak üzere, direniş değerlerine ve özgürlük bilincine çok bağlı, bu konuda yeni bir ruh ve duruş oluşmuş durumda. Halkımız özgür ve demokratik bir yaşamın bedelini ödemeye hazırdır. Halkın büyük bir kesimi bu çerçevede destek veriyorlar. Gerillayı da inkarcı sömürgeci sisteme karşı göreve çağırdılar. Gençliğin gerillaya katılımını istediler. Halk ne olursa olsun özgürlüğün elde edilmesinde kararlıdır. En son Newroz bunun bir kararlaşması ve ilan edilmesi oldu. Bunun dışında da bizim açımızdan olumlu gelişmeler bulunmaktadır. Örgütsel anlamda da zayıflıklarımız bulunsa da birkaç yıl öncesine kadar daha güçlüyüz, daha derli topluyuz.

Adım adım topyekun bir direniş gelişebilir

Güney'deki durum da bilinmelidir. KDP ile YNK bir ittifakımız yok. Önderlik bu güçlerle iyi ilişki içinde olmamızı ve ortak politika yürütmek için bir araya gelmemizi söyledi. Bu gün itibariyle bir ulusal stratejiyi ve askeri güçlerin dayanışması oluşmasa da çatışması da yok. Şimdilik karşılıklı belli bir anlayış var. Daha ileriye götürmek için çabalar da var. Gelişmeler o yönlü de götürülebilir.

Kürt halkının ulaştığı politik bilinç, örgütlülük düzeyi dünya ve Ortadoğu'daki politik gelişmeler gösteriyor ki, Kürt toplumunun içte de dışta da direnme potansiyeli güçlüdür. Mücadele bir de bütün parçalarda var. Kuzey'de mevcut pozisyonu sürdürüyoruz. Güney'de bazı gelişmeler var. Doğu Kürdistan yeni bir mücadele alanı olarak açılıyor. Biz orada da önemli bir pozisyonu sağlamışız. Türkiye sadece Güney'deki gelişmeleri ve bize tahammül edemezken Doğu Kürdistan'da da benzer gelişmeler adım adım ortaya çıkıyor. İkinci bir alan oluyor. Bu gelişmeler daha çok kuşatmış oluyor Türkiye'yi.

Özcesi adım adım topyekun bir direniş geliştirebilir, yıllarca savaşabiliriz. Önderlik böyle olmasını istemedi, tercih etmedi. Örgütümüz de şimdiye kadar Önderliği izledi, ama başka bir yol bırakılmaz da tek yol olarak bu kalırsa böyle bir direniş içine girmekten geri durmamak lazım. Kararlı olmak gerekir bu konuda. Bir kere başlayınca da sonuç almak için ısrarlı da olabilmek lazım.

Genel durum içerisinde bulunduğumuz güncel duruma ilişkin de şunlar belirtebilir. İçerisinde bulunduğumuz haftalar, yeni süreçlerin gelişeceği haftalar olacaktır. Ya demokratik çözüm doğrultusunda adımlar atılarak on beş yıllık stratejimiz kalıcı sonuçlar vermeye yönelecek ya da stratejik değişime uğrayarak, şiddetli savaşı içerisinde barındıran yeni bir süreç gündeme gelecek. Bu kadar kritik, gergin yeni gelişmelere açık bir süreçteyiz. Sekiz aydır tasfiyeye yönelik bir operasyon vardı. Direndik ve ayakta kaldık. Daha dikkatli durursak, daha hazırlıklı olursak, örgütlü olursak hem saldırıları boşa çıkarma gücünü gösteririz, hem de Önderlik etrafında demokratik çözümün gelişeceği bir süreci dayatabiliriz. Olmazsa topyekun bir direnişe hazır oluruz. Bütün bunları anlamamız gerekiyor, böyle karmaşık çok değişken bir süreçteyiz.

Mücadeleyi daha da başarılı yürütmek için yaşananları doğru anlamaya, doğru duruş göstermeye ve örgütlü olmaya her dönemden daha fazla ihtiyacımız vardır. Dolayısıyla kadro yapımızın gelişmeleri çok iyi anlayan, çok örgütlü duran, çok etkili bir mücadele yürüten pozisyonda olması hayati önemdedir. Bunu kadro örgüt şahsında başarırsak imha boşa çıkarılır, yoksa tehlikelerle karşı karşıya kalırız. Zaten düşmanın planı da buna yöneliktir. Azalsa da imha umudunu koruyor. Onun için can havliyle saldırıyor. Çılgın gibidir, son noktada bile sonuç almak istiyor. Biz de onların oyunlarını bozup kendi çizgimizde sonuç almak için elbetteki mücadele ettik. Değerli şehitler verdik, fedakarlıkta bulunduk, cesaret gösterdik, direndik, şimdi de bu direnişi başarıya götürmek için ne gerekiyorsa onu yapmalıyız.

Tam bir final anı var. Finiş çizgisine koşuş tarzımız sonucu belli edecek. Sürecin hangi yönde evirileceği belli olacak. Artık kayıplar ne olursa olsun halkın başarılı olacağına, Kürt halkının başlatmış olduğu özgürlük yürüyüşünün önümüzdeki süreçte de başarıyla yürüteceğine inanıyoruz.

HALKIMIZA DAYATILAN İMHA SAVAŞININ YENİLGİYE UĞRAMASI KAÇINILMAZDIR

“Mücadele stratejimiz ve siyasal yaklaşımımız değişecektir. Daha çok meşru savunmaya ağırlık veren, serhildan dahil tüm eylem biçimlerini daha etkili kılacak bir yaklaşım içinde olacağız. Yalnız mücadele stratejimiz değil, siyasal stratejimizde de illa demokratik birlik, barışçıl çözüm yaklaşımı içinde olmayacağız. Kendi özgürlük ve demokrasi mücadelemizle kendi özgürlük sistemimizi kurma doğrultusunda mücadelemizi geliştireceğiz. Türkiye’nin demokratik çözüme yanaşmadığı, demokratik birlik yaklaşımımızı elinin tersiyle ittiği bir süreçte,tabii ki Türkiye’den kopuşa kadar gidecek bir siyasal mücadele yürüteceğiz”

Türkiye’de siyasal durum değerlendirmesi denilirken, esas olarak da Kürt sorunu ekseninde gelişen siyasal gelişme ve ilişkilerden söz etmek gerekir. Türkiye, tüm dünya ve komşularıyla ilişkisini, söz konusu ülkelerin Kürtlere bakışı çerçevesinde değerlendirirken, kendi içindeki siyasal denklemler de Kürt sorununun ortaya çıkardığı siyasal sonuçlar temelinde oluşmaktadır. Bu açıdan hiçbir siyasal durumu, Kürt sorunundan bağımsız değerlendiremeyiz. Böyle yaklaşıldığı taktirde Türkiye ile ilgili doğru siyasal değerlendirmeler, yaklaşımlar ortaya konulabilir. Bu çerçevede siyasal tutumların, taktiklerin, güncel uygulamaların ne anlama geldiği ya da nasıl gelişeceği anlaşılabilir.

Bugün açıktır ki Türkiye-ABD, Türkiye-AB, Türkiye-Irak, Türkiye-Suriye, Türkiye-İran, hatta Türkiye-Rusya ilişkileri, yine bu ülkelerin Kürt sorununa yaklaşımları çerçevesinde belirlenmektedir. Endenozya, Hindistan ya da Brezilya, Japonya, Singapur vb ülkelerle ilişkileri de esas olarak ekonomik ya da Türkiye’nin başka siyasal sorunları çerçevesinde şekillenmektedir.

Türkiye’nin dünya ve Ortadoğu’da izlediği yakın dönem politikalarının istikrarlı olmadığı söylenebilir. Bölgemizde, dengeler daha oturmadığından, dengelerin oturma sürecinde her ülke kendi pozisyonunu güçlendirmek için, sürekli yeni taktikler, ilişkiler, ittifaklar kurarak, güncel ve dönemsel politik yaklaşımlar belirlemeye çalışmaktadır. Dünya ve bölge dengelerinde göreceli de olsa bir statüko oluşmadığı takdirde, özellikle Türkiye gibi kritik bir coğrafyada olan bir ülke bu tür politikalar izleyecektir. Diğer yandan Türkiye, ‘ben sıradan bir ülke değilim, orta büyüklükte bir ülkeyim, benim de dünya politikasında belli düzeyde yerim olmalı’ diyerek, kendini ağırdan satma, daha pahalı pazarlama, oluşacak dünya ve bölge dengeleri içinde biraz daha yer alma yaklaşımı içindedir. Tabii Türkiye’nin istikrarsız politikalarının esas nedeni, Kürt sorununda açık ve net bir politika izleyememesidir.

Bu yılın başında MİT müsteşarının belirttiği gibi, Türkiye Kürt sorununda hala ‘bekle gör ve ona göre tutum al’ yaklaşımı içindedir. Bu yaklaşımın esası da 150 yıl dünya ve bölge dengelerine dayanarak izlediği politikalar çerçevesinde, ‘benim jeopolitik konumum önemlidir. Zaman ve fırsatlar bana yeni imkanlar tanır’ diyerek, doğrultusu olan politikalar izlemek yerine, süreçleri izleyerek ona göre politika belirleme ya da politik sorunları bu şekilde yönlendirme tarzına sahip olmasıdır.

Türkiye’de milliyetçilik alabildiğine körüklenmiştir

Türkiye’nin politik tarzını etkileyen en yakın bölgesel gelişme, ABD’nin Irak müdahalesidir. Türkiye’nin 30 yıldır bütün politikalarını belirleyen, tüm imkanlarını seferber ettiği Kürt özgürlük hareketini bastırmaya, yok etmeye yönelik çabalarına, bu konuda yaşadığı kaygılara ve sıkıntılara Güney Kürdistan’da yaşanan gelişmeler eklenince, Türkiye’de tamamen Kürt sorununa endeksli siyasal ilişkiler ve tepkiler ortaya çıkmaktadır. Güney Kürdistan federasyonunu belirli düzeyde kabul etse de, bu kabulün ancak kendi içindeki Kürt sorununun bastırılması çerçevesinde olabileceğini her gün tutumlarıyla göstermektedir. ABD’nin Irak başta olmak üzere Ortadoğu’da yaşadığı sıkıntıyı giderme ve ABD’nin İran’ı sıkıştırıp kendi politikasına çekme yaklaşımında kendisinden beklenen yardımın Kürt hareketinin tümden bastırılmasına destek verilmesiyle mümkün olacağı mesajını, çeşitli yollardan ABD’ye, Kürt güçlerine ve Irak hükümetine vermektedir. Bu yaklaşımını açık söylemese de tutum ve tepkilerinin bu eksen etrafında şekillendiği görülmektedir.

Bu temelde Türkiye’de Kürt karşıtlığı temelinde milliyetçilik alabildiğine körüklenmektedir. Bu milliyetçilik, Ankara’daki cumhuriyet yürüyüşünde görüldüğü gibi, görünürde AB ve ABD karşıtlığı şeklinde ortaya çıkmaktadır. Aslında milliyetçiliğin kışkırtılması, bizzat devletin çeşitli kesimleri tarafından yapılmaktadır. Özellikle klasik Kürt inkarcısı asker-sivil-bürokratik kesim ile Kürt inkarcılığına dayalı milliyetçiliği politikasının merkezine koyan partiler başrolü oynamaktadır. Dikkat edilirse bu kesimler, yakın zamana kadar ABD’nin işbirlikçileri olan, onun işbirlikçiliğini yapan, yine Avrupa ile ilişkileri savunan, her türlü işbirliğini geliştiren ve bu güçlere dayanarak kendi içindeki demokratik muhalefeti ve Kürt özgürlük hareketini bastıran siyasal kesimlerdir. Bugün ABD ve AB karşıtlığını kışkırtan bu kesimler, geçmişte bu ilişkiler temelinde ülke içindeki muhalefeti bastıran, dış politikada da bu güçlere dayanarak kendilerini etkili kılmaya çalışan güçlerdir. Bunlar her fırsatta, ABD

ve AB'nin Kürt politikasının böyle bir milliyetçi tepkiye yol açtığını vurgulamaktadır. Avrupa, AB'ye giriş sürecinde zaman zaman Kürt sorunundan bahsediyor, bunu sürekli Türkiye'nin önüne koyuyor denilerek, bu çerçevede AB'nin Türkiye'yi bölmek istediğini; AB'nin, ABD'nin Türkiye'deki bölücülüğe destek verdiğini söyleyerek, toplumu ve çeşitli siyasi kesimleri kışkırtmaktadırlar.

Türkiye'deki milliyetçilik Kürt düşmanlığı temelindedir

ABD, Güney Kürdistan'daki Kürtlere yardım ediyor, onları destekliyor. Irak'ta ve Kerkük politikasında Türkiye'yi değil, bu Kürtleri esas alıyor. Dolayısıyla bu Kürtleri şımartarak, bize karşı tutum takınmalarına yol açıyor denilerek, ABD karşıtlığı temelinde bir milliyetçiliği körüklüyorlar. Görüldüğü gibi Türkiye'deki milliyetçiliğin altında yatan gerçek, Kürt kaygısıdır.

Geçmişte Türkiye'de ABD karşıtlığı vardı. Bu esas olarak, ABD'nin Türkiye'deki baskıcı, sömürücü rejimi, oligarşiyi desteklediği için ortaya çıkıyordu. Türkiye emekçileri, demokratlar, yine Kürt halkı, Türkiye'deki gerici baskıcı rejimi desteklediği için ABD'ye karşıt duruyor, anti Amerikancı tutum gösteriyordu. Türkiye'nin, politikalarında bağımsız olması, dış güçlere bağlı olmadan politikasını yürütmesi temelinde, aslında demokratik ve ilerici bir öz taşıyan bir karşıtlıktı. Ancak Türkiye'de günümüzde gelişen anti Amerikancılığın böyle ilerici ve demokratik bir özü yoktur. Tamamen şovenist bir anlayışla, Kürt halkının haklarını gaspa, Kürt halkını fiziki baskı ve asimilasyona, yok etme politikasına bu ülkeler tarafından yeteri kadar destek verilmediği için karşıtlık yapılmaktadır. Dolayısıyla Ankara'daki cumhuriyet yürüyüşünde ya da başka siyasal partilerin ve grupların zaman zaman ortaya koyduğu bu anti Amerikancılık veya AB karşıtlığının içinde kesinlikle demokratik ve ilerici bir öz yoktur.

Görüldüğü gibi Türkiye'de gelişen milliyetçilik, esas itibariyle Kürt halkının ulusal demokratik taleplerini, özgürlük isteğini bastırmadan kaynaklanmaktadır. Bu milliyetçiliğin altında Kürt'ü inkar ve imha siyaseti vardır. Kürt'ü insan yerine, bir halk yerine koymama yaklaşımı vardır.

Milliyetçilikler daha çok dış güçlere yönelik biçimde geliştirilir, kışkırtılır. Türkiye'de ise tamamen Kürt düşmanlığına yöneliktir. Kürt'ün yok edilmesinin diplomatik, siyasi ve sosyal çerçevesini, sosyal temelini ortaya çıkarmak için, devlet eliyle kışkırtılmaktadır. Nitekim bu milliyetçiliğin ABD ve Avrupa'ya karşı olmadığını göstermek için her görüşmede, 'Kürt özgürlük hareketini bastırmada bize yardımcı olur, destek verir, onları ezmede yanımızda yer alırsanız, Türkiye halkındaki ABD ve AB düşmanlığı da derhal biter, geçmişte olduğu gibi ABD ve Avrupa dost görülür' demektedirler. Yani Türkiye'de gelişen bu milliyetçiliği açıkça ABD'ye ve Avrupa'ya karşı şantaj olarak kullanmaktadırlar.

Siyasal islamın yükselişi yürütülen özel savaşla ilgilidir

Türkiye'de gelişen milliyetçilik gibi gelişen dinciliğin de Kürt sorununun çözümsüzlüğüyle bağı birebirdir. Türkiye'deki klasik asker-sivil-bürokrat kesimin ve klasik siyaset anlayışının islama karşı olduğu dikkate alınırsa; bu kesimlerin islamı kullanması, Kürt sorunundaki kaygılarının ne düzeyde olduğunu kanıtlar. Belki milliyetçilik bu siyaset anlayışının karakterinde eskiden beri vardı, ama islam yoktu. Kürtlerin ulusal demokratik mücadeleye kaymasını engellemenin en kolay yolu olarak dinin önünü açmak gördüler. Dolayısıyla Kürtlerin buraya yönelmesini sağlayacak tarikatların, siyasal islam doğrultusunda örgütlenen partilerin gelişmesinin önünü açtılar.

Eğer Kürt sorununda büyük kaygı yaşanmasaydı ya da Türkiye'nin en temel kaygısı Kürt sorunu olmasaydı, bu kesimler Türkiye'de kesinlikle islamın önünü açmazdı. Kenan Evren'in 1980 yılında mitinglerde ayetler okuması, Kuran ile gezmesi, islam tarikatlarının Kürdistan'da ve tüm Türkiye'de gelişmesine göz yumması, kesinlikle Kürt halkının taleplerini, düşüncelerini buraya doğru yöneltmek içindi. Çünkü Türkiye'deki hiçbir siyasal ideoloji, düşünce, Kürtlerin ulusal demokratik harekete kaymasını engelleyememiştir. Bırakalım sağ partileri, sol ve sosyalist partiler bile Kürtlerin ulusal demokratik harekete yönünü çevirmesini engelleyememiştir. Kürtlerin ulusal demokratik mücadeleye yönünü çevirmesini engelleyecek tek etkenin din olduğu görülerek, bu eğilimin gelişmesinin önü açılmıştır. Yalnız Kürdistan'da değil, Türkiye'de de önü açılmıştır. Çünkü Kürdistan ile Türkiye iç içedir. Artık Türkler ve Kürtler iç içe geçmiştir. Türkiye'nin en önemli metropollerindeki Kürt yoğunluğu düşünülürse, Kürtler için dinsel gelişmenin önünü açmak, Türkiye'de gelişmelerini teşvik etmek, gelişmelerine hizmet etmekten başka bir işe yaramayacaktır. Nitekim böyle de olmuştur.

"Türkiye'de günümüzde gelişen anti Amerikancılığın ilerici ve demokratik bir özü yoktur. Şovenist bir anlayışla, Kürt halkını yok etme politikasına bu ülkelerce yeteri kadar destek verilmediği için karşıtlık yapılmaktadır. Türkiye'de gelişen milliyetçilik, Kürt halkının ulusal demokratik taleplerini, özgürlük isteğini bastırmadan kaynaklanmaktadır. Bu milliyetçiliğin altında Kürt'ü inkar ve imha siyaseti vardır"

Siyasal islamın 1990'larda yükselişe geçmesi, Kürt özgürlük hareketine yönelik yürütülen özel savaşla, bu savaşta dinin en fazla kullanılan araç olmasıyla ilgilidir. Kürt özgürlük hareketi gelişim göstermeseydi, kesinlikle ne Refah partisi ne de AKP, Türkiye'de bu düzeyde gelişmezdi. Son zamanlarda ortaya çıkan, en son Malatya'da görülen cinayetler, esas olarak Türkiye'nin Kürt özgürlük hareketine karşı yürüttüğü özel savaşın dini kullanmasının ortaya çıkardığı sonuçlardır.

Özellikle dinin kullanılması, devletin dini kullanarak Kürt özgürlük hareketinin önüne geçme politikasına son yıllarda milliyetçiliğin kışkırtılması da eklenince, Kürdistan dışındaki dini hareketlerin milliyetçilikle bütünleşmesini veya Türk-islam sentezi denen çok bağnaz, milliyetçi bir eğili-

min ortaya çıkmasını beraberinde getirmiştir. CHP'nin son zamanlarda hem milliyetçiliğe sarılması, hem islami duygulara seslenmesi tesadüfi değildir. Liberal olduğunu iddia eden ANAP lideri gittiği Batman'da, 'cumhurbaşkanı bir defa cenaze namazı kılsa, laiklik elden gitmez' biçiminde bir değerlendirme yapmıştır. Bunu neden Ankara'da, İstanbul'da ya da İzmir'de söylemiyor da Kürdistan'da söylüyor? Nedeni, Kürtlerin dini duygularını istismar etme ve kendilerine bağlama zihniyetidir.

Türkiye'de siyaset üretememenin en somut alanı Kürt sorunudur

CHP'nin, özellikle Kürt sorunu eksenli ABD karşıtlığı ile Irak'ta halkın ölümü üzerine duygusal ve istismarcı söylemlerde bulunması, islamcı ve milliyetçi oyları kendi yanına çekme istemiyle ilgilidir. Türkiye'de hala sorunları demokratik ve siyasi yollardan çözme yaklaşımı, zihniyeti gelişmemiştir. Toplumdan oy almanın klasik yolları bırakılmamıştır; ya dine seslenerek halkın dini duygularını istismar edip oy toplama ya da yıllarca toplumlarda yaratılan milliyetçi paradigmayı, zihniyeti şu veya bu nedenlerle kışkırtarak bu kesimlerin oyunu alma kolaycılığı hala sürmektedir. Eskiden, 'vatan, millet, Sakarya' sözleriyle bu tür ucuz siyasetçiliğin zihniyeti ortaya konulmak istenirdi. Günümüzde de 'vatan, millet, Sakarya' edebiyatı oy toplamanın en kolay ve ucuz yolu olmaya devam etmektedir.

Türkiye'de siyaset üretememenin en somut alanı Kürt sorunudur. PKK öncülüğündeki özgürlük hareketi ve Kürt Halk Önderliği bu sorunun çözümü açısından Türkiye'ye her türlü kolaylaştırıcı, makul yaklaşımı geliştirmesine, demokratik siyasal bir çözüm doğrultusunda en uygun zeminleri yaratmak için her türlü fedakarlığı göstermesine rağmen Türkiye, Kürt sorununu çözecek basireti gösterememiştir. Halbuki dünya ve bölgedeki gelişmelerin, yine 21. yüzyıl dediğimiz yeni bir çağa girmemizin de etkisiyle, Kürt halkının özellikle son 35 yıldır verdiği özgürlük mücadelesi, Kürt sorununun çözümünü Türkiye'ye dayatmıştır. Kürt sorunu, her boyutuyla çözülmesinin ertelenemeyeceği bir düzeye gelmiştir.





Kürt halkının özgürlük mücadelesine karşı eski yaklaşımlarla sürecin götürülemeyeceği birçok kesim görmüştür. Kenan Evren, Mehmet Ağar, TÜSİAD ve bazı siyasal çevreler, Kürt sorununa çözüm bulmadan Türkiye siyasetinin içeride ve dışarıda yürüyemeyeceğini dile getirmiş, belirli bir açılım getirmek istemişlerdir. Ne yazık ki güçsüz olduklarından kısa sürede sesleri kesilmiş, hatta geri adım atmışlardır.

Türkiye'deki tüm partiler milliyetçilik yarışı içindedir

Mevcut durumda en güçlü eğilim, Kürt sorununun çözümünde değil, inkarcı zihniyette ısrar eden eğilimdir. Bunlar da yeni bir yaklaşımın belirlenmesi, Kürt halkının özgürlük mücadelesinin tamamen ezilmesi, bu temelde Türkiye'nin içeride ve dışarıda pozisyonunu güçlendirerek, yeni bir dönem başlatması gerektiğini belirtmektedir. Önderliğimiz, bunları 'kızıl elma ittifakı' olarak değerlendirdi. Bunun içinde MHP de, CHP de, İP de, BBP de bulunmaktadır.

Bu siyasi kesimlerin yanında, devlet içinde klasik asker-sivil-bürokrat kesimin ve bunlarla geçmişten beri belirli bir ilişki ve ittifak içinde olan, devlet fideliğinde yetişmiş, devletten beslenen aydınlardan ya da okumuşlardan oluşan bir milliyetçi anti Kürt ittifakı vardır. Bunlar tamamen inkarcı ve imhacı siyasette ısrar etmektedir. Bırakalım Kürt sorununun çözümünü, aksine, Kürtlerin bugüne kadar elde ettiği kazanımların bile tasfiye edilmesini, 80 yıldır yürütülen asimile ve inkar imha politikasının hızlandırılarak, Türkiye'de Kürt sorununun bir daha ortaya çıkmamacasına bastırılmasını, ezilmesini ve hal edilmesini istemektedirler.

Nitekim CHP, 80 yılda bir ulus yarattıklarını, tek dil, tek kültür, tek ulus yaratmada, ülkenin ve milletin bütünlüğünü ortaya çıkarmada geri adım atılmayacağını, geri adım atmanın ihanet olduğunu söyleyerek, önümüzdeki dönemin politikasının kendileri açısından ne olacağını açıkça ilan etmişlerdir. Bunların, özellikle eski subayların öncülüğünde oluşturulan milliyetçi şoven derneklerle de ilişkisi bulunmaktadır. Bu inkarcı ve imhacı eğilim açıkça şunu söylemektedir: 'Bu iş sadece askerle, devletle olmaz, tüm Türk halkı, toplum ayağa kalkarak bu bölücüleri, hainleri ezmeli, tasfiye etmeli, Türkiye'yi onlara dar etmeli, Hakkari'den Edirne'ye kadar her yer bunlar için yaşanmaz hale getirilmelidir.' Bu yönüyle faşizmi, devletle bütünleşmiş, tamamen toplumsal bir yığın hareketine dönüştürmeyi hedeflemektedirler. Bu konuda da belirli düzeyde mesafe aldıkları, örgütlendikleri görülmektedir.

İktidarda bulunan mevcut siyasi islam ise tamamen Kürt sorununun çözümsüzlüğü üzerinden kendini yaşatmak istemektedir. Bu nedenle kızıl elmacılarla milliyetçilik yarışı içine girmiştir. Nitekim birçok ankette, en milliyetçi liderin AKP liderliği olduğu belirtilmektedir. Zaten son dönemlerde ortaya çıkan cinayetleri yapanların milliyetçi kimliğin yanında islami kimliğinin ağır basması, hatta bunların çevresiyle AKP çevresinin iç içe geçmesi, AKP'nin siyasal yaklaşımıyla bağlantılıdır.

AKP hükümetinin tek amacı iktidarını sürdürmektir

Önderliğimiz AKP'yi statükocu kanat olarak değerlendirdi. Statükocu olduğunu, 'düşünmezseniz Kürt yoktur, Kürt sorunu diye bir sorun yoktur, bu sorun çözülmüştür, bu sorunda atılacak herhangi bir adım bulunmamaktadır' gibi yaklaşımlarla göstermiştir. Zaten ilericilik, gericilik, tutuculuk, statükoculuk, Kürt sorununa yaklaşımla doğrudan bağlantılıdır. Bu konuda açılımcı olmayan, mevcudu savunan kişi, en hafif deyimle statükocudur. Hatta duruşu ve tutumuyla, inkarcı ve imhacı siyaseti cesaretlendiren, onların değirmenine su taşıyan durumdadır.

Nitekim AKP hükümeti, beş yılda izlediği politikalarla inkar ve imha siyasetinin uygulayıcısı olmuştur. Çünkü AKP'den önce inkar ve imha siyasetini yürütenler hem içte, hem uluslararası alanda teşhir olmuştu. Uluslararası alanda destek bulacak durumda değillerdi. AKP, hem toplumsal desteği hem de dış desteği alarak, son beş yılda Kürt sorununda hiçbir adım atmayarak, inkar ve imha politikasını iyi yürüterek, belirli düzeyde sıkışan inkar ve imhacı kesimlere nefes aldırmıştır.

AKP hükümeti olmasaydı, inkar ve imhacı siyaset ne toplumdan ne de dış dünyadan bu düzeyde destek alırdı. Ya da dıştaki ve içteki demokratik kamuoyunu bu düzeyde oyalayamazdı. Bu açıdan inkarcı ve imhacı güçler yapamadıklarını AKP'ye yaptırmıştır. AKP, eline geçen iktidar fırsatını kendi konumunu güçlendirmek için değerlendirse de, inkar ve imha siyaseti yürütenlerin en hassas olduğu konuda, onların ufkunun dışına çıkmamıştır.

AKP hükümetinin esas amacı, iktidarını sürdürmektir. İktidarını sürdürmek için de inkar ve imhacı çevrelerin, statükocu, klasik iktidar odaklarının tepkisini, yönelimini hafifletmek için uğraşmıştır. Bunun yolunun da Kürt sorununda inkarcı ve milliyetçi tutumdan geçtiğini bildiğinden, ne zaman sıkışsa, Kürt sorununda inkarcı söylemde bulunarak ya da milliyetçi söylemlerini arttırarak, bu kesimlerden gelen baskıyı boşa çıkarmıştır.

Bilindiği gibi islami kesimler Türkiye cumhuriyeti tarihinde hem siyasal, sosyal alandan hem ekonomik alandan hem de kültürel alandan dıştalanmıştır. Bu yönlü sürekli bir baskı altında tutulmuşlardır. Osmanlı döneminde ve tarihte siyasal, sosyal, ekonomik ve kültürel alanda belirli düzeyde güç olan bu kesimler, cumhuriyet tarihi boyunca ise bu konularda açlık çekmişlerdir. Bu nedenle AKP iktidarı, seksen yıl sonra eline geçen ve büyük bir çoğunlukla elde ettiği iktidarı, ekonomik, siyasal, sosyal ve kültürel olarak palazlanmak için kullanmıştır. Bu yönlü kendi yandaşlarına önemli imkanlar da sunmuştur.

Seksen yıl siyasal, sosyal, kültürel açlık çeken AKP hükümeti, iktidara geldiği günlerdeki demokratik açılımcı söylemleri bırakmış, iktidarı nasıl ayakta tutarım yaklaşımını esas almıştır. Bunun için de Kürtlerin sırtından iktidarını sürdürmeyi, milliyetçilik yaparak, klasik inkar ve imha siyasetçilerinin icazetini alıp bir dönem daha iktidar olmayı düşünmektedir. Dolayısıyla AKP'nin ne bugün ne de yarın Kürt sorununda demokratik çözüm için adım atması beklenmemelidir. Böyle bir kaygısı yoktur.



Demokrasi, açılım dediği de seksen yıldır devletten dışlanan, ekonomik ve sosyal alanda ambargoya tabi tutulan islami çevrelerin üzerindeki baskıyı hafifletip siyasal, sosyal, ekonomik ve kültürel alanlarında etkin olmalarını sağlamaktır. AKP hükümetinin demokrasiden de açılımdan da anladığı budur. Bunun dışında farklı bir açılım da göstermemiştir. Bazı açılımlar yapmış olsa da dayandığı kesimin üzerindeki baskıyı hafifletmek ve önünü açmak için olmuştur. Belki diğer bazı kesimler de dolaylı olarak bu tür açılımlardan yararlanmışlardır. Bundan öte bir demokratik yaklaşım, açılım ya da sorunları siyasal yoldan çözmek, demokratikleşmek diye bir derdi olmadığı, beş yıl içinde görülmüştür. Dört yıldan fazla hükümet olan bu iktidar, zaman kredisini kullanmış, bu zaman zarfında ne yapıp yapmayacağı açıkça görülmüştür.

AKP ateşkese yönelik hiçbir olumlu yaklaşım göstermemiştir

1 Ekim'de ilan edilen ateşkesi isteyenlerin başında AKP hükümeti geliyordu. AKP hükümeti dolaylı yollardan, böyle bir ateşkesin ilan edilmesinin Kürt sorununun çözümünde fırsat doğuracağını iletmekteydi. Aydınlar, iş çevreleri, yine devlet içinde bazı kesimler de bir ateşkes yapılmasını istiyordu. ABD'nin ve Güneyli Kürtlerin de Türkiye ile yaşadıkları gerilimin azalması açısından bir ateşkes istedikleri görülüyordu. Kürt özgürlük hareketi de son bir şans olarak demokratik çözüm fırsat tanımak ve ne yapacaklarını görmek açısından ateşkes çağrılarına olumlu cevap verdi.

Ancak geçen yedi ay içinde AKP hükümeti hiçbir olumlu yaklaşım göstermedi. Ateşkesin ilk gününde, 'eylem olmazsa, askerimiz de operasyona çıkmaz' biçiminde bir değerlendirme yapmasına rağmen, bu değerlendirmelerin arkasında durmadığı gibi, teröre karşı mücadelemiz sürecek yaklaşımıyla, inkar ve imhacı siyasetçilerin uzantısı olduğunu gösterdi. Yedi aylık süreç ortaya çıkardı ki, hükümetten gelen ateşkes çağrıları da, devlet içinde gelen ateşkes istekleri de tamamen inkar ve imha konseptinin bir parçasıdır.

Yine bu süreçte Önderliğimiz zehirlenmiştir. Önderliğimizin zehirlenmesinde, terörle mücadele kurulunun bilgisi ve onayı vardır. Terörle mücadele kurulu içinde asker de, hükümet

de, bize karşı yürütülen kirli savaşın içinde olan kesimler de bulunmaktadır. Terörle Mücadele Kurulu başkanı da Dışişleri Bakanı Abdullah Gül'dür.

Biz ateşkes boyunca demokratik ve siyasal çözüm doğrultusundaki yaklaşımımıza riayet ettik. 1993'ten bu yana süren Kürt sorununun demokratik birlik çizgisinde çözümü çizgisinde Kürt özgürlük hareketi elinden gelen her şeyi yaptı. Hiç kimsenin beklemeyeceği kadar fedakarlık gösterdi, şans tanıdı, fırsat verdi, makul davrandı.

Ancak görülmüştür ki sorun bizim demokratik ve siyasal çözümden yana olup olmadığımız, makul davranıp davranmadığımız değildir. Sorun, Türk devletinin ve siyasi güçlerinin inkarcı imhacı politikasından kaynaklanmaktadır. Önderliğimizi zehirleme olayında görüldüğü gibi, Kürt sorununun çözümünün kendini dayatması karşısında Türk devleti, sorunu çözme yerine inkar ve imha ederek, bir daha gündeme gelmeyecek biçimde halletme yolunu tercih etmiştir. Önderliğimizi zehirleme, Kürt özgürlük hareketini, Kürt halkını zehirlemedir. Türkiye halkıyla, demokratik birlik politikasının zehirlenmesidir. Kürt halkına karşı fiziki baskı ve asimilasyon, her türlü psikolojik savaşla yok etmenin başlangıcı ya da zemini olarak, Önderliğimizin imha edilmesini seçmişlerdir. Önderliğimizin imhasından başlayarak Özgürlük hareketini ortadan kaldırmayı, Kürt halkını yok etmeyi hedeflemişlerdir.

> **"Bizim açımızdan da artık eski yöntemlerle, politikalarla devam etmenin imkanı kalmamıştır. Ya sorun çözülecektir ya da sorunun çözümü için mücadele yükseltilecektir. Türk devletinin tutumlarında görüldüğü gibi, sorunu çözme niyeti ve imkanı kalmamıştır. Ancak cumhurbaşkanlığı seçiminden sonra da bir sonuç çıkmazsa, Kürt özgürlük hareketinin eski pozisyonunu devam ettirmesi söz konusu olmayacaktır"**

Eski politika ve yöntemlerle yürümenin imkanı kalmamıştır

Bu gelişmeler göstermiştir ki ateşkes de Önderliğimizin zehirlenmesi sürecinde Kürt halkının tasfiyesi için kullanılacak bir taktik süreç olarak değerlendirilmek istenmiştir. Makul ve sorumlu yaklaşımlarımıza, her türlü kışkırtmalara rağmen devam eden ateşkese, Önderliğimizin zehirlenmesi ile cevap verilmesinin başka türlü izahı olamaz. Bu girişimi, Türk devletinin gelinen aşamada siyasi süreci eskisi gibi sürdürmesinin imkanının kalmaması ortamında, yeni bir siyasi hamle olarak değerlendirmek gerekir.

Bizim açımızdan da artık eski yöntemlerle, politikalarla devam etmenin imkanı kalmamıştır. Ya sorun çözülecektir ya da sorunun çözümü için mücadele yükseltilecektir. Türk devletinin tutumlarında görüldüğü gibi, sorunu çözme niyeti ve imkanı kalmamıştır. Hareketimiz, cumhurbaşkanlığı seçimlerine kadar yine de iyi niyetini gösterecek ve ateşkese uyacaktır. Cumhurbaşkanlığı seçimlerine müdahil olmamak, yürüttüğümüz mücadelenin cumhurbaşkanlığı seçimlerinde herhangi bir kesime olumlu veya olumsuz etki yapmasının önüne geçmek için, son güne kadar verilen süre ve bu konuda verilen söz yerine getirilecektir. Ancak cumhurbaşkanlığı seçiminden sonra da bir sonuç çıkmazsa, Kürt özgürlük hareketinin eski pozisyonunu devam ettirmesi söz konusu olmayacaktır.

Önderliğimizin sağlığına saldırı hareketimiz ve Kürt halkı için imha kararıdır. Halkımızın şimdiye kadar yaptığı eylemlilikler, serhildanlar ve gösterdiği Önderliğe sahiplenme yaklaşımı, Önderliğimizin sağlığının çok önemli ve Kürt özgürlük hareketinin tutumunda belirleyici etkiye sahip olduğunu göstermiştir. Buna rağmen Önderliğimizin tedavi için adım atılmaması, Türk devletinin Kürt özgürlük hareketini bastırma kararının kesin olduğunu, başka bir politika üretebilecek konumda olmadığının kanıtıdır. Önderliğimizin zehirlendiği koşullarda hareketimizin herhangi bir politika yürütmesi ya da başka bir talepte bulunması beklenemez.

Türkiye'de çirkin bir iktidar mücadelesi yaşanıyor

Türkiye'de Kürt sorununun demokratik çözümü konusunda ne CHP'nin ne AKP'nin ne de herhangi bir siyasal gücün Kürt halkında demokratik çözümde ısrarı, demokratik çözüm stratejisinin devam ettirilmesini cesaretlendirecek hiçbir yaklaşımı bulunmamaktadır. Aksine, 1992'de devreye sokulan kirli savaşın bir benzeri uygulanmaya başlanmıştır. Her türlü baskıyla DTP'nin susturulması, özgürlük hareketiyle karşı karşıya getirilmek istenmesi, basının dünyanın hiçbir yerinde görülmeyecek kadar susturulması, günlük gazetenin sürekli toplatılması, Türkiye'nin devreye soktuğu yeni konseptin bir parçasıdır.

Bunun sadece herhangi bir kesimin politikası olmadığı açıktır. Operasyonlarla sınırlı bir saldırı olsaydı, belki askeri kanadın bir uygulaması olarak görülebilirdi, ancak adalet bakanlığı ve içişleri bakanlığını ilgilendiren alanlarda da inkar, imha ve bastırma konsepti devreye sokulmuştur. Hatta yöntemler daha da inceltilerek, demokratik mücadele imkanları tümden ortadan kaldırılarak, özgürlük hareketi her taraftan sıkıştırılmak, susturulmak istenmektedir. Zaten genelkurmayın açıklamaları, cumhurbaşkanının söylemleri başka türlü bir politikanın olmayacağının kanıtıdır. Bunlar herhangi bir kişi değil, belirleyicilikleri olan kişilerdir.

CHP veya AKP arasındaki sürtüşmenin de demokratikleşmeyle ya da Kürt sorununun çözümünde adım atılıp atılmamasıyla ilgili olmadığı açıktır. Tamamen AKP'nin kendi iktidarını sürdürme, diğerlerinin de AKP'yi iktidardan düşürme çalışmasıdır. Bunlar Türkiye halkını, iki tane çözümsüz, kendi yandaşlarına çıkar sağlayacak partilere muhtaç hale getirmiştir. Cumhurbaşkanlığı seçimi konusunda da demokrasiyle ya da demokratik mücadeleyle ilgili bir gerilim yoktur. Burada da klasik asker-sivil-bürokratların kendileri açısından en temel değer yargısı gördükleri, cumhurbaşkanı eşinin başörtülü olup olmamasına kilitlenmiştir. Burada demokrasiyle demokrasi taraftarı olmayan güç odaklarının yaptıkları bir sür-

tüşme yoktur. CHP için, eşi türbanlı olmayan bir cumhurbaşkanı yeterlidir. Böyle bir cumhurbaşkanı olursa, devletin klasik iktidar blokları bu cumhurbaşkanını kendi hizmetlerine rahatlıkla koşabileceklerdir. AKP'yi nasıl kullanıyorlarsa, onu da kullanacaklardır.

Burada, Atatürk'ün makamının, eşi türbanlı biri tarafından işgal edilmesini kabul edememektedirler. Klasik iktidar blokları için böyle bir durum yenilgi olarak algılanır. Bu nedenle gerilimi yüksek tutmaktadırlar. Anaşılıyor ki AKP de bu gerilimi tırmandıracak düzeyde ilkesel bir duruş içinde değildir. Zaten AKP'nin ilkesi yoktur. Onun tek derdi iktidarını sürdürmeye icazet verilmesidir. Bu icazeti beş yıl almıştır, görmüştür ki beş yıl daha iktidarına onay alabilir. Bu nedenle Erdoğan'ın cumhurbaşkanlığına çıkmada ısrar etmeyeceği açıktır.

Özgürlük hareketini her taraftan kuşatmaya çalışmaktadırlar

Cumhurbaşkanlığı seçiminde AKP'nin gösterdiği adayın seçileceği açıktır. AKP cumhurbaşkanlığı seçimini aldıktan sonra, kendisini güçlü görüp Kürt sorununun çözümünde cesaretli bir adım atar mı, bilemiyoruz. Mevcut siyasal ortamda böyle bir şey yapması çok zayıf bir ihtimaldir. Çünkü Türkiye'de var olan milliyetçiliğe karşı AKP'nin bir tutumu yok. Miliyetçiliği durdurmak, buna karşı halkı ve demokratik güçleri duyarlı hale getirerek milliyetçiliği engellemek bir yana, milliyetçilik yarışı yaparak, Türkiye'nin akıl dışı politika girdabında milliyetçilik yarışı yaparak iktidarını yürütmeye çalışmaktadır.

Türkiye'nin şu andaki konsepti belli olmuştur. İçeride DTP ile basın baskı altına alınacak, demokratik mücadele imkanı bırakılmayacak, Yaşar Büyükanıt'ın tabiriyle, gerillayı besleyen milisler, yani şehirlerdeki yutseverler baskı altına alınacak, operasyonlar süreklileştirilecek, içeride özgürlük haraketinin hareket alanı daraltılacak, dışarıda da ABD'ye,Güney Kürdistan'a ve AB'ye baskı yapılarak PKK'nin üzerine sürülecekler. Varsa PKK'nin kullandığı alanlar kapatılacak, böylelikle özgürlük hareketi etkisizleştirilecek. Plan bu. Tabii bu planın ne kadar işleyip işlemeyeceği ayrı bir konudur.



ABD'nin Ortadoğu'da zorlandığı doğrudur. Ancak mevcut durumda PKK'ye karşı cephe açmayı kendi hedefleri içerisine alması söz konusu olamaz. Hedeflerine aldığı takdirde, sonucunun ne olacağını ABD de bilemez. Çok ters sonuçlar verebilir. Irak'ta islami çevrelerin direnişiyle uğraşırken, bu defa da Kürt özgürlük hareketi direnişiyle karşılaşabilir. İslami direnişçilerin kazanma şansı yokken, pozisyonları güçlü değilken, haklı pozisyonda bir özgürlük savaşına karşı yürüttüğü savaşta çok sıkıntılı sonuçlarla karşılaşabilir.

Güneyli güçlerin Türkiye'nin istediğini yapması zordur. Güney Kürdistanlı güçler de biliyor ki Türkiye, Kuzey Kürdistan'daki özgürlük hareketini ezerse, kendileri üzerindeki baskıyı arttıracaktır. Kürt sorunundan kurtulmuş bir Türkiye'nin hareket kabiliyetinin artacağı, dolayısıyla Güney Kürdistan'da ortaya çıkan imkanların tehlikeye gireceğini biliyor. Bu yönüyle de Güney Kürdistanlı güçler, kısa vadede Türkiye'nin isteğine uymak bir yana, Kürt sorununun Kuzey Kürdistan'da çözülerek, Türkiye'nin Güney'deki gelişmeleri kendisi için bir tehtit olarak görmekten çıkmasını istemeleri her bakımdan daha akılcı ve mantıklı bir yaklaşım olur.

'Kürt'ü Kürt'e kırdırtma artık mümkün değildir

Güney Kürdistan'a sürekli operasyon tehditinin yapılması da aslında Güney Kürdistanlı güçleri sıkıştırmaya yöneliktir. Eğer böyle yaparsa, Güney Kürdistan güçlerini PKK'nin üzerine süreceğini sanmaktadır. Kendine göre 'Kürt'ü Kürt'e kırdırtma' politikasını uygulamak istiyor. Böyle bir durumda yalnız PKK'nin değil, tüm Kürtlerin zayıf duruma düşeceğini hesaplamaktadır. Güneyli Kürtlerin açıklamaları eğer PKK üzerinde pazarlık yapma ve PKK'ye karşı tutum almanın karşılığının daha fazla olmasını sağlama doğrultusunda yapılmıyorsa, bu gerçeği yeterli olmasa da gördüklerini göstermektedir. Ortadoğu'da yeni dengelere doğru gidilirken dar taktiksel politikalar yerine stratejik yaklaşmak, bütün Kürtlerin gücünü arkasına almak, böylece sömürgeci güçler karşısında daha güçlü konuma gelmek, şu anda Kürtlerin yapması gereken en doğru politikadır.

Güneyli güçler de Türkiye'nin tehdit ve şantaj politikası içinde olduğunu görmektedirler. Türkiye her ne kadar 1998'de Önderliğin Suriye'den çıkarılmasına benzer bir baskı yaratmak istese de bunun sonuç vermesi düşünülemez. Koşullar değişmiştir. Bu açıdan Türkiye'nin yaklaşımı Ortadoğu'da ortaya çıkan yeni gelişmeler ve politikaları bilmemek, buna göre hareket etmemektir.

Önderliğimizin zehirlenmesinde görüldüğü gibi, Türkiye gerçekten kumar oynamaktadır. Geçmişte pozisyonunun güçlü olduğunu, dış imkanları kullanarak Kürt halkının özgürlük mücadelesini bastırdığını düşünen Türkiye, yine aynı şeyi yapabileceğini hesaplamaktadır. Ne dünyaki, ne Kürt toplumundaki, ne de bölgedeki gelişmeleri dikkate alan bir politika izlemektedir.

Ortadoğu ile ilgilenen büyük devletlerin Türkiye'nin Kürtler üzerindeki baskısına sessiz kalarak onay verdiği bir gerçektir. Ancak bugün değişen çok önemli bir şey vardır. O da Kürt halkının özgürlük bilinci, örgütlülüğü ve mücadele azmidir. Herhalde Türkiye'de milliyetçiliği geliştirerek, içeriden muhalif güçleri susturarak, Kürt halkının özgürlük mücadelesini bastırmaya çalışarak, kendisinin önemli bir ülke olduğunu, Irak veya bir başka ülke gibi üzerine gelinemeyeceğini, bu nedenle

de Kürtleri ezme, susturma politikasını seyredeceklerini düşünmektedir.

Türkiye, dış güçlerin bu politikasını cesaretlendirici görse de, bu politikanın yürümesi için de Kürt halkının sessiz kalması, direnmemesi gerekmektedir. Ne var ki Kürtler, 35 yıllık mücadele ile ulaştıkları örgütlenme ve mücadeleyi yürütme kararlılığıyla her türlü zoru, kirli oyunu bozacak düzeydedir. Kürtlerin mücadele gücü, örgütlülük düzeyi olmasaydı, Türkiye'nin düşündüğü gibi, uluslararası güçler siyasi çıkarları gereği sonuna kadar Türkiye'ye destek verebilirlerdi. Ancak mevcut durumda her türlü bastırmaya, imha politikasına açık çek vermeleri düşünülemez.

ABD ve AB Türkiye'nin Kürt politikasına göz yummaktadır

Bugün ABD de AB de Türkiye'ye destek veriyor. Ancak dünyanın siyasal durumu, Kürtlerin örgütlülük düzeyi ve Ortadoğu'daki gelişmeler, mevcut desteği Türkiye açısından yeterli kılmıyor. Zaten Türkiye'nin ABD ve AB ile arasındaki sorunlar da bundandır. Ne AB ne de ABD PKK'yi, Kürt özgürlük hareketini destekliyor. Hatta terörist damgası vurarak, Avrupa'da örgütlenmesini sınırlayarak, diplomatik alanda siyasal açılımını engelleyerek, Türkiye'ye çok yönlü destek veriyorlar. Önderliğimizin yakalanmasında bu desteği verdikleri gibi, halkımızın üzerinde uygulanan antidemokratik uygulamalara, yine Önderliğimiz üzerinde uygulanan baskılara hala göz yummaktadırlar. Kürdistan'da uygulanan bu politika herhangi bir Avrupa ülkesinde veya Balkanlar'da uygulansaydı, AB ve ABD dünyayı ayağa kaldırırdı. Afrika'da ya da başka bir ülkede, bir halkın özgürlük ve demokrasi mücadelesine bu kadar şiddetle bir yönelim olsaydı; on binlerce insanı cezaevine atsalardı, uluslararası ilerici kamuoyu denilen ya da uluslararası güçler denilen çevreler çok etkili bir biçimde harekete geçerdi. Ne var ki söz konusu olan yer Kürdistan olunca bunu göremiyoruz.

Ortadoğu'da islami güçlerce zorlanan ABD ve AB, doğru dürüst bir müttefik, ittifakı olmadığı için Türkiye'yi tümden gözden çıkarmak istemiyorlar. Ekonomisiyle, kültürüyle, yaşamıyla Batı'ya yakın olan bir Türkiye'ye birçok yönüyle destek sunuyor, kendi halkına ve Kürt halkına uyguladığı baskılara göz yumuyorlar. Ama Türkiye'nin istediği düzeyde bir desteği vermeleri de kolay değil. Ancak bu güçler, Önderliğimizin zehirlenmesinde olduğu gibi, yine birçok uygulamada belli düzeyde desteklerini vermeye devam edeceklerdir.

ABD'nin ve AB'nin politikası, Kürt sorununu çözme konusunda Türkiye'ye baskı yapma ya da teşvik etme doğrultusunda değildir.

Anlaşılıyor ki Türkiye, her türlü protestoyu ve tepkiyi göze alarak böyle bir zehirlenme girişiminde bulunmuştur. Aslında zehirlenmenin ortaya çıkarılacağını hesaplamıyorlardı. Kürtleri böyle bir oldu bittiyle karşı karşıya getirmeyi düşünüyorlardı. Ne var ki hareketimiz dikkatli, tedbirli, planlı davranarak, zehirlenme girişimini açığa çıkardı. Bununla zehirlenmenin etkilerini giderme koşulları oluştu. Ancak Önderliğin durumu hala tehlikededir. Tabii ki hareketimiz, Önderliğimizin sağlık durumunun düzelmesi için her türlü tavrı ve mücadeleyi gösterecektir.

Çalışmalar ve eylem biçimleri yeniden düzenlenmelidir

Bütün gelişmeler ortaya çıkarmıştır ki, Türkiye ile yeni bir mücadele dönemine girilmiştir. Artık eski mücadele ve eylem biçimleriyle Türkiye üzerinde etkili olmak, Türkiye'yi geriletmek mümkün değildir. Bu nedenle tüm kadrolarımızın, çalışanlarımızın ve halkımız bilmelidir ki, özellikle son yıllarda yürüttükleri mücadele ve eylem biçimleri, Türkiye'nin mevcut siyasal kararlılığını ve yürüttüğü topyekun savaşı karşılayacak düzeyde değildir. Bu süreçte de her ne kadar eylemler yapılsa da Türkiye'yi geriletecek eylem etkinliğine, düzeyine ulaşılamamıştır. Mevcut eylem biçimlerini aşarak, hem serhildanlarda, hem her türlü mücadele yönteminde, hem de meşru savunmada topyekun imha savaşını karşılayacak ve bunun karşısında kendini koruyacak, yine sömürgeci Türk devletini geriletecek bir mücadele tarzına, temposuna ulaşılması gerekir. Sadece Türkiye açısından değil, İran açısından da benzer durum ortaya çıkmıştır. Her iki devlet de Özgürlük hareketini tümden bastırma, etkisizleştirme kararı almıştır.



Tüm bunlarla birlikte, Önderliğimizin zehirlenmesine karşı halkımız ciddi bir duruş içinde olmuştur. Newroz'da önemli bir sahiplenme yaşanmıştır. Önderliğin doğum gününde de halk, demokratik sahiplenme ve eylem gücünü ortaya koymuştur. Ancak Türkiye'nin mücadelemizi bastırma kararlılığı karşısında bu tür eylem türlerinin yeterince etkisi olmamıştır. Mevcut tarz aşılıp daha etkili eylem biçimlerine yönelinmezse, bu eylem türlerinin ciddi etkisi olmayacaktır. Tabii ki bu eylem türleri de yapılacaktır. Her türlü eylem, mücadelenin parçası olarak sürecektir, ama şimdiye kadar süren eylem türlerinden daha etkili serhildanlar ve meşru savunma gerçekliğini ortaya çıkarmamız gerekecektir.

Örgütün, kadronun, çalışanlarımızın ve halkımızın yeni durumu kavramaları, bütün çalışmalarını ve eylemlerini buna göre düzenlemeleri gerekmektedir. Eskisinden daha fazla fedakarlık gerekecektir. Çünkü Türk devleti, 1993 konseptine benzer bir bastırma konseptini planlamaya almış ve pratiğe geçirmiştir. Tabii ki 1992-93 ve 1994'lerde yoğun bir biçimde uygulanan savaş ve bastırma konsepti bire bir pratikleşmeyecektir. Birçok bakımdan daha değişik yöntemler devreye sokacaklardır. Bu açıdan halkımızın bedel ödemeye hazır olması, çalışanla-

rımızın ve kadrolarımızın da bütün çalışmalara ve örgütlemelere daha ciddi yaklaşması, rehavet içinde ya da günü kurtaran değil, tamamen düşmanı gerileten, düşmanın topyekun savaşına etkili cevap verebilecek bir yaklaşımla çalışmalara katılmaları, örgütlenmeleri ve eyleme geçirmeleri gerekecektir.

Öte yandan, bu topyekun imha savaşı karşısında sadece bir parçanın değil, bütün parçaların Kürdistan halkının özgürlük mücadelesine katılması gerekmektedir. Şu ortaya çıkmıştır ki, tüm Kürdistan parçalarında özgürlük ve demokrasi mücadelesi geliştirilmeden, tek parçada gelişmeleri sağlatmak ve güvenceye almak mümkün değildir. ABD'nin himayesinde olan, desteklenen Güney Kürdistan'ın bile tehdit edildiği açıktır, ortadadır. Bu açıdan tüm parçaların –buna Güney Kürdistan da dahil– ulusal demokratik haklarını kazanması, sürdürmesi ve koruması, tüm parçaların olanaklarını kullanarak birbirlerine destek olmasından ve mücadeleye güç vermesinden geçmektedir.

Bölgenin ve dünyanın siyasal dengelerinin değiştiği bir dönemde, Kürt halkı, ulusal bir politika çerçevesinde mücadele etmek zorundadır. Bunun için de dayanışma içine girmeleri gerekmektedir. Önümüzdeki dönemin topyekun savaşında hiçbir parça, örgüt dar yaklaşım içine girmeden, bütün parçaları dikkate alarak, tutumlarında ve siyasal yaklaşımlarında diğer parçaları gözeten bir tutum içinde olmalıdır.

Kendi gücümüze dayanarak mücadeleyi geliştireceğiz

Kürt özgürlük hareketi vasat yaklaşımla yetinemez. Biraz gelişme ortaya çıktığında bunu önemli görüp, tatmin olamaz. Ne var ki kadroların, çalışanların, sempatizanların, halkın yaşadığı en büyük zaaflardan biri, biraz gelişme bulunca tatmin olmasıdır. Halbuki bugünün fırsatları yarın bulunamayabilir. Bir de Kürt özgürlük mücadelesi başka halkların mücadelesine benzememektedir. Sömürgeci güçler Kürt halkını tamamen inkar etmekte, dolayısıyla da özgürlük mücadelesini bastırma konusunda çok katı, şoven ve despotik bir yaklaşım içindedirler. Bu güçler, Kürt halkının mücadele imkanlarını görerek, planlamaları ve saldırılarını buna göre düzenlemektedir. Bu nedenle bu güçlere karşı verdiğimiz mücadelenin karakterinin de bu baskıları göğüsleyecek ve onları geriletecek düzeyde olması gerekir.

"1993'ten beri yürüttüğümüz demokratik birlik ve demokratik mücadele stratejimizden vazgeçiyoruz. Eğer başka mücadele imkanları kalsaydı, meşru savunmayı bir mücadele stratejisi aracı olarak kullanmayacaktık. Ancak Kürt halkı özgürlüğünü kazanana, Kürdistan özgür olana kadar, halkımızın tüm imkanlarını kullanarak, meşru savunma savaşının, süreceği açıktır"

Biz her zaman halkların kardeşliğine, halklararası dayanışmaya inanacağız. Mücadelemizde milliyetçi bir yaklaşımla hareket etmeyeceğiz. Ama Türkiye'deki demokrasi güçlerine, sol ve sosyalist güçlere dayanarak sömürgeci Türk devletini geriletmek, Kürdistan'ı özgürleştirmek mevcut durumda olası görülmemektedir. Bu nedenle daha çok da kendi imkanlarımıza, halkımızın gücüne dayanarak mücadeleyi geliştireceğiz. Tabii ki dostlarımızdan demokratik dayanışmalarını isteyeceğiz, dostlarımızı çoğaltacağız, onları da özgürlük mücadelemize katkı sunar hale getireceğiz. Onların, Türkiye'deki demokrasi mücadelesine güç ve destek vereceğiz, ama Önderliğimizin de belirttiği gibi, artık göbek bağımızı kendimiz keseceğiz. Kendi mücadelemizi kendimiz yürütüp, ülkemizi özgürleştirmeye çalışacağız.

Burada bazı sorular akla gelebilir; yeni mücadele stratejimiz bir devlet kurmayı amaçlayacak mı? Ya da iktidarcı devletçi yaklaşımla mı hareket edilecek? Tabii ki bizim iktidarcı ve devletçi olmayan ideolojik ve teorik yaklaşımımız, dönemsel değil, tamamen ilkeseldir. Herhangi bir mücadele stratejisi ve siyasal stratejiden bağımsız olarak ilkeseldir. Dolayısıyla ilkelerimizden vazgeçmek mümkün değildir.

Ancak mücadele stratejimiz ve siyasal yaklaşımımız değişecektir. Daha çok meşru savunmaya ağırlık veren, serhildan dahil tüm eylem biçimlerini daha etkili kılacak bir yaklaşım içinde olacağız. Yalnız mücadele stratejimiz değil, siyasal stratejimizde de demokratik birlik, illa da barışçıl çözüm yaklaşımı içinde olmayacağız. Kendi özgürlük ve demokrasi mücadelemizle kendi özgürlük sistemimizi kurma doğrultusunda mücadelemizi geliştireceğiz. Türkiye'nin demokratik çözüme yanaşmadığı, demokratik birlik yaklaşımımızı elinin tersiyle ittiği bir süreçte, tabii ki Türkiye'den kopuşa kadar gidecek bir siyasal mücadele yürüteceğiz. Kendi özgürlük ve demokratik sistemimiz olan a-devlet demokratik konfederalizmi, mücadelemiz içinde kurumlaştırıp, yerleştireceğiz. Meşru savunması, öz savunması ve her türlü örgütlülüğüyle hiçbir gücün saldırıyla yıkamayacağı bir sistem haline getireceğiz.

Demokratik birlik ve mücadele stratejimizden vazgeçiyoruz

1993'ten beri Önderliğimizin yürüttüğü demokratik birlik ve demokratik mücadele stratejimizden vazgeçiyoruz. Tabii bu, savaş tarzımızda meşru savunma dışına çıkacağımız anlamına gelmiyor. İnkarcı, yok edici sisteme karşı halkımızın özgürlüğünü kazanmak, bir meşru savunma savaşıdır. Bu, tamamen halkımızın özgürlüğünü korumaya yöneliktir. Eğer başka mücadele imkanları kalsaydı, meşru savunmayı bir mücadele stratejisi aracı olarak kullanmayacaktık. Ancak Kürt halkı özgürlüğünü kazanana, Kürdistan özgür olana kadar, inkar ve bastırmacı sistemler karşısında halkımızın tüm imkanlarını kullanarak, meşru savunma savaşının, direnişinin süreceği açıktır. Bu mücadele sonucu, halkımız tümden Türkiye'den kopuşa da gidebilir. Kopuş tabii ki yukarıda belirttiğimiz gibi, bir devlet kurma anlamına gelmiyor. Demokratik konfederal sistemle hem kendi ekonomik, siyasal, sosyal, kültürel sistemimizi kurabilir hem de meşru savunmamızı sağlayabi-

liriz. Biz, örgütlü bir halkın bunu yürüteceğine ve başaracağına inanıyoruz.

Önderliğimizin 1993'ten beri izlediği siyasal stratejiyi bırakıp yeni bir mücadele stratejisine girmemiz, tamamıyla Türk devletinin inkar ve imhacı yaklaşımı sonucudur. Bizim tercihimiz olarak değil, bir zorunluluk olarak böyle bir mücadele stratejisine girmiş bulunmaktayız. Bu mücadele stratejimiz, başta kadın ve gençlik olmak üzere tüm halkımızın kendisini örgütleme ve her konuda mücadele tarzını gözden geçirmesini gerektirmektedir. Her türlü fedakarlığı göze alarak, Türk devletinin topyekun savaşını boşa çıkarmada üzerine düşeni yerine getirecektir.

Tabii fedakarlığı her şeyden önce meşru savunma güçlerine katılarak, gerillayı büyüterek, yine şehirlerde özsavunmasını geliştirerek, Türkiye'nin savaşı sürdürmesinin arkasındaki ekonomik, siyasi kurumlara yönelerek, Türk devletinin kirli savaşta kullandığı imkanlara darbe vurarak, gerilla ile bütünleşip Türk devletinin sömürgeci zihniyetini yenilgiye götürmeye çalışacaktır. Günümüzde orduların artık büyük bozgunlara uğratılması gerekmemektedir. Meşru savunma, özsavunma savaşını ve halk serhildanlarını iyi yürütür, yine bizim açımızdan çok büyük güç olan Türkiye'nin zayıf karnı durumundaki metropollerde ekonomik hedefler başta olmak üzere, sömürgeci kurumlara darbe vurursak, Kürdistan'ın özgürleşmesi zor olmayacaktır.

Milliyetçiliği geriletmek için keskin bir mücadele içinde olmalıyız

Türkiye'de gelişen milliyetçiliğe de ancak böyle cevap verilebilir. Milliyetçilik, sanki Kürt halkına karşı topyekun savaş verilirse, saldırılırsa, başarılı olunurmuş gibi bir hava estirmektedir. Sanki Türk devleti, Kürt halkının özgürlük mücadelesini bastırmada tüm imkanları kullanmamış; askeri, siyasi, ekonomik her türlü zoru ve zulmü denememiş gibi, eğer daha fazla kullanırlarsa, Kürt özgürlük hareketi yenilgiye uğratılır anlayışıyla milliyetçilik körüklenmektedir. Biz mücadeleyi geliştirdikçe, bu tür yaklaşımların boş olduğunu, Türkiye'nin milliyetçilikle, Kürt halkı üzerinde inkar ve imha siyasetini yürütmekle sonuç alınamayacağı gösterdikçe, milliyetçiliğin iradesi kırılacak, onun yerine daha demokratik, daha sağduyulu yaklaşımlar ortaya çıkacaktır. Artık milliyetçiliği geriletmenin çok keskin bir mücadeleden başka yolu kalmamıştır.

Herhalde milliyetçiler gelip Diyarbakır'da, Urfa'da, şurada, burada ordudan, polisten daha fazla halkımıza karşı savaşacak değiller. Gelirlerse de halkımız onlara karşı da savaşı yürütmesini bilecektir. Kaldı ki Türkiye, Kürt halkının özgürlük mücadelesini bastırmak için, milyonlarca insanı metropollere göçertti. Eğer milliyetçilik daha da tırmanırsa, Kürt halkı da kendisini her yerde savunacaktır.

Bazen en doğru yaklaşımlar bile yeterli olmaz

Şimdiye kadar PKK ve Kürt Halk Önderliği, savaşın daha düşük yoğunluklu geçmesi için elinden gelen çabayı gösterdi, dikkatli oldu. Kürt halkının içinde özellkle de milliyetçiliğin gelişmesini engellemeye çalıştı. Ancak Türk milliyetçiliği bu kadar geliştiği bir ortamda Kürt milliyetçiliği de gelişir, hatta biz önleyemez duruma gelebiliriz. Zaten Türkiye'nin, İran'ın, Suriye'nin politikaları, son yıllarda Kürtler içinde milliyetçi bir eğilimin gelişmesine yol açmıştı. Bunlar dikkate alındığında, Türkiye'nin Kürt halkına karşı yürüttüğü topyekun savaşın, tersine dönme ihtimali yüksektir. Kaldı ki Kürt özgürlük hareketi de bu saldırıyı yaşadığı tecrübelerle, Kürt halkının mücadele kararıyla tersine çevirecek güce sahiptir. Türkiye, geçmiş yıllardan daha güçlü değildir.

35 yıl süren mücadele Kürdistan'da çok kapsamlı birikimler, özgürlük mücadelesi içinde yürüyen bir kuşak ortaya çıkarmıştır. Öyle ki, önümüzdeki dönemde korucuları bile eskisi gibi savaştırmak zor olacaktır.

Bundan sonra halkımız ve Kürt özgürlük hareketi barış demeyecektir. Bütün imkanlarını mücadeleye seferber edecektir. Enerjimizi, potansiyelimizi eski tarzda bir barış mücadelesine vermeyeceğiz. Çünkü bu, hep zayıflık olarak görüldü ve bu yönlü mücadelelerimiz, inkarcı, sömürgeci rejimi kıracak düzeyde olmadı. Ortaya çıkmıştır ki barışı da, demokrasiyi de, demokratik birliği de, özgürlüğü de her şeyi getirecek çok keskin bir mücadeledir. Çünkü Kürtlere karşı uygulanan inkarcılık ve sömürgecilik, Latin Amerika'da, Afrika'da, Uzakdoğu'daki herhangi bir halka uygulanan sömürgecilik değildir. Bu nedenle dünyanın diğer yerlerindeki mücadelelere bakarak kendi mücadelemize yön belirlemek, gaflet içine düşmek olur. Türkiye'nin tutumu karşısında Önderliğimiz, *"ben artık arkadaşlarımdan özür dileyeceğim"* demiştir. Tabii ki Önderliğimiz de hareketimiz de demokratik mücadele stratejisini benimsemede, demokratik siyasal çözüm arayışında doğru yapıyordu. En doğru yaklaşım içerisindeydi. Ancak bazen en doğru yaklaşımlar da yeterli olmuyor.

Bu sekiz yıllık süreçte Türkiye'de demokratik siyasal çözüm olabilirdi. Bir taraftan bizim demokratik siyasal mücadeleyi yeteri kadar örgütleyemememiz, diğer taraftan Türkiye'deki inkarcı rejimin çok katı olması, istediğimiz sonuçlara ulaşmamızı engelledi. Ancak bu sekiz yıl, halkımız ve bizler açısından önümüzdeki süreçte mücadeleyi daha etkili, daha güçlü yürütmemiz için çok ciddi bir siyasal tecrübe oldu. Bu yönüyle geçen yılları kaybetme yılları değil, kazanım yılları olarak değerlendiriyoruz. Bazı fedakarlıklar yaptık ve önümüzdeki mücadele döneminde karşılığını fazlasıyla alacağımıza inanıyoruz.

Bu çerçeveden bakıldığında, Türkiye'de özellikle DTP'nin, yine bazı demokratik kurumların, rollerini kendi kurumlaşmaları çerçevesinde oynamaları gerekir. Onlar demokratik mücadelelerini yine verebilirler, demokratik mücadelelerini sürdürebilirler. Ama Kürt halkının meşru savunma ve özgürlük savaşının, yeni mücadele stratejisinin ve siyasal yaklaşımının haklı olduğunu da görerek, bunu engelleyen değil, demokratik birlik stratejisini boşa çıkaran Türk devletine karşı demokratik mücadelelerini yükseltmeleri gerekir. Artık Türkiyeli ve Kürdistanlı demokratik güçlerin bizden isteyeceği hiçbir fedakarlık kalmamıştır. Herkesin buna göre hareket etmesi gerekir.

ANLAMIN VE HİSSİN YAŞATTIĞI İNSAN ÖNDER APO

"Önderliğin istediği kişilik zafer kişiliğidir. Zafer kişiliği tarzında bir kişiliği kendisinde somutlaştıran, Zilan geleneğini sürdüren tek bir kadın veya Kemal Pir gerçekliğini devam ettiren tek bir erkek bile Önderlik için yeterlidir. PKK, zafer kişiliğini ve mücadelede yenilmezliği temsil eden bir güçtür. Önderlik yenilmezliğin temsilcisidir. Zilan ve Kemal Pir zafer kişilikleridir. Bu kişilikler var oldukça, kesinlikle sistem kaybetmiş, Önderliğin sistemi kazanmıştır"

4 Nisan'ı Önderliğimizin doğum günü olarak kutluyoruz. Böylesi sembolik bir doğum günü dışında, elbette Önderliğimizin de bir gerçek doğum günü var. Fakat Önderliğin dünyaya gözünü açtığı koşullarda Kürdistan'ın içinde bulunduğu durum dikkate alındığında, böylesi günlere özel bir kayıt düşmenin, böylesi günleri unutmamak üzere kayda geçirmenin anlamsız olduğu rahatlıkla görülebilir. Başka bir deyişle Önderliğimizin doğum tarihi net değildir. Belki yıl, mevsim ve hatta ay olarak bellidir; ama gün olarak, saat olarak belli bir doğum tarihinden bahsedilemez. Bu açıdan 4 Nisan'ın anlamı semboliktir. Fakat Kürt halkı onu bir yönüyle Önderliği'nin gerçek doğum günü olarak kabul etmekte, böyle değerlendirmekte ve buna uygun tutum içine girmektedir.

Kendisinin de dahil olduğu öteki iki canlı türü dışında, insan türünün kendine has özellikleri vardır. Bitki ve hayvanlarda da bir doğum olayından söz edilebilir. Türün soyunu sürdürmesi böyle gerçekleşir. İnsan dışındaki canlı türleri açısından soy sürdürmede esas olan şey üremedir. Hayvan ürer, bitki kendisini üretir. Ama insan çok daha farklıdır. İnsanın doğuşu, özü itibariyle yeni bir yaratıcının doğuşudur. O açıdan insan dışındaki hiçbir canlı türü kendine gelecek hazırlayamaz veya gelecek kaygısıyla hareket edip soyunu sürdürecek olana özgür bir gelecek bırakmaya çalışamaz. İnsan da hep öteki canlılar gibi soyunu sürdürmeyi esas alır. Ama bu soy sürdürme üremeye indirgenmiş bir soy sürdürme değildir. Bunun da ötesinde bir yaratıcı yaratmayı esas alan, bu biçimde hep yaşamı güzelleştirmeyi öngören, bunun tasarımında bulunan ve bu biçimde çocuk dünyaya getiren bir yaklaşımı esas alır. Bu, insanın en güzel yanıdır. İnsanın eşref-i mahlukat olması da zaten bu nedenledir. Yaratılmışların içinde en şereflisi olmak burada anlamını bulur. Üremeden önce bir yaratıcı yaratmak, insan soyunun en temel özelliğidir.

Kürdistan'da yaşam ihanete uğramıştır

Önderliğin gözlerini dünyaya açtığı sırada Kürdistan'ın koşullarına bakıldığında, bu ülkede insana yaraşır tarzda bir soy sürdürmenin bütün koşullarından yoksun olunduğu görülür. Kürt insanı o koşullarda adeta bir bitki veya hayvana indirgenmiştir. İnsanca bir yaşamın idame edilmesini sağlayan bütün ekonomik, sosyal, siyasal ve kültürel imkanlar ve zeminler ortadan kaldırılmıştır.

Oysa soy sürdürme esas itibariyle bu tür koşulların varlığını gerektirir, bunun için yeterli imkanların oluşmasına bağlıdır. Bunlar olmadan insana yaraşır bir soy sürdürme mümkün değildir. Bunların dışlanmasıyla Kürt insanına bırakılan soy sürdürme alanı yalnızca cinsel alan olmuştur. Kürdistan'da Kürt'e bırakılan yegane soy sürdürme biçimi budur. Yani basit cinselliğe indirgenmiş ve bu biçimde Kürt'ün soyunu sürdürmesini öngören bir zemin ortaya çıkarılmıştır. Kürt'ün ülkesi yoktur, Kürt'ün kendi örgütlülüğü yoktur, Kürt'ün kültürü ve dili yoktur, Kürt'ün doğru dürüst bir ekonomik yaşamı yoktur.

Tüm bunlar göz önüne getirildiğinde, ülkesi, dili ve kültürü olmayan, kendisi olmaktan çıkarılmış bir topluluğun soyunu sürdürmesi, gerçekten de onun bir hayvana veya bir bitkiye indirgenerek bir üreme unsuru durumuna düşürülmesi anlamına gelir. Zaten hayvanlaşmanın eşiğine getirilmek denen şey de budur.

Kendisine bırakılan yegane alan olan cinsel alana dayanarak soyunu sürdürmeye rıza göstermek, özünde hayvanlaşmaya onay vermektir. Bu açıdan da Önderliğin gözünü dünyaya açtığı dönemde ülkemizin koşulları alabildiğine ürkütücüdür. Biz Önderlik gerçeğini ve onun temsili olarak Abdullah Öcalan kişiliğini anlamaya çalışırken, O'nun bir önderlik olarak gelişiminin başlangıcını esas olarak burada buluyoruz. Öcalan kişiliği ülkenin içinde bulunduğu bu insanlık dışı koşullara ve deyim yerindeyse bu pis bataklıktaki insansız yaşama karşı itirazın adıdır; buna karşı sesini yükseltmenin, bunu kabul etmemenin adıdır; bunun düşüncesi ve eylemidir. Bu da O'nun kendisini PKK biçiminde somutlaştırmasının, PKK biçiminde kendisini bir örgütlülüğe kavuşturmasının çok öncesinde yükselttiği bir itiraz anlamına gelir.

İnsan aslında daha çocuk yaşlarda çevresini, içinde yaşadığı toplumu ve aileyi anlamaya çalışır, onları sorgulama tutumu içine girer. Bu temelde bu gerçeklerle tanışarak yaşama karşı tutumunu belirler ya da onlarla birlikte yaşamla ilişkiye girer. Bir yönüyle kendi özünün farkına varır. Bu belki

"Önder Apo'yu büyük çıkışa götüren, yaşamın mevcut halini doğru anlaması ve ona karşı tavır belirlemesidir. Her çocuk bir bakıma bunu görebilir, mevcut duruma itiraz edebilir. Tabii itirazı itiraza konu olan şeyin reddine dönüştürme, onun alternatifini oluşturma olmadıktan sonra, itirazın da hiçbir anlamı olmayacaktır. Suça, mevcut yaşamın kirine, pasına bulaşmak buradan başlar"

de her çocuğa has bir durumdur. Elbette bu tanıma ve tanışma çok ileri bir düzeyde değildir. Önderliğimizin daha yedi yaşında itibaren, henüz aile ile bile doğru dürüst tanışmadan ve toplumu tanımadan edindiği bir anlayış, gözlemleriyle vardığı bir sonuç, yaşamın ihanete uğradığı ve mevcut haliyle yaşanmaya değmeyeceği biçimdeki bir anlayıştır. Kürdistan'da yaşam ihanete uğramıştır. Bu çok somuttur ve verili yaşam gerçeğinden yola çıkarak kendisine sunulan yaşamı yaşamak asla mümkün değildir. Bu açıdan bakıldığında, Öcalan kişiliğini daha sonra önderliksel bir çıkış haline getirecek olan, onu Kürdistan gerçekliğinde doğan, ama evrenselleşen bir önderlik konumuna yükselten şey başlangıçtaki bu basit çıkıştır. Yani yaşamın ihanete uğradığı ve mevcut haliyle yaşanmaya değmeyeceği anlayışıdır. Bu anlayış Önderliği gerçek anlamda büyüten, onu aslında özgür yaşamın kıblesi yapan en temel gerçekliktir.

Önderliğin temel ilkesi herkesin yaşadığı gibi yaşamamaktır

Önder Apo Kürdistan koşullarında doğmuştur. Bu dehşet verici koşullarda doğuş, deyim yerindeyse bir çocuğun hiç de yaşamaya hazır olmadığı bir dünyaya fırlatılıp atılması demektir. Bu açıdan da bir çocuğa yapılabilecek en temel kötülüktür denilebilir. Önderliğin daha çocuk yaşlardayken Ortadoğu toplumlarında çokça önemsenen ve insanın en mutlu anları olarak değerlendirilen gelinlik güveylik anlarını daha sonraki süreçlerde büyük günahların başlangıcı olarak değerlendirmesi bundandır.

Gerçekten de böylesi bir dünyaya çocuk doğurmak günahların en büyüğüdür, kötülüklerin en acımasızıdır. Ne var ki doğmak insanın elinde değildir. Dünyaya gelişte çocuğa tercih hakkı bırakılmaz. O açıdan doğal doğuş dediğimiz olay, aslında doğacak olanın elinde olmayan, tercihini kendisinin yapmadığı bir olaydır. Bu gerçek elbette Önder Apo için de geçerlidir.

Fakat hemen hemen tüm çocuklar yaşamaya hazır olmadıkları, yaşamın ihanete uğradığını fark ettikleri, bu yaşamın yaşanmaya değmez olduğunu anladıkları halde, yine de verili yaşamı yaşamaya mecbur olduklarını hisseder ve bu yaşamın içine girerler. Ama Önder Apo'da görülen şey bunun tam tersidir. Önder Apo'da gördüğümüz şey, bu yaşama bulaşmanın kesinlikle kabul görmeyeceği ve böylesi bir yaşamın yaşanmayacağı gerçeğidir. Asla herkesin yaşadığı gibi yaşanmayacaktır! Bu en temel bir Önderlik ilkesidir ve yedi yaşında itibaren çocuk Öcalan'ın temel duruşu, onun topluma, aileye, ortama ve sisteme karşı duruşu budur.

Aslında bu belki de her çocuğun başlangıçta farkına vardığı bir durumdur. Hiç kuşku yok ki, Önderlik kişiliğinin gaipten sesler duyduğu, her şeyi herkesten çok değişik hissettiği, Önderlik kişiliğinin adeta insanüstü bir varlık olduğu şeklindeki tüm algılamalar aslında sahteliğin ta kendisidir. Bu durum önder kişilikleri anlamaya yanaşmama, onları anlayıp uygulama ve pratikleştirme gücünü kendinde bulamamanın dışavurumudur; kendi çaresizliğinin itirafı ve çözümsüzlüğünde ısrar etmektir.

Oysa Önder Apo'da görüldüğü üzere, insanı büyük çıkışa götüren, yaşamın mevcut halini doğru anlamak ve ona karşı tavır belirlemektir. Her çocuk bir bakıma bunu görebilir. Örneğin hepimiz verili yaşamın hali pür melalini görüyoruz. Bu dünyaya hepimizin bir itirazı var, verili sisteme hepimizin bir itirazı var. Fakat bizim itirazımızda ısrar yoktur. İtiraz sadece itiraz olarak kalıyor. İtirazı itiraza konu olan şeyin reddine dönüştürme, buradan yola çıkıp onun alternatifini oluşturma biçiminde bir çaba olmadıktan sonra, böyle bir itirazın da hiçbir anlamı olmayacaktır. Suça bulaşmak da işte buradan başlar; mevcut yaşamın suçuna bulaşmak, onun kirine pasına bulaşmak buradan başlar.

Kürtler kendi celladına sevdalanmış bir topluluktu

Önderliğin ikinci doğuş dönemi öncesinde toplumda tanışıp konuştuğu insanlar vardır; gençlik döneminde insanlarla kurduğu ilişkiler içerisinde Kürdistan gerçekliğini belki de kendisinden daha çarpıcı biçimde izah edenler bulunmaktadır. Bunlar Kürdistan'daki yaşamı kurumuş bir kütüğe benzetirler.

Aynı şekilde Kürdistan'daki yaşam adeta bir yük hayvanının yaşadığı yaşama benzer. Ancak kuru kütük yeşermeyecektir. İnanç budur. Hayvan insanlaşamayacaktır. Gerçeği algılayış ve tavır alış biçimi budur. Yani insanların itirazı bellidir, tanımları gerçekçidir. Ama bu tanımlar gerçeğin bir yüzünü yansıtsalar da öteki yüzünde varolanı ortaya koymayı başaramamaktadır. Yani güncel insanın en azından biçim olarak insana benzediği ve dolayısıyla eğer bir yerde birazcık insani bir özelliği kalmışsa o insani gerçekliği arayıp bulmak ve oradan onu yakalayarak yeniden insanlığa çekmek gerektiği biçimindeki bir duruş söz konusu değildi. Fark buradaydı.

Şöyle de denilebilir: Elbette hep 1970'ler öncesinin, yani 1940 ile 1970 arasındaki tarihsel sürecin Kürdistan'ı açısından bakıyoruz. 1940'lardan sonra Kürdistan'da yaşam sömürgecilik bile diyemeyeceğimiz, sömürgecilik sistemini bile oldukça geride bırakan bir yabancı egemenlik altında gerçekleşen, inkar ve imhaya dayanan bir sistemdir. Bu sistem altında gerçekleşen bir yaşam vardır. Bu bir gerçekliktir. Kürdistan yok sayılmakta ve yok edilmektedir. Kürt toplumu daha öncesinde gerçekleştirilen soykırım düzeyindeki eylemlerle bastırılmış, ezilmiş

ve ardından gerçekleştirilen korkunç bir pasifikasyon politikasıyla kendisini tanıyamaz duruma getirilmiştir.

Kürt toplumu üzerinde uygulanan bu hayvana bile reva görülemeyecek sömürgecilik sistemine karşı tek bir itiraz bile geliştiremeyecek duruma düşürülmüştür. Dili yasaklanmıştır, tarihi yok sayılmıştır. Kürt gerçeği kendi tarihsel köklerinden kopartılmış ve işgal ile birlikte başlayan sömürgecilik tarihi Kürt'ün gerçek tarihi sayılmıştır. Yani adeta bir geçmişi yoktur.

Özellikle bu süreçten başlayarak, kendi tarihini sömürgeciliğin tarihiyle başlatacak bir Kürt tipi ortaya çıkarmıştır. Bu, devşirme bir tiptir. Bu, kendi celladına sevdalanan bir tiptir. Önderliğin doğduğu dönemde geliştirilmek ve sisteme eklemlenmek istenen nesil, dolayısıyla yabancılaştırılarak tarihsel kökleriyle bağları olan Kürt'ün yerine ikame edilmek istenen nesil böyle bir nesildir. Bir devşirme nesildir, bir yeniçeri kuşağıdır. Bu, kendi celladına sevdalanmaya sevk edilen bir nesildir.

Yaşam yaşamaya değmiyorsa nasıl yaşanabilir

Önderlik, bu neslin her çocuğunun yaptığı gibi bu devşirme yaşamına onay vermemiş, buna hayır demiş ve ona karşı net bir çıkış sergilemiş, burada kendisine dayatılan verili yaşamı yaşamayı kesinlikle reddetmiştir. Önderliğin çıkış noktası budur. Bu son derece basit bir gerçektir. Çocuk Öcalan böyle yaşamayacak, bu kirli somuta asla bulaşmayacaktır. Kürdistan koşulları gerçekten de mevcut haliyle adeta bir kenefe benzemektedir. Önderliğimizin deyişiyle, bu kenefte bir tek damla temiz su yoktur. Bu kenefte bulunan su lağım suyudur. İnsanlar adeta o lağım suları içindeki bir yaşamı yaşamaktadır. Bunu yaşamakla kalmamakta, bunu adeta bir zorunluluğun gereği saymakta, bunun da ötesinde her şeyiyle bu kenefte varlığını sürdürürken kirli sulardan içmekte, üstelik Önderliğin deyişiyle "oh be, ne temiz su!" demektedir. Utanılası gerçek budur.

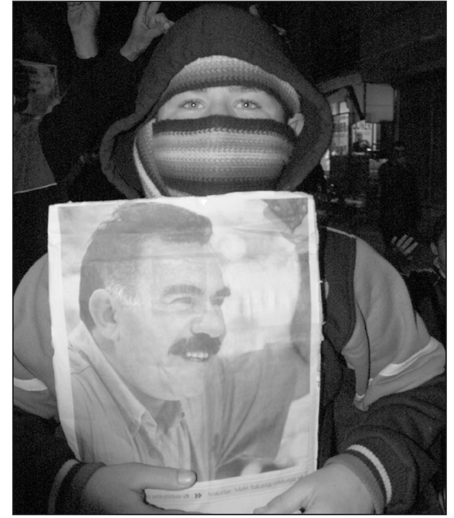


Önder Apo'nun yaşamın pek de arzulanır gibi yaşamayacağına dair gözlemi, bu somut gerçeklikten yola çıkarak, bundan hareket ederek gelişir. Yani vardığı sonuçlar bu somut gerçekliğin gözleminden çıkardığı sonuçlardır ve buna karşı gelişen bir itirazın adıdır. Şöyle de denilebilir: Mevcut Kürdistan koşulları dikkate alındığında, yaşam eğer yaşanmaya değmeyecekse, o zaman diğerleri bunu nasıl yaşamaktadır? Bu yaşamın dışında kalan tek bir insan yoktur, buna ciddi bir itiraz bile yoktur. Bu anlamda yaşam eğer ihanete uğramışsa, herkes ihanete bulaşmış demektir. Herkes ihanete uğrayan yaşama evet diyorsa, herkes bu ihanetin bir parçası olmuş demektir. İhanete hayır diyen, buna bulaşmayan yegane kişilik çocuk Öcalan'dır, O'nun kişiliğidir.

Kürdistan'da her yürek her beyin işgal edilmiştir

Yaşam bir toplumsal zeminde gerçekleşir, aynı zamanda bir toprak parçası üzerinde vücut bulur. Yani anayurdunuz başkalarının mülkü olmuşsa, üzerinde yaşamınızı sürdüreceğiniz ana ata topraklarınız işgal edilip elinizden alınmışsa, bununla birlikte varlığınızı sürdüreceğiniz bir toplumsallığınız söz konusu değilse, toplumunuz dağıtılmışsa, orada yaşam bitmiş demektir. Kürdistan gerçekliğinde varolan budur. Kürt'ün toplumsallığı dağıtılmış, Kürdistan toprakları işgale uğramıştır. Sadece bununla da kalınmamış, beyinler ve yürekler de işgal edilmiştir.

Bu açıdan bakıldığında, bütün bu olumsuzlukları derinden hissetmek önemlidir. Her yürek bunu hissetmez.



Bu açıdan belki önderlikler esasen düşünce dehası olarak değerlendirilirler. Ancak Öcalan kişiliğindeki önderliksel çıkışta, başlangıçta son derece önemli olan, kesinlikle onun duygusal deha boyutudur. Güncel yaşama itirazın olmaması şu anlama gelir: Aslında gözler hep düşmanın istediği gibi görür, kulaklar düşmanın işitmek istediğini işitir; yürekler düşmanın geliştirmek istediği duyguları dillendirmek ister. Yani manda derili yürekler hissetmez. Hissetmek bu açıdan önemlidir. Verili durumun ve onun içindeki o yaşamın korkunç tahrip olmuşluğunun acısını hissetmek herkese mahsus bir özellik değildir.

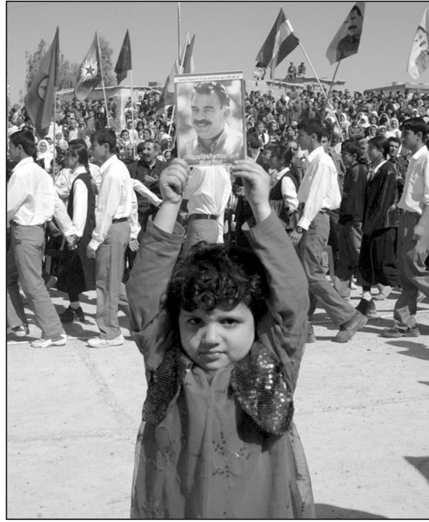
Bu açıdan bakıldığında büyük önem arz eden şey, çocukluk boyutunda da olsa, Önderliksel çıkıştaki yüreğin büyüklüğünü görmektir. Önderliğin yüreği büyüktür. Önderlik yüreği büyük insandır. Özellikle onu izleyenler açısından ifade edilirse, en başta esas almaları gereken şey, onun duygularındaki derinlik ve keskinlik, duygularının kazandığı doğrultu ve bu duyguların çarpıcılığıdır. Eğer bu doğruysa, o zaman kazanma da, kaybetme de burada gerçekleşir. İnsanlar başlangıçta esas olarak duygularında kaybederler. Baskıcı ve sömürücü sistemler öncelikle insanların duygularını çarpıtırlar. Zaten Önderliği büyük Önderliksel çıkışa götüren, ondaki duyguların büyüklüğünün kendisini soylu düşünceye doğru itmesi, yakaladığı soylu düşüncenin de kendisini örgütlenmeye ve eyleme kaldırmasıdır. İnsanı büyük düşünceye, büyük örgüte ve büyük eyleme götürmeyen duyguların beş paralık değeri yoktur.

Toplumsallık yoksa özgür birey de yoktur

Şu gerçeği ısrarla vurgulamak gerekir: Önderlikle bağlarımızın zayıflamasının kaynağında duygularımızdaki sakatlık vardır. Çoğu zaman sevgimiz sevgi değildir, öfkemiz öfke değildir, nefretimiz nefret değildir. Hayır deyişimiz bizi kopuşa, evet deyişimiz fethetmeye götürmez. İşte burada sahte, yalancı, ikiyüzlü bir kişilik vardır. Bu bir abartı değildir. Üzerinde derinliğine yoğunlaştığımızda, ulaşacağımız en çarpıcı sonuç budur. Nitekim Önderliğin verili yaşama itirazı o kadar keskindir ki, aslında insansal varoluşta temel bir gerçeklik olarak toplumsallaşmanın temel gücü olan ana gerçekliğinin toplumsallaşma hakkını bile reddeder.

Kuşkusuz ana çocuğuna bir şeyler vermek istemektedir; ama verebileceği bir şeyi yoktur. Örneğin verebileceği bir vatan yoktur, verebileceği bir özgür yaşam yoktur, verebileceği herhangi çarpıcı bir değer yoktur. Onun vermek istediği, Önderliğin deyişiyle bir yaşam tutamağıdır; bunu da kendisi yaşamayıp çocuğuna vermek istemektedir. Önderliğin itirazı bunadır. Ananın çocuğu hazırladığı toplumsallık yaşanmaya değmez bir toplumsallıktır ve bir kenef durumundadır. Önderlik o kenefe girmeyecektir, o kenefin içinde yer almayacaktır. Bu açıdan itirazı esasta bunadır. Ananın toplumsallaşma hakkının reddi, onun öngördüğü ve çocuğu hazırladığı toplumsallığın yaşanmaya değmeyeceğidir.

İnsan toplumsal bir varlıktır. Bunun bir anlamı şudur: İnsan toplumsallık halinde var olur. Toplumsallık insanlığın varoluş biçimidir. Yani toplumsallık yoksa özgür birey de yoktur. Bu bakımdan Önderlik mevcut toplumsallığı reddederek kendi toplumsallığını kurmaya yönelir. Ama bir şey daha vardır: Belki ananın toplumsallaşma hakkını reddeder; ancak yine de yaşamasının tek şartının ananın namusu ve onurunu korumaktan geçtiğini ve bir an için bile olsa bu gerçeği unutmaması gerektiğini çok iyi bilir. Yani ananın namusunu ve onurunu koruyacaktır. Yaşamasının yegane koşulu budur.



Peki, öyleyse o zaman analığı doğru anlamak gerekir. Analık nedir? Analık sadece doğurganlık işleviyle sınırlı bir varlık değildir, ana bir kuluçka makinesi gibi görülemez. Ne yazık ki uygarlık sisteminin analığı içine düşürdüğü konum budur. Oysa analık toplumsal bir güçtür, analık bir sistemdir. Analık çocuğu topluma hazırlamak kadar, aynı zamanda çocuğu hazırladığı toplumun da ana eksenidir, onun kurucu ve yönetici gücüdür.

Ama bu her dönemde böyle midir? Kuşkusuz böyle değildir. İnsansal varoluş macerasına baktığımızda, milyon yıllara yayılan bu tarihsel gelişme sürecinde ananın bu özelliğini rahatlıkla görebiliriz. Ama doğal toplumun geriletilmesiyle ana kadın şahsında düşürülen bütün bir kadındır ve onun sistemsel gücü bir bütün olarak elinden alınmıştır. Ananın toplumsallaştırma gücü elinden alınmıştır, ananın toplumsallığı elinden alınmıştır. Bu açıdan da ananın namusunu ve onurunu korumak demek, onun belirleyici güç olduğu, kendi toplumsallığını gerçekten yaşadığı ve yaşattığı bir sistemi oluşturmaktır. Bu sistem yaratılmadığı müddetçe, gerçek anlamda ananın namusunu ve onurunu korumaktan söz edilemez. Neolitik toplumsal bilimsel teknik temeller üzerinde yeniden kurulup yaşamsal kılınmadıkça, analık hakkı asla ödenmiş sayılamaz.



Önderlik görmek demektir

Kürdistan'da bayağılaşan basit namus anlayışından bu tarzda ele alınan bir namus anlayışına yükseliş, Önderliğin daha çocukluğunda sergilediği temel bir özelliği olmuştur. Önderliksel duruşun temel bir özelliği işte budur. Anasıyla ilk çatışmasından sonra Önderliğin bütün çabası kendi toplumsallığını kurmaya yöneliş biçiminde somutlaşır. Yaşamak istiyorsanız eğer, yaşam toplumun varlığını gerektirdiği için, bir toplumun sahibi veya onun bir üyesi olarak yaşamak zorundasınız.

Yalnız insan yoktur. Ne kadar soyutlarsanız soyutlayın, yalnız insan bulamazsınız. Yalnız birey aşırıya vardırılmış bir soyutlamanın, bir ütopyanın ürünüdür. O açıdan da özgür yaşamak isteyen insan, özgür bir toplum yaratmak zorundadır. Bu nedenle Önderlik daha çocukluğundan itibaren kendi toplumsallığını kurma çabasına yönelir. Anayla bütün kavgası da toplumsallaşma üzerinedir. Kendi toplumsallaşmasını kendisi kurmak ister. Bunu arkadaşlarıyla yapacak ve başaracaktır.

Üveyş Ana kendi çocuğundaki arkadaş bağlılığını ve derin arkadaşlık aşkını görmüş, ancak O'nun bu denli arkadaş canlısı olmasının kendi arkadaşları tarafından aynı ciddiyet ve duyarlılıkla karşılanmayacağını çok iyi fark etmiştir. "Sen bir ahmaksın; bunların tümü kendi çıkarlarını düşünür ve seni yarı yolda bırakırlar" der. Belki çocukluğunda bu böyledir. Ama bugün PKK biçimindeki somutlaşmada da böylesi bir durum vardır. Ne yazı ki haklı çıkan ana olmuştur. Önderlik, en kritik anlarda aklına gelenin hep

anasının bu sözleri olduğunu belirtir. *"En tehlikeli ve en zorlu anlarda ananın sözlerini hatırladım"* der. Korkunç bir şeydir, ancak doğrulanan ananın kehaneti olmuştur.

Peki kendisini yarı yolda bıraktılar, arkadaş diye baktıklarının birçoğu geçici yol arkadaşları çıktılar diye Önderlik arkadaş arayışından vazgeçti mi? Hayır, vazgeçmedi. O kendi toplumsallığını yine kendi arkadaşlarıyla kuracaktı. Yani yeni bir dünya kurmanın yolu buradan geçiyordu. O özgür yaşamı yine onlarla birlikte kuracaktı.

Son görüşme notunda varolan durumu ve arkadaşlığımızdaki zayıflığı gören Önderliğimiz, *"bana bir tek kadın veya erkek kalsın, beni izleyen ve çizgiye bağlı tek bir kadın ya da erkek olsun, yeter"* dedi. Bunun içindeki acı eleştiri ve müthiş sitemi görebiliyor musunuz? Gerçekten bunun acısını yüreğinizde hissedebiliyor musunuz? Peki, buna vereceğimiz karşılık ne olmalıdır? Şu gerçeği asla unutmamalıyız: Önderlik görmek demektir.

Zihniyet insanın ideolojik kimliğidir

Önderlik İmralı'da dört duvar arasındadır; dört duvarın da ötesinde, belki de bir tabutluğun içindedir; belki de çarmıhıyla birlikte bir tabuta konulmuştur. Ama orada bu haliyle bile aslında bizim gerçekliğimizin farkındadır. Çünkü O Kürt gerçekliğini iyi tanıyor. Onun zayıflığını ve zaaflarını iyi biliyor. Bu anlamda Önderliğin söylediği şeyler bir gerçektir.

Mevcut durumda verili yaşamın yaşanmazlığına karşı keskin bir tavır alma konusunda zayıflıklarımız vardır. Böyle de yaşanabilir diyenlere içimizde de rastlayabilirsiniz. Duruşları aslında o anlama geliyor. Yaşamı ertelemeyeceğinize göre, o zaman PKK'nin istediği bir tarzda yaşamıyorsanız, başka türlü yaşıyorsunuz demektir. Eğer Önderliğin gerçek bir arkadaşı olarak yaşamıyorsanız, başka türlü yaşıyorsunuz demektir. O da PKK'ye mahsus bir yaşam değildir; sistemin dayattığı bayağı yaşamın ta kendisidir, soluk alıp vermeyi yaşama sanmaktır.

Bizler kimi zaaflarımız ve zayıflıklarımızla adeta sistemin yaşatmak istediği gibi yaşıyoruz. Belki de potansiyel olarak sistemin dayanağı olan insan haline gelmenin maddi zeminlerini kendi içimizde barındırıyoruz. Buna karşı öyle derin bir itirazımız fazla yoktur. Önderlik gibi reddetmesini bilmiyoruz, O'nun gibi reddettiğimizin alternatifini tutkuyla yaratmasını bilmiyoruz. Önderlik daha çocukken bile "ben böyle yaşamayacağım, ben bu kirli somuta bulaşmayacağım, ben bu bataklıkta yüzmeyeceğim, ben bu kenefte gezmeyeceğim. O zaman aykırı olacağım ve bu yaşamın alternatifini yaratacağım. Bu kirli yaşam tarzına, bu sisteme karşı aykırı olacağım. Eğer alternatifini yaratırsam yaşayacağım. Alternatifini yaratamazsam, bunun imkanlarını oluşturamazsam o zaman soyut yaşamayı tercih edeceğim. Bir takva sahibi gibi, bir zikir sahibi gibi, bir derviş gibi yaşayacağım. Anlamın ve hissin gücüne dayanarak yaşayacağım" dedi.

İnsanın zihniyeti neyse yaşamı da odur

Belki sonuç olarak da, başlangıç olarak da Önderliğin ilk cümleleri böyledir. Son Savunmasında yaptığı insan tanımı da bununla örtüşmektedir: Anlamın ve hissin yaşattığı bir insan en güçlü insandır. Yoksa maddi zeminlere, şunun bunun zeminine dayanarak yaşayan insan değil; olanaklar üzerinde varlığını sürdüren insan değil. Anlamın ve hissin gücü budur. Anlamlı insan, vicdanlı insan, zihniyet sahibi insan budur. Diğeri farklı bir tür zihniyet temsilcisi olarak ortaya çıkmaktadır.

Kuşkusuz sorun zihniyetin değişmemesindedir. Bu tarzda bir yaşam algılamamız yoktur. Önderliğin istediği tarzda yaşama bakıp algılama söz konusu değildir. Algılamamız, zihniyetimiz, anlayışımız farklıdır. İnsanın zihniyeti neyse yaşamı da odur. İnsan zihniyetine göre yaşar, sahip olduğu zihniyetten farklı tarzda yaşayamaz. Zihniyet insanın ideolojik kimliğidir. İdeolojik kimliğiniz neyse, ona uygun bir yaşamın temsilcisi olarak ortaya çıkarsınız. Bir toplumsal sistem oluşmadan önce, onun ideolojik kimliği ortaya çıkarılmak zorundadır. Onun için ideolojik kimlik önemli bir olaydır. İdeolojik kimlik net olmadıktan sonra, ona uygun bir yaşam biçimi eğreti bir tarzda kurulsa bile, sonuçta sisteme eklemlenmekten kurtulamaz. O sistemin bir yedeği olarak, adeta can simidi tarzında bir yedeği olarak kullanılmaktan sakınamaz.

O açıdan ele alındığında, öncelikle zihniyet alanında muazzam bir değişimi yaşamak zorundayız. Bunun anlamı şudur: Aslında ben bu sistemi yaşamayacağım diyorsunuz. Çünkü her yaşam bir sistem içinde gerçekleşir. Bu sistemler var, değil mi? Klasik kölelik sistemini aşıyorsunuz, olgunlaşmış kölelik sistemi olarak feodal sistemi aşıyorsunuz, genelleşmiş ve derinleşmiş kölelik sistemi olarak kapitalist devletçi toplum sistemine geliyorsunuz. Bu sistemlerden biri diğerlerinden daha etkili olabilir; aşılan sistemin kalıntıları varlığını sürdürebilir. Ama egemen olan bir tanesidir. Günümüz dünyası kapitalizmi yaşıyor ve dolayısıyla 'ben böyle yaşamayacağım' dediğinizde, 'ben bu kapitalist yaşamın içine girmeyeceğim' diyorsunuz.

Zaten Önderliğimiz de daha çocukluğundan başlayarak ne aşılmakta olan feodal sistemin ne de verili kapitalist sistemin kendi kişiliğinde vücut bulabildiğini söyledi. Yani bunlar Önderliğin kişiliğinde asla vücut bulmayacak olan sistemlerdir ve bunun da karşılığı 'ben böyle yaşamayacağım' cümlesinde ifadesini bulmaktadır. Önderlik hiçbir zaman bu sistemlerin in-

"İnsanın zihniyeti neyse yaşamı da odur. İnsan zihniyetine göre yaşar, sahip olduğu zihniyetten farklı tarzda yaşayamaz. Zihniyet insanın ideolojik kimliğidir. İdeolojik kimliğiniz neyse, ona uygun bir yaşamın temsilcisi olarak ortaya çıkarsınız. Bir toplumsal sistem oluşmadan önce, onun ideolojik kimliği ortaya çıkarılmak zorundadır"

"İtiraz alternatifini oluşturmaya götürür; reddetmek alternatifini yaratma eylemine yöneltir. Hayır diye haykırmak, evet demeyi de ortaya çıkarır. Oysa itiraz ve reddediş sizi alternatifini yaratmaya götürmek zorundadır. Alternatifi oluşturma çabası içerisinde olur ve yaratabildiğiniz ölçüde onu yaşarsınız. Yaratmazsanız soyut yaşarsınız, duygularınıza dayanarak yaşarsınız, düşünce ve anlamın gücüne dayanarak yaşarsınız"

sanı olmadı. Ve bu temelde baktığımızda, Önderlik hiçbir zaman ihanete bulaşmadı ve Kürdistan'da ihanete bulaşmamış yegane insan olarak kaldı.

Şöyle de denilebilir: İhanete bulaşmak, işte sadece Kürt'ün yabancılaşmasına bulaşmak, adeta ona onay vermek anlamında da değerlendirilemez. İhanete bulaşmama bunun çok daha ötesine götürülebilir ve götürülmelidir. İnsanlığa karşı ilk ihanetin gerçekleşmesi, insan bilincinin ilk defa tecavüze uğraması nerede başlar? İhanet ve insanlığın laneti uygarlık sisteminin oluşumuyla, hiyerarşik ve devletçi toplum sisteminin doğuşuyla birlikte başlar. İnsan bilinci ilk defa orada tecavüze uğrar. İlk defa orada yaşam ihanete uğrar. Yaşamın içine yalan girer. Çünkü devletli toplum, devletçi uygarlık sisteminin kendisi yalana dayalı sistemdir. Yalana bulaşan ihanete de bulaşır. Bu açıdan da devlet odaklı uygarlık sistemine karşı tavır, ihanete karşı insanlığın ihanete bulaştırılmasına karşı tavırdır.

Kürt kendi gerçekliğinin haini durumuna gelmişti

Sadece Kürt gerçeği de değil, tarihsel olarak köklerinizle buluşmaya doğru bir yolculuğa çıktığınızda, bu gerçeği çok çarpıcı bir şekilde görebilirsiniz. Aslında belki de insansal oluşumun ve insani gelişimin kaynağında Kürt gerçeği var. Hem insan olarak hem de coğrafya olarak Kürdistan gerçekliği insanlığa beşiklik ve analık yapmıştır. Uygarlığın gelişimi için gerekli bütün verileri, uygarlığın üzerinde yükseleceği zemini hazırlayan, Proto Kürtlerin damgasını vurduğu ve insanlık tarihinin en büyük devrimi olan neolitik devrim gerçekliğidir. Başlangıçta Kürt insanı bu devrimin değerlerini savunur, bunları korumak için direnişe geçer. Ama daha sonraki süreçte, daha çok da egemenlerinin uygarlık güçlerine teslim olmaları, onların bir uşağı haline gelmeleri ve onlarla bütünleşmeleri sonucunda, ihanet Kürt toplumsal gerçekliğine de bulaşır. Fakat sonraları bu öyle bir aşamaya gelir ki, Kürt gerçekliğinde ihanete bulaşmamış tek bir insan bile kalmaz. Kürt adeta kendisinin ve kendi cinsinin hainine dönüşür.

O açıdan insanlığın beşiğinde Kürt ve Kürdistan varsa, kaynak burasıysa, yaratıcı, oluşturucu, geliştirici ve koruması gereken güç de buysa, o zaman öncelikle bundan uzaklaşmak ve giderek kopmak, lanetin temsilcisi olarak ortaya çıkmaktır. Herkes bu beşiğe ihanet edebilir; ama bu beşikte gerçekleşen değerlerin oluşturucusu, geliştiricisi ve koruyucusu olması gerekenler ona ihanet edemez. Çünkü onlar bu değerlerin gerçek sahibidir. Diğerleri onun üzerinde vücut bulur. Nasıl bir ana asla kendi çocuğuna ihanet etmezse, nasıl kendi yavrusuna ihaneti düşünmezse, karakterinde böyle bir şey bulunmuyorsa, Kürt'ün de bu noktada kendi değerlerine sahip çıkması gerekirdi. Ama olmadı. Kürt kendi gerçekliğinin haini durumuna geldi. Ne yazık ki bizim halk türkülerimize, ağıtlarımıza da yansıdı. Bizim ozanlarımız, belki de bilimle hiç tanışmamış sanatçılarımız bile, yaşanan bu düşürülmüşlüğümüze bakarak, "Kürt haindir" dediler. Kawus Ağa'nın ağıtlarını dinleyin, "Kürt haindir" diye yakınır.

Önderlik bu korkunç gerçeği gördü ve itirazını buna karşı yaptı. Önderlik çıkışında en temel, en can alıcı nokta budur. Herkes bu gerçeği görebilir denilebilir. Yani görmenin sadece Önderliğe mahsus bir durum olmadığı söylenebilir ve bu doğrudur. Abartının işte burada olmaması, Önderliğin işte tam da bu noktada ilahlaştırılmaması gerekir. Diyelim ki herkes bu gerçeği görür. Ama gerçeği görmek başka, doğru insan arayışına çıkmak başkadır; verili durumu görmek başka, onu reddedip aşacak insanı ortaya çıkarmak başkadır. İtiraz edersiniz, ama reddettiğinizin içinde olursunuz. İtiraz edersiniz, ama gırtlağına kadar içindesinizdir; ağlayıp sızlarsınız, ama çaresizliği oynar ve ağladığınızı yaşarsınız.

Önderlik bunu yaşamadı. Onun farkı buradadır. Önder Apo bunun gücünü yarattı. O kendi ifadesiyle belki de bulunduğu ortamın en zavallı çocuğuydu. Önderlik bu gerçeği çok net sözcüklerle ortaya koydu. *"Ben parti ve partili olmak dışında aslında dünyanın en zavallı insanıyım. Apo kişiliği, parti olmanın ve parti ölçülerini esas almanın dışında dünyanın en zavallı kişiliğidir. Hatta bir hiçtir. O her işte biraz olsun örgütlenmeyi başardığı ve giderek partileşmeyi sağlayabildiği için vardır. Bu aynı zamanda bir Kürt kişiliğinin aşılması, bitmişliğin ve ölümün durdurulması ve yeni yaşam umudunun yaratılmasıdır. Bunu sağlayabildiği için Apo kişiliği vardır"* dedi.

Bu topluma bu dünyaya kafa tutan insandır Önder Apo

Demek ki Önderliğin çıkışında şu var: İtiraz alternatifini oluşturmaya götürür; reddetmek alternatifini yaratma eylemine yöneltir. Hayır diye haykırmak, evet demeyi de ortaya çıkarır. Sadece bazı hayırlarınız varsa, hayıra karşı evetleriniz de mevcut değilse, o zaman siz ağlamaklı bir kölesiniz demektir. Ezop gibi anlaşılmaz bir dil kullanan, aslında daha yumuşatılmış bir köleliğe rıza gösterebilecek günümüzün bir Ezop'u tarzında yaşıyorsunuz. Oysa itiraz ve reddediş sizi alternatifini yaratmaya götürmek zorundadır. Alternatifi oluşturma çabası içerisinde olur ve yaratabildiğiniz ölçüde onu yaşarsınız. Yaratmazsanız soyut yaşarsınız, duygularınıza dayanarak yaşarsınız, düşünce ve anlamın gücüne dayanarak yaşarsınız. Ama yine de her şeye rağmen alternatifini yaratmak zorundasınız ve bunu da tek ba-

şınıza yapamazsınız. Alternatifini yaratmak örgütlülükle olur.

Önderliğin ilk eylemi içinde bile bir örgütlülük vardır, bir örgütlenme yaratma durumu vardır. Örgütlenmek ve örgütlü yaşamak Önderliğin en belirgin özelliğidir. Örgütlülük ortak bir amaca bağlanmış ve ona doğru yürüyüşe geçen başka insanlarla birlikte yaşamasını bilebilmek, yeni yaşamın insanını ortaya çıkarabilmek, o insanı bulabilmek ve onunla bir olabilmektir. Önderlik kendi arkadaşlarıyla çocuk oyunlarını bile bir örgütlülük zeminine dönüştürür. Orada bir örgütlülük vardır.



O açıdan birinci doğuş dönemi dediğimiz dönemin, aslında belki de daha sonra PKK tarzında kendini ifade eden örgütsel çıkışın bütün temel verilerini kendi içinde taşıdığı rahatlıkla söylenebilir. Önderliksel doğuş gerçekte orada gizlidir. Onun bütün özellikleri o çocuklukta, o çocuğun duruşunda gizlidir. Bu topluma, bu dünyaya kafa tutan insandır Önder Apo. Dünyaya kafa tutan, sisteme kafa tutan, uygarlığa kafa tutan bir kişiliktir. Çocuk yaştaki Abdullah Öcalan sisteme bu tarzda kafa tutan, onun sunduğu yaşamı reddeden biridir. Alternatif yaşamı oluşturmak için daha çocuk yaşta denemelere girişen, ilk toplumsallaşma denemelerini çocuk oyuncaklarıyla başlatan bir insandır.

Bütün bunlar elbette hikaye değildir, tersine yaşamın en can alıcı gerçeğidir. Bunlar Önder Apo'nun gerçeğidir; o en güzel insanın, kirlere bulaşmamış insanın gerçeğidir. Abdullah Öcalan bizim ayak basılmamış, el değmemiş toprağımızdır; insanlığın peşinde koştuğu ayak basılmamış, el değmemiş topraktır. Yeni yaşam işte bu bereketli toprak üzerinde vücut bulacaktır. En güzel yaşam bu toprakta hükmünü icra edecektir. Çünkü orada kirlenmemişlik vardır. Bugün bu toprak genişletilmiştir. Nitekim Önderlik örgütlülükle birlikte başlar.

Yaşamak için örgütlenmek zorundasınız. Toplumsallık örgütlenmenin ta kendisidir. Toplumsallık bir örgütlülüğü ifade eder. Örgütsüzlük toplumun dağıtılmasıdır. Böyle bir dönemde bile mevcut durumda baktığınızda, Kürt'ten geriye kalan şeyin dağıtılmış ailecik objeleri olduğunu görürsünüz. Ortada toplumsallık yoktur, bunu yeniden kurmak zorundasınız. Bizim hareket olarak çıkışımızın kendisinde bu vardır. Yaşam, özellikle çözüm döneminde istediğimiz yaşam, Önderliğin çok net biçimde tanımladığı gibi, yeni toplumsallığımızın ta kendisidir.

Doğru insan tanımını yapmak çok önemlidir

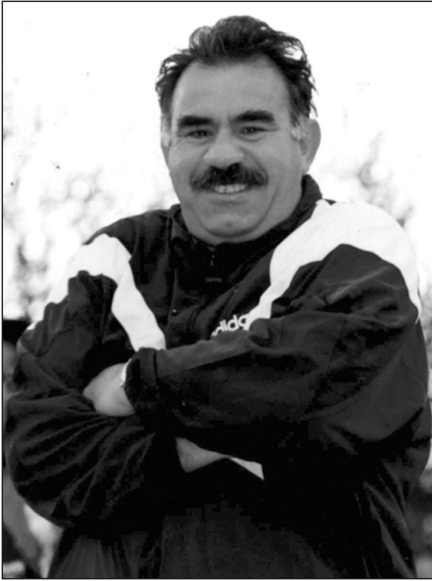
Yaşam bizim yeni toplumsallığımızdır. Biz bunu kurmaya gidiyoruz. Böyle bir örgütlülük yaratıyoruz. Başlarken de özgür insandan başlıyoruz. Bireyi özgürleştiriyor, ona zihniyet kazandırıyor, irade haline getiriyoruz. Onun duygularını keskinleştiriyor, duygularına doğrultu kazandırıyor ve kendisini yaratıcı eylemin içine sokup yeni bir toplumun temel dayanağı haline getiriyoruz.

Ama biz partililer olarak özgür bir toplumun temel yapı taşı olan özgür bireyin çok daha ötesine, çok daha ilerisine geçiyoruz. Aslında şu söylenebilir: Parti Önderliği'nin daha sonraki ikinci doğuş döneminin en temel unsuru olarak gördüğü partileşme, bu yeni toplumsallığın çelik çekirdeğidir. Partileşme PKK fedailiğinin toplumsallığıdır, fedailerin toplumsallığıdır, fedailerin toplumsal yaşamının ta kendisidir, onun en örgütlü öncü ifadesidir. Bu tarzda bir parti algılaması yerindedir. Diğeri kendi içerisinde gerçekten ciddi zaaflar ve zayıflıklar taşır. İkinci doğuş döneminin en temel özelliği işte budur.

Şöyle diyelim: Nasıl yaşamak, nasıl bir insan olmak istiyorsunuz? Önderlikte temel soru budur. İnsan nedir? Öncelikle doğru bir insan tanımına ulaşacaksınız. İnsan tanımından yola çıktığınızda, doğru bir toplum tanımına kadar gidersiniz. Çünkü insan toplumsal bir varlıktır. O zaman doğru toplum nedir ve nerededir? Böylelikle insanı bir de toplumun içindeki bir varlık, onun organik bir parçası boyutuyla tanımlarsınız. Doğru insan tanımı doğru toplum tanımı demektir. Doğru toplum tanımı yapılmadan doğru insan tanımına ulaşılamaz. Öncelikle toplumu doğru tanımlamak gerekir.

Zaten Önderliğin yeni paradigmasında da kilit nokta veya sihirli anahtar toplumun doğru tanımlanmasıdır. Önderlik toplumu doğru tanımlamış, bu tanım kendisini insansal varoluş gerçeği olan doğal topluma götürmüştür. İnsanlığın büyük hakikati budur; insanlığın gerçekliği orada gizlidir. Öteki toplum biçimleri birer sapmadır, insanlıktan uzaklaşmadır, insanlığın trajik düşüşüdür. Uygarlık tarihi insanlığın yükselişi değildir, özünde insanlığın düşüşünün tarihidir. Ama ona karşı direnen bir insanlık gerçeği de vardır; komünal demokratik değerleri yaşatmak uğruna mücadele eden





asil bir insanlık gerçeği vardır. Kısaca bu etnisitedir; halklar, milliyetler, aşiretler ve kabilelerdir. Bunların hepsinin direnişi en soylu direniştir ve gerçek insanlık bunlarda vücut bulur.

Diğer bir olgu peygamberlik geleneğidir. Peygamberler de sınıflı topluma karşı direnirler. Bunların eyleminin özü devletçi uygarlığa karşı direniştir. Bunlar da takip etmemiz, izlememiz gereken soylu gerçekliklerdir. Bizim izlediğimiz gerçeklik uygarlığın gerçekliği değildir. Biz ondan kopuşla kendi sistemimizi kurmaya girişiyoruz. Yeni bir toplumun kuruluşunda başlangıç noktamız budur. Uygarlıktan kopmadıkça, insanlığın gerçekle buluşma yürüyüşünü doğru rotaya sokamayız; özgürlük, eşitlik ve adalet uğruna başlattığımız yürüyüşü doğru rotada ilerletemeyiz. O açıdan doğru insan tanımını yapmak çok önemlidir.

İlk insana ilkel demekten kurtulmadıkça doğru bir insan tanımına ulaşılamaz

İnsan nedir sorusuna cevap ararken, Önderliğin yaptığı belirlemeler son derece çarpıcıdır. Eğer ilkel denilen insandan uzaklaşma varsa, ondan büyük ölçüde kopuş gerçekleşmiş ve o insandan çok daha farklı bir insan ortaya çıkmışsa, günümüz insanıyla karşılaştırılıp kim daha fazla insandır diye bir soru sorulduğu zaman vereceğimiz cevap bellidir: Elbette 'ilkel' insan daha insandır. Diğeri insanlıktan çıkmıştır.

Kaldı ki bu belirlemeler yeni paradigmayla da bağlantılı değildir. Daha 1997'de yayınlanmış bir değerlendirmesinde, Önderlik, *"bütünüyle güncel olmak, bana göre önemli oranda insan olmaktan vazgeçmektir"* dedi. Bütünüyle güncel olmak ve özellikle kapitalizmin sınırları içine hareket etmek, kesinlikle insan olmaktan vazgeçmektir. Uygarlığın sınırları içinde hareket etmek, insan olmaktan vazgeçmektir. Şüphesiz bu çok önemli ilkesel bir yaklaşımdır. *"Kendini bugüne kaptırmak, büyük insanlık kökeninden ayrılmak demektir. Hatta çağlar ve her çağın şu aşaması biçiminde tarihi böyle bölümlere ayırmak, sanki ilkel başlangıç dönemi çok kötüymüş de ondan kurtuluyormuşuz gibi bir felsefi yaklaşım son derece tehlikelidir. Bir bitkiye bile baktığımızda taze bir fidan herhalde çürümüş bir ağaçtan daha değerlidir ve yaşam vaat eder. Ne malum ki bugünkü uygarlık tamamen çürümüş, güçten düşmüş, meyve verme yeteneği olmayan bir ağaç olmasın?"*

Önderlik bunları söyledikten sonra, kendisinin itirazının hep bu uygarlık değerlendirmelerine olduğunu belirtir. Bu değerlendirmeler yeni paradigmadan çok daha önce yapılmıştır. 1997'de yaptığı bir değerlendirmedir. Önder Apo, *"uygarlık değerlendirmelerine şiddetli bir eleştirimiz vardır. Çünkü hepsi de insanlığın başlangıcına bir saygısızlıktır, hatta onu inkar etme yanı çok ağır basıyor. Her uygarlık kendini mükemmel sayıyor. Her sonuç bir başlangıcı görmezlikten geliyor. Biraz daha somut söylersek, insan bir tür olarak ortadan kalkıncaya kadar büyük oranda başladığı gibi olacaktır. Oluşum süreci onun bütün geleceğini belirleyecektir. Ağırlıklı olarak başlangıç özellikleri neler ise, sona öyle gidecektir. Eğer başka bir tür insandan çıktıysa, o artık insan olamaz. Eğer bugünkü insan ilkel insandan çok farklı ise, bana göre daha insan ilkel insandır. İnsandan uzaklaşan ise bugünkü insandır"* der. Bunlar çok nettir.

Yeni paradigma Minerva'nın Zeus'un alnından fırlayıp çıkması gibi, Önderliğin kafasının içinde birdenbire fırlayıp çıkmadı. Bunun büyük insanlık arayışına dayalı bir maddi zemini vardır ve muazzam bir birikime dayanmaktadır. Yeni paradigma Önderliğin arayış eyleminin sağladığı birikimin bir sonucu oldu. Önderlik geçmişte şunu ifade ediyordu: *"İlkellikten kopmamaya çalışıyorum. Birçok yanımla ilkel kalmayı bilerek tercih ediyorum."* O zaman son bir cümleyi daha söylüyordu: *"İlk insana ilkel demekten kurtulmadıkça, doğru bir insan tanımına ulaşılamaz."*

İnsansal varoluş sürecinde o kendisini şekillendiren insan gerçekliği gerçek insandır. Onun oluşum özellikleri kendisini belirler. Başlangıcı onu belirler, tür olarak öyle şekillenir. Daha sonra ondan çıkar ve kendisinden farklı bir tür çıkıp gelişirse artık o kendisi değildir. O açıdan başlangıç her zaman önemlidir. Demek ki insanlık başlangıçtan itibaren toplum halinde yaşadı. Bu nedenle toplumsal gerçeklikten kaçamıyorsunuz. Önder Apo'nun belirttiği gibi, toplumsal gerçeklikten kaçmak zannedildiğinden daha zordur.

Yaşam ancak özgür bir toplumsal zeminde mümkün olabilir

Çevrenizi ve içinde yaşadığınız toplumsal koşulları biraz olsun tanımaya başlar başlamaz 'ben böyle yaşamayacağım' diyorsunuz. O zaman verili yaşamı bu kadar derinliğine anlamak isteyen bir insan, bunun tersini de arar. Peki, o zaman gerçek yaşam nerededir? Ya da doğru olmadan yaşam olmaz ise, o zaman doğru nerededir? Arayış zaten budur, yani arayış bu doğruya ulaşmanın arayışıdır. Doğruları bulacak, doğ-



"Köle bile denilemeyecek bir halkın yaşamına müdahale etmek ve sömürge bile denilemeyecek bir ülkede bu halkı direniş konumuna getirmek son derece onurlu bir davranıştır. Bu direniş eylemi içinde tümüyle yok olmak bile verili durumdan çok daha anlamlıdır. Yani onuruyla savaşarak ölmek bile bu verili durumda yosun harcı bir yaşamın mahkumu olmaktan çok daha değerlidir"

rularla birlikte yaşayacaksınız. Alternatifi yaratmak denilen eylem de işte budur. Bunu başlangıçta bulamazsınız. Bu açıdan da başlangıçta soyut yaşamak zorundasınız. Bu anlamda başlangıçta gerçekten de verili yaşama bulaşmadan, gerektiğinde pek çok yönünüzle ilkel yaşamayı tercih etmek durumundasınız. Aranan doğru, özgür yaşamdır. Yaşamı özgür kılan her şey doğrudur. O zaman gerçekten özgür yaşam neredededir? Soru budur. Önderlik bütün arayışını bu minval üzeri yürütüyor.

Önderliğin istediği kişilik zafer kişiliğidir

Önderlik şunun çok iyi farkındadır: Yaşam ancak özgür bir toplumsal zeminde mümkün olabilir. O zaman kendisinin mevcut topluma itirazı olacaktır. Çünkü çözülen bu toplumda yaşam ihanete uğramıştır. Birincisi, bu toplum değişmek zorundadır. İkincisi, yaşam ancak bir toprak parçası üzerinde mümkün olabilir. O zaman özgür yaşam için yürüyüş, Kürdistan'ın fethine doğru olacaktır. Yani Önderliğin bütün yürüyüşü başından itibaren özgür bir Kürdistan'a ve özgür bir topluma doğrudur. Harekete geçiş noktası budur, başlangıç noktası burasıdır. Bu topraklar, buradaki insan, Kürt toplumu özgür olmak zorundadır. Bu anlamda Önderliğimiz için en yüce değer, kişinin ne kadar toprağına göre olduğu ve özgürlük anlamında halkına ne verebildiğiyle ölçülmektedir.

Ancak verili durum bunun tam tersini göstermektedir. Kürdistan'daki bu duruma müdahale edip değiştirmeye kalkışmak mucizevi olanı başarmaya çalışmaktır. Çokça güncellikten bahsediyoruz ya, güncellik mucizevi olanla çelişir. Güncel gerçeği dikkate aldığınızda, mucizevi olanı asla başaramazsınız. Başarmak için öncelikle güncel olandan kopmak durumundasınız. Mucizevi olan şey, güncel gerçekliğe batmış insanın göremediğini görmek, duyamadığını duymaktır, inanmadığına inanmak ve eyleme geçmek, onun hissedemediklerini hissedebilmektir. Önderlik gerçeği işte budur.

Böyle bir çıkışla işe başladıktan sonra, Önderliğin vardığı nokta şudur: Yeni bir yaşam imkanı doğurmasa bile, köle bile denilemeyecek bir halkın yaşamına müdahale etmek ve sömürge bile denilemeyecek bir ülkede bu halkı direniş konumuna getirmek son derece onurlu bir davranıştır. Bu halkın giriştiği direniş eylemi içinde tümüyle yok olması bile verili durumdan çok daha anlamlıdır. Yani onuruyla savaşarak ölmek bile bu verili durumda yosun harcı bir yaşamın mahkûmu olmaktan çok daha değerlidir ve bunun kendisinin de son derece büyük bir anlamı vardır. Kürt insanının böyle öleceğine, onuruyla savaşarak ölmeyi seçmesi çok daha önemlidir ve Kürt'ü bu noktaya getirmek oldukça değerlidir.

Önderlik bize ne diyordu, biliyor musunuz? *"Ben sizi sistemin istediği gibi yaşatmadım. Sistem sizi bir biçimde yaşatmak istiyordu. Bu alçaltıcı bir yaşamdı. Ben buna müdahale ettim ve sistemin sizi istediği tarzda yaşatmasına izin vermedim. Belki bizim istediğimiz gibi de yaşamadınız, ama olsun; sistemin sizi istediği tarzda yaşatmasına izin vermemek de benim için büyük bir başarıdır. Sisteme bunu yaptırmadım. Dolayısıyla istediğiniz gibi yaşamadınız."* Soruyorum: Karşıt sistemi yaşayabiliyor muyuz? Hangimiz istesek bile PKK'nin içinde karşıt sistemi istediğimiz gibi yaşayabiliyoruz? Belli ki hiçbirimiz yaşamıyoruz. İşte bu da Önderliğin başarısıdır. Belki Önderliğin istediği tarzda yaşayamıyoruz, ama sistemin istediği gibi yaşamaktan da uzağız. Bu da Önderliğin büyük bir başarısıdır ve bunu da görmek gerekir. Bu onurlu bir şeydir, ama bununla zafer olmaz. Bu noktadan çok daha ileriye gitmek gerekir.

Bu noktada gerçekten de Önderliğin istediği tarza gelmek, bu sistemi değiştirebilecek insanı ortaya çıkarmak ve zafer kişiliğini bu insanda gerçekleştirmek gerekmektedir. Eksik olan budur. Şu anda da eksik olan ve Önderliğin eleştirdiği husus yine budur. Önderliğin istediği kişilik zafer kişiliğidir. Zafer kişiliği tarzında bir kişiliği kendisinde somutlaştıran Zilan geleneğini sürdüren tek bir kadın veya Kemal Pir gerçekliğini devam ettiren tek bir erkek olsun, onlar bile Önderlik için yeterlidir. Önderliğin eleştirdiği şey sahte duruştur. PKK zafer kişiliğini ve mücadelede yenilmezliği temsil eden bir güçtür. Önderlik yenilmezliğin temsilcisidir. Ama burada yenilgili kişilik ortamları vardır. Yenilgili kişiliklerin hakim olduğu bir ortamda zafer kişiliği boy vermez. Önderliğin itirazları bunlaradır. Zilan zafer kişiliğidir, Kemal Pir zafer kişiliğidir. Bu kişilikler var oldukça, kim ne derse desin, kesinlikle bu sistem kaybetmiştir. Yeni sistem, Önderliğin sistemi, özgürlüğü mümkün kılan sistem mutlak suretle kazanılacaktır. Bu da bir gerçektir. Önderliğin itirazı ve öfkesi bu gerçeğin görülmemesinedir, bu nihilizmedir.

Özgür toplumu kurmak özgür insanla mümkündür

Bunlar çok önemlidir. Fakat yine de çıkış noktasına vurgu yapmak gerekir. Verili yaşamı reddediyorsanız, alternatifini de kuracaksınız. Alternatif yaşam da bir toplumsal zeminde gerçekleşir. O zaman kendi toplumunuzu yaratacak ve özgür topluma ulaşacaksınız. Özgür toplumu kurmak özgür insanla mümkündür. O zaman özgür insanı yaratma eyleminde mutlaka sonuç alacaksınız. Özgür insan olmadan, çokça sözünü ettiğimiz özgür birey olmadan, özgür toplum olunmaz. Yaşam yeni toplumsallığımızsa ve özgür yaşamın tanımı doğru toplumsallığın tanımlanmasından geçiyorsa, öncelikle bunu doğru tanımlayıp bu temelde yeni bir yaşamı yaratacaksınız. Onun öncü gücü kendisini Apocu çizgide her yönüyle gerçekleştiren bireydir. Bu da kadrolaşmakla mümkün-

"İnsansal oluşumu anlamak, bütün gerçekleri çözmekle eşdeğerdedir. Bunlar çözülmeden insani gerçeğe ulaşılamaz. Buna karşılık insan gerçeğini çözerek de bu gerçeklere ulaşılabilir. Bu yüzden gerçeği arayış yürüyüşü her zaman insana acı verir. İnsanlığa dayatılan kaderi değiştirmek üzere eyleme geçmek insana her zaman acı verir. Zaten kahramanlık ya da soyluluk da bu acıya katlanma olgusunda yatar"

dür, toplumda özgür yaşamın temellerinin atılması bile özgür bireyle mümkündür. Orada özgür birey olmadan, orada bireyi özgürleştirip irade haline getirmeden, onu kendine güven duygusuyla doldurmadan, onu ***"yaşam olacaksa özgür olacak ya da hiç olmayacak"*** gibi bir anlayışla donatmadan, asla demokratik kuruluşa başlayamazsınız. Özgür birey işte budur; bu tarzda donanmış insandır.

Ancak kadro olmak ve PKK'lilik bunun çok daha ilerisindedir. Kadro Kürt halkının demokratikleşmesinin ışığıdır, onun ikna gücüdür. İnsanı bu düzeye getirmenin ikna edici kişiliği, aydınlanmış ve kendisini güneşten bir parti haline getirmiş PKK içerisindeki insandır. O ışıktır, gerçeği aydınlatır. O lamba tutar ve gerçeği gösterir. Diğeri ise gördüğü gerçeğe uygun davranır ve ona göre kendisini düzenler. Toplumdaki insan budur. Birey olmak isteyen insan, toplumdaki insan odur. Özgür birey olmak zorunda olan, toplumdaki insandır. Buna karşılık partili özgür birey olmayı da aşmış, daha da ileriye gitmiş ve kendisini fedai haline getirmiş insandır. Zilan, Kemal Pir de bir fedai kişiliğidir. Bu ortamın içerisindeki insan Zilan ve Kemal Pir olmak zorundadır. Bunu yapmayan, bu noktaya gelmeyen, kölelikten şikayet eden insan mızmız, çaresiz, çözümsüz, yitik, bitik insandır.

Kuşku her zaman arayışa yöneltir

Henüz Önder Apo ile tanışmadan, bir değerlendirmesinde okuduğum Lenin'in bir belirlemesini hiç unutmadım. Lenin, yaklaşık olarak *"hiç kimse köle olarak doğdu diye suçlanamaz. Ama kendi köleliğinin bilincine varan bir köle, bu köleliğe karşı mücadele edeceği yerde suskunluğa gömülüyorsa ya da o köleliğini meşru gösteren tutumlar içine giriyorsa, böyle bir köle her özgür insanda tiksinti ve nefret duyguları uyandıran aşağılık ve asalak bir hayvandır"* diyordu. Bu, Lenin'in tanımıdır, benim tanımım değil. Tabii bu bir bakıma Önderliğimizin de tanımıdır. Kölelik kabul edilemez ve sistemin kendisi, uygarlığın kendisi köleliktir. Dolayısıyla devlet odaklı uygarlık sistemi kabul edilemez.

Önderliğin sistemine girecekseniz eğer, gerçekten özgür yaşama girmek istiyorsanız, mevcut durumu sorgulamanız ve öncelikle yeni bir doğuş yaratarak yeni yaşama bir giriş yapmanız gerekir. Bu yeni yaşam da öncelikle genelde devlet odaklı yaşamdan, özel olarak da kapitalist modern yaşamdan kopuşla başlar. Giriş noktası budur. Genelde devlet odaklı yaşamdan, yani uygarlık sisteminden kopmak, ikincisi ve daha çarpıcı olarak kapitalist modern yaşamdan kopmak, Önderlik paradigmasına girişin temel koşuludur. Bu kapıdan adım atmadan Önderlik paradigmasına girilemez. Bu açıdan uygarlıktan kopmak –Önderliğin deyişiyle– en büyük özeleştiridir. Bunlar Önderlik gerçekleridir. Bu tarzda değerlendirmeden, sorunu bu tarzda ortaya koymadan, Önderlikle bütünleşemeyiz.

Doğal doğuş önderliksel çıkışın bütün temel belirtilerini içinde taşır. Yedi yaşından sonra, özellikle ilkokula gidişle birlikte başlayan süreç ve okul süreçleri, Önderlik açısından aslında bir uygarlık ormanına giriştir. Arayışı kendisini uygarlık ormanına dalışa götürmüştür. Önderliğin yaşam felsefesinin temelinde kuşku vardır. Kuşku her zaman arayışa yöneltir. Kuşku şudur: Doğru olan nedir diye bir soru sorduğunuzda, bu soruya doğru cevap bulamadığınız müddetçe, kuşkularınız devam edecektir. Yeni bir yaşam arıyorsanız, doğru olmadan yaşam olmayacağına göre, o zaman doğru nerede sorusuyla karşı karşıya gelirsiniz.

Önderlik her zaman doğru olan nedir sorusuna yanıt aradı. Önderlik öyle bir kişiliktir ki, yüzeysel ve doğruluğu kuşku götürür gerçeklerle de uzun süre yaşayamaz. Diyelim ki doğru, kapitalist gerçekliği reddetmek ve sosyalizme yönelmektir diyorsunuz. Kapitalist gerçeklikten kopuyor ve sosyalizmle tanışıyorsunuz. Doğru sosyalizmin içindedir diyorsunuz. Ama burada bile kuşkularınız devam ediyor. Burada bile yüzeysellikten uzaklaşıp gerekli derinliği yakalayarak verili doğruyu sorgulamak ve gerçeği bütün özellikleriyle anlamak durumundasınız. Önderliğin arayışı bu çerçevede devam ediyor.

Önderliğin uygarlık ortamı içerisinde ortaokul ve lise dönemlerini düşünelim. Görünürde hep sistemin içindedir, adeta sistemin midesindedir; sistem kendisini eritip öğütmeye çalışıyor. Ama eritemiyor, sistem Önderlik kişiliğinde vücut bulamıyor, kendisini Önderlikte somutlaştıramıyor. Dolayısıyla kusmak zorunda kalıyor. Ama Önderlik de bu süreçte kendi deyişiyle sistemin midesini delemiyor. Arayışı devam ediyor, ama verili dünyaya karşı itirazını çok daha yüksek düzeyde seslendiriyor. Bu anlamda lise sıralarındayken yazdığı bir kompozisyon yazısının başlığı son derece ilginçtir: *"Sen benim hiç doğmayan çocuğumsun"* diyor. Bunun anlamı şudur: Özgür yaşam hala doğmamıştır ve onun arayışı hala devam etmek zorundadır. Bu kişiyi müthiş gerginleştirir, onu zorlar. Bu noktada Önderliğin nasıl bir ruhsal gerilimi yaşadığı rahatlıkla anlaşılabilir. Ruhsal gerilimin kendisi açısından istenmeyen bir durum değil, tersine kendisinin istediği bir koşul olduğu ortadadır.

Ruhunun gerilimini yitirenler asla büyük arayışlara yönelemezler. Gerçeği arayış yürüyüşü her zaman sancılı ve acılıdır. Bizler gerçeği ararken yalnızca kendi kişisel yazgımızla ilgilenmiyoruz, bir bütün olarak insanlığın durumuyla ilgileniyoruz. Dolayısıyla çıkışımızda evrensellik vardır. İnsanlığın yazgısıyla ilgilenen, gerçek anlamda evrensel olandır. İnsan kendi yazgısını değiştirmek isterken bile bunun insanlığın yazgısını değiştirmeye bağlı olduğunu fark eder. Önderliğin çıkışında da bu vardır.

Gerçeği arayış yürüyüşü her zaman insana acı verir

Kürdistan'ın da elbette bir özgünlüğü söz konusudur. Ama evrensellik bu özgünlüğün içinde gizlidir. Önderliğin çıkışı zaten evrenseldir. Evrensel olmak, kendi gerçeğini insan, toplum, doğa ve evrenle birlikte ele almak ve bunlarla da ilgilenmek, bunların gerçeklerini de çözmek anlamına gelir. Zaten insansal oluşumu anlamak, bütün bu gerçekleri çözmekle eşdeğerdedir. Bunlar çözülmeden insani gerçeğe ulaşılamaz. Buna karşılık insan gerçeğini çözerek de bu gerçeklere ulaşılabilir. Bu yüzden gerçeği arayış yürüyüşü her zaman insana acı verir. İnsanlığa dayatılan kaderi değiştirmek üzere eyleme geçmek insana her zaman acı verir. Zaten kahramanlık ya da soyluluk da bu acıya katlanma olgusunda yatar.

Bir taşın altında kaldığı zaman, elinizden gelen acıya dayanmayı bir soyluluk belirtisi sayamazsınız. Soyluluk belirtisi, insanın, toplumun, halkımızın yazgısını değiştirmeye çalışırken karşılaştığımız zorluklardan kaynaklanan acılara dayanma gücünde somutlaşır. Kahramanlık budur, soyluluk budur. Bütün şehit yoldaşlarımızın gerçeğine bakalım: Onlar neden bizim soy damarımızdırlar? ***Hakiler, Hayriler, Kemaller, Mazlumlar, Zilanlar, Agitler, Beritanlar, Berivanlar*** neden soy damarımızdırlar? Çünkü onlar her türlü acıya karşı koyacak gücü kendilerinde yarattılar. Onların çektikleri acı dar anlamda kendi çıkarlarını gerçekleştirmeye çalışmaktan kaynaklanan bir acı değildi. Onlar bedensel ve ruhsal varlıklarını halklarına ve insanlığa adamış insanlardı. Onlar kendilerini insanlığın yazgısını değiştirmeye adamışlardı.

Soyluluk bu yazgıyı değiştirmeye çalışırken yaşanan acılara dayanma ve direnmeyi sürdürme gücü ve kararlılığında billurlaşır. Soysuzluk ise boyun eğmekle başlar. Boyun eğen, bilerek veya bilmeyerek soysuzluğa adım atmıştır. Soysuzluk baş eğmişlikte ve bencillikte ifadesini bulur. Soysuzluk bencilliktedir, baş eğmişliktedir. Buna karşılık direniş ise soyluluk belirtisidir. İnsanlığın yazgısıyla ilgilenmek, bencilliğin tam karşıtı olanı yapmaktır. Bencillik, insanlığın durumunu hiç göz önüne getirmemektir.

Umut özgürlüğün zorunlu varoluş koşuludur

İnsanlığın gerçeği arayış yürüyüşü ne kadar acılı olursa olsun, o kadar da heyecan vericidir. İnsanlığın yazgısıyla ilgilenmeyenler, bir yazarın deyişiyle insan olmanın heyecanını yaşayamazlar. İnsan olmak heyecan verici bir serüvendir, ama aynı zamanda acılara yol açan sürekli bir eylemlilik halidir. Burada acı ve heyecan iç içedir. Bu yolda hissedilen sadece acı değildir, onun heyecanı da vardır. Zaten en acı veren ortamlarda bile bir haz duyarsınız. En acı veren koşullarda bile o hazzı mutlaka duyumsarsınız. İnsan olmanın hazzını yaşamak güzeldir.



Kemal Pir'in işkence altında düşmana tek bir kelime bile söylememesi, İbrahim Kaypakkaya'nın tüm çılgınca işkencelere rağmen düşman karşısında ser verip sır vermemesi, zulme ve zorbalığa asla boyun eğmeyen bu güzel insanlarda acaba nasıl duygular yaratmıştır? İnsan olmanın hazzını yaşamak işte budur. En insanlık dışı işkenceler altında direnirken mutlu olduğunuzu söyleyemezsiniz, ama bir haz duyarsınız. Büyük insan olmanın, düşmana boyun eğmemenin, bencil davranmamanın hazzını duyarsınız. Buna karşılık acılar karşısında bencil davranıp kendinizi kurtarmaya çalışmanız da mümkündür. Bu durumda arkadaşlarınızı ele verir, kendilerini düşmana satarsınız. Bencil davranır da 'ben neden öleyim, diğerini de yakalasınlar, hayatımı kurtarayım' derseniz, o zaman insanlıktan çıkmış olursunuz.

Ama onlar bencil davranmadılar. Onlar hayatlarını ortaya koydular ki, diğerlerinin hayatları kurtulsun, başkalarının hayatları özgürleşsin, toplumun hayatı özgürleşsin. Bunun için kendi hayatlarını başkaları için feda ettiler ve bunu yaparken acı duymadılar. Onlar insan olmanın o büyük heyecanını, o görkemli hazzını herkesten daha fazla yaşadılar.

İşte Önderlik gerçeği budur. Önderlik gerçeği böyle bir onuru ve gururu yaşamanın temsilidir. Bunlar önemlidir, bunlar yaşamın gerçeğidir, bunlar Apocu gerçekliktir, bunlar Önder Apo rehberliğinde başlayan insan olma serüveninde yaşananların çok sınırlı bir özetidir. Bunların hepsi Apocu devrimci gerçekliğin içinde vardır. Apocu gerçekliğin içine girmek, zaten insan olmanın heyecanını tatmaktır. Apocu hareketin içine gerçekten giren ve onunla bütünleşen insan, insan olmanın hazzını en derin bir biçimde yaşadığını mutlaka hissedecektir. Çünkü burası bir heyecan ve coşku yeridir. Burada yılgın insanın, çözümsüz insanın, ağlamaklı insanın yeri yoktur. Burada umutsuzluğa ve inançsızlığa yer yoktur, burada sorumsuzluğa yer yoktur. Bir yazarın dediği gibi, *"sorumluluk bir bilinç işi olduğu kadar bir gönül işidir. Her sorumlu, her gerçek sorumlu sorumluluğunu sevinç içinde gerçekleştirir. Sorumluluk sevinç*

“Önderliğe katılmak, O’na aşk ilan etmektir.Çünkü Önderlik sadece birey olarak Abdullah Öcalan değildir O’nda dile gelen bütün bir evrendir, insansal varoluştur, toplumsal gerçekliğimizdir. Önderlik evrenin dilidir, aşkın dilidir. Buna katılıyor bunu aşk kabul ediyorsunuz. Yalnızca kişi olarak Abdullah Öcalan’a değil O’nda dile gelen gerçeğe katılıyor ve ona aşk ilan ediyorsunuz”

içinde yaşamaktır... Her sorumluluk, geleceğe açılan bir yönelim olmakla bir umudun ışığında heyecanlarla kendini gerçekleştirir. Sorumlu olmak umutlu olmaktır. Umut özgürlüğün zorunlu var oluş koşuludur.”

Mücadele ve direniş insanı her zaman arınmaya götürür

Önderlik gerçekleşmesinin ilginç bazı özellikleri vardır. Bütün soyluluk arz eden eylemlilikler ve o eylemlerin sahibi olan kişilikler hep Önderlik etrafında gerçekleşir. Ama aynı zamanda cücelikler de Onun etrafında gelişim gösterir. Öfkeler de, sevgiler de O’na yönelir. Büyük dostluklar da, büyük düşmanlıklar da O’na yönelir. Cücelik de oraya akın eder. Bu bir gerçektir. Önderlik gerçekleşmesi budur. Bu açıdan bizim için doğru olan, cüce kalmak yerine, o soylu Önderlik gerçekleşmesinin en çarpıcı ifadesi olarak kendimizi de gerçekleştirmektir. Kendimizi Önderliğin bir yoldaşı haline getirmek ne kadar zor olursa olsun, insan olmanın heyecanının bu zorlukları aşmanın içerisinde gizli olduğunu bilerek partileşmeye adım atmaktır. Bu gerçekliğin içine girmek, bu yolda yürümektir.

Hep PKK’liler çok fedakar insanlardır denir ya, bu tanımlamayı tam benimsediğimi söyleyemem. Fedakarlık bana hep sanki iyi bir şeyden vazgeçmekmiş gibi gelir. Bu anlamda Kemal Pir fedakarlık yapmadı, Mazlum Doğan fedakarlık yapmadı diye düşünürüm. Mazlum istediği gibi yaşadı, Mazlum herkesten daha iyi yaşadı. Çünkü yaşamanın en anlamlı biçimi onların yaşamının ta kendisidir. Yaşamak, o an neyi emrediyorsa ona cevap olmaktır; dopdolu yaşamasını bilmektir. Yaşamak, dinin cennet olarak tarif ettiği bir mekanda, ağaçların serin gölgesi altında, durgun akan bir suyun kenarında yan gelip yatmak, yiyip içmek isterken bile elini kıpırdatmamak, sadece arzu etmek, arzu edilen her şeyin gerçekleştiğini görmek demek değildir. Bizim cennetimiz bu olamaz. Apocu cennet bir mücadele zeminidir.

Bunun ülke ve halk gerçekliğimizle bağını şöyle ifade edebilirim: Bir toplulukta muazzam bir kirlenme varsa, yaşam alabildiğine kirletilmiş ve ihanete uğramışsa, öncelikle gerekli olan bu kirlenmeyi ve ihaneti temizlemektir. Savaşın ateşi bu kirleri ve kötülükleri yakan bir ateştir. Bu açıdan mücadele ve direniş bizi her zaman arınmaya götürür. Mazlum direnişinin zirvesidir. Direnmek yaşamaktır diyoruz. Evet, yaşamak, ama nasıl bir yaşam istiyoruz? Elbette en soylu ve onurlu tarzda yaşamak istiyoruz. Temel değerlere en bağlı tarzda yaşamak istiyoruz. Mazlum, Hayri, Kemal, Zilan ve bütün şehitlerimiz işte budur. Bu tarzda yaşamak sıradan bir yaşam değildir. Ömrünü şu kadar uzatma tarzında bir yaşam değil, içine anlam katarak yaşamak önemlidir. Önemli olan budur. Şehitler gerçeğimiz esas itibariyle bu anlama gelir.

Önderlik gerçeği çözüm gerçekliğidir

Evet, bütün bunlar da Önderlik gerçeği etrafında vücut bulur. Mazlum’un, Hayri’nin, Zilan’ın, kısacası Haki’den başlayan bütün şehitler gerçeğimizin Önderlik etrafında gerçekleşen bir anlam yücelmesi olduğu kesindir. Bütün soylu güzellikler Önderliğin etrafında gerçekleşir ve hepsi Önderliği kendisi için esas alır. İnsan Önderliğe bütün varlığıyla katılmalıdır. Onu düşüncesi ve eylemiyle, maddi ve manevi gerçekliğiyle olduğu gibi kabul etmelidir. Katılmak budur.

Bunun ardından sıra Önderliği anlamaya gelir. Önderlik anlaşılmak istenir. Sorgulayarak Önderliğe katılım sağlanamaz. Siz burada bir sistemi ve onun yaşamını sorgulamıyorsunuz. Ayrıca bu Önderliğe katılmanız için size bir dayatmada bulunulmuyor. Önderlik gerçeği çözüm gerçekliğidir. Çözüm sorgulanmaz, yaşanır. İnsanlar çözümü sorgulamazlar, insanlar çözüme katılırlar hem de sorgulamadan katılır ve kendileri çözüm gücü olmak isterler. Niye çözüme katılırlar? Kendileri de çözüm gücü olmak istedikleri için. Niye özgür insana katılmak isterler? Kendileri özgür olmak istedikleri için.

Bir yandan anladık deyip yine de Önderliğe katılmayanlar, katılıp da gereklerini yapmayanlar da vardır. Bu da aslında bir tür Önderliği sorgulama biçimidir, yani rettir. Bazı özellikler işinize geldiği için kabul ediyorsunuz, ama diğerlerine katılmak zor olduğu için bundan kaçıyorsunuz. Veya bazı özellikleri o an sizin gerçeğinizle çelişiyor, bu durumda özünde ‘ben seni reddediyorum’ diyorsunuz. Uygulamamak da bir bakıma reddetmektir. Sonuçta varılacak nokta budur. Öyle anlamadık, anlamıyoruz demek hiç doğru değildir. Gerçek olan aslında bizim kavramak istemememiz, Önderliği anlamaya çalışmamamızdır. Dediğim gibi önderlikler anlaşılmak, kavranmak ister. Önderlikler kendilerine katılım beklerler. Önderlik bunu çok net belirtiyor. *“Eğer bana biraz saygı ve bağlılık varsa, sizin bana katılmanız gerekir, benim size değil”* diyor.

Önderlik kişiliği kanıtlanmış bir kişiliktir. Önderliğe katılmak ise ona bütün benliğinizle, ruhunuz, varlığınız ve düşüncenizle evet demektir. Önderliğe katılmak, O’na aşk ilan etmektir. Önderliğe bağlılık aşkın ta kendisidir. Çünkü Önderlik sadece birey olarak Abdullah Öcalan değildir; O’nda dile gelen bütün bir evrendir, insansal varoluştur, toplumsal gerçekliğimizdir. Önderlik evrenin dilidir, aşkın dilidir. Buna katılıyor, bunu aşk kabul ediyorsunuz. Çünkü Önderlikte bunlar dile geliyor. Yalnızca kişi olarak Abdullah Öcalan’a değil, O’nda dile gelen gerçeğe katılıyor ve ona aşk ilan ediyorsunuz.

Sürecek



Abdullah Öcalan

ÇÖZÜMÜ DIŞARDA ARAMAYIN

"Benim dolaylı diyalogu sürdürmem artık mümkün değildir. 18 Mayıs'a kadar tavrımı sürdüreceğim. 18 Mayıs'tan sonra artık çekileceğim, kimseye karışmayacağım. 14 yıllık dolaylı diyalog politikamız başarısız olmuş, sonuç almamıştır. Artık bu tarz önderliğimle bundan böyle bu sorun çözülmez. PKK'nin eski klasik önderleriyle, orta dönem ve genç önderleri hep birlikte kendi politikalarını bundan sonra kendileri belirleyeceklerdir, artık kendi kararlarını hep birlikte kendileri vereceklerdir"

Bağımsız bir heyet tarafından sağlık analizlerimin yapılması gerekir

Adalet Bakanlığı'na cevaben söylüyorum, –gerçi Adalet Bakanı bu konuda kendinden emin konuşuyor– devleti suçlamak istemiyorum, fakat burada devlet töhmet altında kalıyor. Eğer devlet, töhmet altında kalmak istemiyorsa, bir an önce sağlık analizlerimin yapılmasını sağlamalıdır. Bunun bağımsız bir heyet tarafından yapılması gerekiyor. Bir heyet geldi. Heyette bir profesör ile iki doktor vardı.

Heyette toksikolog yoktu. Oysa toksikolog gelseydi iyi olurdu, ama gelmedi. Gelen heyet sadece numuneleri almak üzere gelmişti, numuneleri alıp gitti. Heyette önemli olan bir profesördü. Kan, idrar ve saç örneği aldılar. Toplu görüştüler. Bulunduğum ortamdan, duvardan numuneler alınmadı. Rapor sonuçları alınabilir. Yasal vekillerim de bunları alabilir.

Bulunduğum hücrenin duvarları, bir-bir buçuk yıla yakın süre önce boyandı. Evet, geçen yıl bu vakitlerde boyama olmuştu. Ben de boyayı önemsiyorum, şüpheleniyorum. Bu duvarlar, oda muhakkak incelenmeli, müşahade edilmelidir. Gelen heyet, burada biraz kalıp inceleme yapmalıdır. Bir buçuk yıl önce odanın mimarisi değiştirildi. Kapı ve pencere sistemi değiştirildi, şu anda içeri hiç hava almıyor. Yani eskisi gibi pencereyi açamıyorum. Pencere açıldığı zaman tam açılıyor ve oda birdenbire soğuyor. Pencereyi kapatınca da oda havasız kalıyor, odamdaki karbondioksit oranı çok fazlalaşıyor, oksijen azalıyor, nefessiz kalıyorum. Odamdaki klimayı çalıştıramıyorum. Çalışmaması çalışmasından daha iyi, içeriye birden hava veriyor. Bu sıkıntılı ortamda bu hava beni daha da rahatsız ediyor. Önceki klima daha iyiydi, o bozulduktan sonra bunu verdiler. Son dönemlerde uyuyamama sorunu daha da fazlalaştı, uyku sorunu çekiyorum. Boğazımdaki o akıntı her zamanki gibi boğazımı yakıyor, dilimde damağımda yanma var. Vücudumda kaşıntı var. Kafamda kaşıntı var, sürekli kaşınıyor. Diz ve diz altında kaşıntı ve deride beyaz, pul pul dökülme var. Kollarımda da kaşıntı ve deride dökülme var. Bir kulağımda da çınlama var. İki kulağımda olursa daha kötü olur, çıldırtacak boyuta gelir.

O zaman kaos olacak. Bunun önüne geçilmesi lazım. Bunun için hükümete sesleniyorum; bu olayı halletsinler. Töhmet altında kalmamak için bağımsız bir heyetin gelip inceleme ve analizleri yapması lazım. Bağımsız bir heyet gelebilmelidir.

Olayın siyasi ve tüm yönleriyle ele alınış tarzından dolayı söylüyorum. Hükümetin bu olaylarda sanki çıkarı var gibi görünüyor. Bunlara dikkat edilmelidir. Bağımsız bir heyetin gelip inceleme yapması gerekir. CPT'ye başvurursunuz.

CPT'den görevliler daha önce de gelmişti. Bir rapor düzenlemişlerdi. Buranın koşullarının çok kötü olduğunu dile getirmişlerdi. Tekrar bağımsız bir heyetin gelmesi sağlanabilir. Bu heyet sadece Avrupa'dan olmasın. Özellikle bu binanın, benim odamın yapısının nasıl oluşturulduğunun, hazırlandığının araştırılması, bunun muhakkak ortaya çıkarılması lazım.

Ben burada özel bir rehineyim

Bu cezaevi, Türkiye'deki cezaevleri sisteminden çok farklıdır. Diğer cezaevlerinin statüsü burada uygulanmıyor. Biliyorum, buranın statüsü ve yapısı gizli bir anlaşmayla olmuştur. Bu gizli anlaşma ABD'de, AB'nin de fikri ve onayı alınarak yapıldı. Guantanamo benzeri, hatta çok daha sistemli ve ağır koşullara sahiptir. ABD, gizli anlaşmalarla birçok yerde birçok cezaevi kurdu. Bu cezaevi de ABD tarafından kurulan özel cezaevlerinden biridir. Bu gizli anlaşmayla bu cezaevi kurulurken, aynı zamanda yapısı ve koşullarının ne olması gerektiğini çizmişler. Bu, iyi anlaşılamıyor.

Avukatlarım, buranın statüsünün nasıl oluşturulduğunu ortaya çıkarmak zorundadır. Bu konuda muhakkak çalışma yapmalı, gerçekler ortaya çıkarmalıdır. Orhan Pamuk bunu anladığı için ona bu kadar saldırdılar. Orhan Pamuk'un bir gazetede küçük bir söylemi vardı. Aklımdadır, unutmuyorum. Benim için 'O, özel bir rehinedir' demişti. Orhan Pamuk bunu öylesine söylemiyor, muhtemelen yurtdışındaki bazı demokrat kesimlerden bu bilgiyi edinmiştir. Evet, Ermeniler konusunda söyledikleri, 'otuz bin insan öldürüldü' dediği için, ama bir de benim hakkımda söyledikleri nedeniyle ona çok saldırdılar. Orhan Pamuk'un neyi kastettiğini hemen anlamışlardı, biliyorlardı.

Ben burada özel bir rehineyim. Rehinelerin kullanılış tarzları çok trajiktir. Benim kullanılış tarzım da çok farklıdır. Sizlerin, herkesin bunu iyi anlaması lazım. Bu şartlarda benim örgüt yöneticiliğini yapmam söz konu-

"Bizi tasfiye etmek istiyorlar. Eğer bizi tasfiye ederlerse, bazı Kürt partileri hazırdır. Devreye bunlar girecekler. Daha fazla taleple Türkiye'nin önüne gelirler. Bunları Türkiye'de elbette gören bazı kesimler var. Herkesin sorumlu davranması ve çözüm geliştirmesi gerekir. Bizim demokratik çözüm planımızda üniter devletle sorunumuz yoktur. Misak-ı milli sınırlarını tartışmıyoruz"

su değildir. Bana Önderlik vasfını biçiyorlar. Her şeyden önce bir rehineyim, öyle değerlendirilmesi lazım. Bu şartlarda önderlik yapamayacağım ortadadır. Herkes buna göre kendisini ayarlasın.

Özgürlük için mücadele ediyoruz özgürlük mücadelecileriyiz

ABD beni teslim etmek isterken, Türkiye'yi çağırıp 'gelin size Öcalan'ı verelim' demiştir. Türkiye de 'tamam' deyip kabul etmiştir. Olay budur. Türkiye, teslim edilmemdeki amacı hiçbir zaman anlayamadı. Kenan Evren bile 'Öcalan'ı Türkiye'ye teslim etmekle, Türkiye'nin başına büyük bir bela getirdiler' demiştir. Hatta Ecevit, Türkiye'ye niçin teslim edildiğimi anlayamadığını söylemişti. Ecevit'in Türkiye siyasetindeki yeri biliniyor. Buna rağmen o bile ABD'nin bu konudaki planlarını anlayamadığını söylüyor. ABD'nin Ortadoğu'daki planları çok gizlidir, kimse bu planları yeteri kadar anlayamıyor, çözemiyor.

Beni Türkiye'ye teslim ettikten sonra, Amerika'da bir think-thank kuruluşunun başkanı Türk yetkililerine, 'Öcalan'ı ne zaman asıyorsunuz? Bir an önce asmanız lazım' deyip asılmamı çok isteyen bir çaba içerisindeydi. O zaman 'kim bu adam? Bu adamın kimliği nedir' diye sormuştum. Müthiş kışkırtıcıydı.

O dönemin Genelkurmay Başkanı Kıvrıkoğlu ve bazı yetkililer sağduyulu yaklaşmışlardı. Bana sorguda, 'bu oyunu birlikte bozalım' demişlerdi. Ben, 'Ecevit de elinden gelen çabayı sarfetmelidir' deyince bir yetkili bana, Ecevit adına da konuştuklarını söylemişti. Benim mahkemede ılımlı konuşmamın nedeni biraz da buydu. Kıvrıkoğlu da tehlikeleri algılıyordu, biraz kavramıştı ve tavrı biraz ılımlıydı. Özkök'ün de demokrasiye yönelik konuşmaları vardı. Ancak Yaşar Büyükanıt farklı davranıyor. Hatırlıyorum, bir konuşmasında 'İmralı'yı susturmak lazım' diyordu. Daha önce de komutanlara mektup göndermiştim, onlara düşüncelerimi açıklamıştım.

ABD ve AB'nin beni Bin Ladin gibi 'terörist' olarak ele alması, çok tehlikelidir ve anlaşılmaz bir durumdur. Bu bilinçli bir ele alış tarzıdır. Biz özgürlük için mücadele ediyoruz, özgürlük mücadelecileriyiz. Ben hükümete sesleniyorum; ABD ve bazı Avrupa ülkeleri bana, 'siz bizim siyaset çizgimize girin, biz de size her türlü yardımı yapalım, sizi desteklemeye hazırız' teklifinde bulundular. Benim anlayışıma ve kişiliğime ters düştüğü için bu teklifi kabul etmedim. Bu nedenle beni o tarihten bu yana boğmak istediler ve halen de boğmaya çalışıyorlar.

DTP'ye yönelimler artacak

Bazı şeyleri de şimdi açıklamak istemiyorum, iyi olmaz. Avrupa Konseyi Bakanlar Komitesi'nin dosyam hakkında bu kadar acele karar alması da onların bu çabalarını gösteriyor. Bakanlar Komitesi'nin kararını 15 Şubat komplosunun yıldönümüne denk getirmesi de bir tesadüf değildir, provakasyon amaçlıdır. Avukatlarımı bu kadar uyarmamın nedeni de budur: Beni Yunanistan'dan alan uçak kimin uçağıydı, numarası kaçtı? Mutlaka bunların ortaya çıkarılması için çalışma yapmalı avukatlar. Neden bazı şeyler anlaşılmıyor? Bunlar bol bol gazetelerde, kitaplarda işlenmelidir.

ABD ve bazı Batı ülkeleri beni de Rudolph Hesse'ye benzetiyorlar. Bunlar büyük haksızlıklar ve yanlışlardır. Ben birçok şeyi öngördüğüm için konuşuyorum. Türkiye'de bazı gazeteciler çok kötü ve haksız yazıyorlar. İçlerinden birisi benim için 'geveze' diyor. Bunlar alçaktır, şerefsizdir. Birtakım lobilere bağlı konuşuyorlar. Bu lobiler ne diyorsa onu söylüyorlar. Onun hakkında dava açılabilir. Ben geveze değilim. Birçok tehlikeyi bildiğim ve öngördüğüm için bunları söylüyorum, konuşuyorum. Bazı gazeteciler, bilmedikleri ve öngöremedikleri için haksızca yazıyorlar. Radyoda dinledim, Bahçeli de DTP'ye ilişkin birtakım tehditlerde bulunmuş. Onları vatan haini ilan etmiş. Şimdi DTP bu süreci çok iyi anlamalıdır, kavramalıdır. Onların lügatına göre vatan haininin cezası bellidir. DTP'nin bunları iyi bilmesi gerekir, ona göre de önlemlerini almak zorundadır.

Anlamıyorum, bunlar ne yapıyorlar anlamıyorlar mı? Böyle davrandıklarına göre DTP'ye yönelecekler. Tekrar faili meçhuller gündeme gelebilir. Evren'i bile suçladıklarına, bölücü ilan ettiklerine göre, DTP'ye nasıl yönelmezler, daha kötü yönelirler. Sizlere de Hrant Dink gibi yönelebilirler. DTP'nin, hepinizin yeteri kadar önlem almanız gerekir. MHP, milliyetçilik, yetmişli yıllarda ABD'de Florida'da özel eğitildi. Bu eğitimden sonra Türkiye'deki birçok örgüte yöneldiler, Sol'u bitirdiler. Bunlar ABD'den destek görüyor. Bunlar basında yoğun olarak işlenmeli, üzerinde durulmalıdır.

Bizi tasfiye etmek istiyorlar. Eğer bizi tasfiye ederlerse, bazı Kürt partileri hazırdır. Devreye bunlar girecekler. Daha fazla taleple Türkiye'nin önüne gelirler. Bunları Türkiye'de elbette gören bazı kesimler var. Mehmet Ağar biraz görüyor. Önerdiği Benelüks modeli bence de uygundur, ben de kabul ediyorum. Herkesin sorumlu davranması ve çözüm geliştirmesi gerekir. Bizim demokratik çözüm planımızda üniter devletle sorunumuz yoktur. misak-ı milli sınırlarını tartışmıyoruz.

Bu genel değerlendirmelerden sonra, iki konuda düşüncelerimi aktarmak istiyorum. Birincisi, ulusçuluk hakkındadır. Ulusçuluk bütünüyle millileşme değildir. Ulusçuluğun kurtarıcı bir fikir, bir yol olmadığını defalarca dile getirdik. Ne kadar ulusçu-

luk o kadar çatışma, ne kadar çatışma o kadar bölünme parçalanma, ne kadar parçalanma o kadar dışa bağımlılık getirir.

Ulusçuluk bütünüyle millileşme değildir

Ortadoğu'da yirmi iki tane Arap ulus devleti var. Arapların bu kadar bölünmesi parçalanması, zayıflığı çözüm müdür? Şimdi de FKÖ, halkı için iyi mi yaptı? Ben de Arafat gibi davransaydım iyi mi olurdu? Hala çatışıyorlar. Birlik oluşturamıyorlar. İsrail de katı bir ulus devletidir ve yaptığı şeylerin kendi halkı yararına olmadığını düşünüyorum. Yahudilere saygım var, daha önce de söylemiştim; onların da Ortadoğu'da yeri ve hakları vardır, ancak siyonizmle, katı ulus devletle sorunları çözemezler. Ulusçuluğun, ulus devletçiliğin ipleri ABD'nin elindedir. Eskiden AB'nin elindeydi. Şimdi ABD'nin kontrolündedir. ABD, bunu AB ile birlikte yapıyor. Ulus devletlerin kontrolü kesinlikle Rusya'nın veya Çin'in elinde değildir. Ulus devletler üzerinde Rusya'nın hiçbir etkisi yoktur. Yetmiş yıl boyunca reel sosyalizmi kullandılar. Yine bu şekilde şimdi Rusya ve Çin'i kullanıyorlar, ortaya attıkları yedi yüz milyar dolarla onları oyalıyorlar.

Mustafa Kemal için de ulusçuluk aslında bir ilke değildir. Mustafa Kemal, bir cumhuriyetçidir. Sadece cumhuriyetçidir, o kadar, başka bir şey değildir. O dönemde sadece cumhuriyeti kurması gerekiyordu, o da kurdu. Cumhuriyetin, kuruluşuyla birlikte demokratikleşmesini, çok partili sisteme geçilmesini istiyordu, ama ömrü yetmedi, yapamadı. Ben de iki hata yaptım. Bunları açıklamak istiyorum. Birincisi, önceleri reel sosyalizmin etkisinde kaldık, bu etkiyle hareket ettik. 1990'lara gelindiğinde bunu çözdük ve bu etkiden kurtulduk. İkincisi, ulusların kendi kaderini tayin hakkını (UKKTH) sadece ulus devlet olarak algılıyorduk. Başka yol düşünmüyorduk. Yıllar sonra, UKKTH'nin sadece devlet kurmak anlamına gelmediğini çözdük. Ancak çözüm konusunda ne yapacağımıza ilişkin bir arayış içerisindeydik. Daha sonraları derin analiz ve yoğunlaşmayla UKKTH sorununun demokratik yolla çözülebileceğini kavradık. Bilhassa İmralı sürecinde bu konuda çok derinleşmemle çok geniş bir çözüm gücüne kavuştuk. Bu konuda bütün çözüm yolları, şekilleri bendedir. Kendime bu konuda sınırsız güvenim var, çok iddialıyım. Sınırsız çözüm önerilerim var. Ulus ötesi şirketlere, kapitalizmine, ulusal faşizme karşı çözüm üretme konusunda kendime sınırsız güvenim var. Türk solu bu gibi değerlendirmelerim üzerine olumsuz fikirler üretiyor.



Türkiye'yi yönetenler halen tehlikenin farkında değil

Saddam, ABD'nin Ortadoğu'da yarattığı ulus devletlerin tipik bir temsilcisidir. Saddam'ı bütünüyle onlar beslemiş ve güçlendirmiştir. ABD'nin ulus devlet konusunda ve diğer bazı stratejileri hakkında kimse yeteri kadar bilgi sahibi değil. Saddam dahi ABD'nin ne yapmak istediğini anlayamadı. Dört yıl önce, sanırım 2003'tü, Irak'la ilgili iki şey söylemiştim;

1- Eski tip ulusal kurtuluşa dayalı milli devletler Saddam şahsında iflas ettirilmiştir. Tasfiye olmuştur.

2- Ortadoğu'da milliyetçi rejimler ister islami, ister reel sosyalist, isterse ırkçı temelde olsunlar, bunlar çözülecek. Bunun yerine demokrasi anlayışının kendisini hazırlaması gerekir.

Söylediklerim olduğu gibi ortaya çıktı. Eğer ben de İmralı sürecinde Saddam gibi eski tarz direniş içine girseydim, sonuç Türkiye'nin Iraklaşması olacaktı. Türkiye hala tehlikenin farkında değil. Kürtler de yarın bir ulus devlet haline gelecek. Irak'ta bir ulus devlet kuruluyor. PKK'nin de güçlü olduğu söyleniyor. Siz de belirttiniz, her türlü hazırlıkları ve silahları var. İran'da güçlü katılımlar var. Oradaki örgütün, PJAK'ın da güçlü olduğu belirtiliyor. İran, demokratik çözümü geliştirmeye yönelirse, İran'la demokratik bir uzlaşı gerçekleştirilebilir. Fakat İran demokratik bir çizgiyi esas almazsa, oradaki Kürtler de gerekli önlemlerini alır. Son dönemlerde İran'dan gelen Kürt mülteciler var. Bu mültecilerle ilgilenilmeli ve onların İran'ın olası saldırılarından korunması için güvenli bir bölge olan Bradost bölgesine yerleşmeleri sağlanmalıdır. İran'ın Kürtlere ilişkin dostluğuna güvenilmez, saldırıları vahşi olur. Onları İran'ın saldırılarından korumak lazım.

Ölümü coşkuyla karşılamaya hazırım

Özellikle Kürtlerin büyük kısmı, ana gövde Türkiye'deki parçadadır. Bir Kürt-Türk çatışması Türkiye'de yaşanırsa, büyük bir felaket olur, artık işin içinden çıkılamaz. Bu durumlar karşısında PKK önlemini alır. PKK'nin de üzerine gidilirse onlar da direnecektir. Daha önce de size söylemiştim, PKK'nin üç savunma anlayışı vardır; pasif savunma, aktif savunma ve topyekun aktif savunma. Ben bunları şimdi öylesine söylemiyorum, bu savunma anlayışı on beş yıl önce tartışılarak belirlenmişti. İki ay sonra bir çözüm gelişmezse ve PKK aktif savunma durumuna geçerse, daha sonra da topyekun aktif savunmaya geçerse ne olacak? Kim bunun önüne geçecek, kim durdurabilir bu çatışmayı, savaşı? Böyle bir durumda sağlık koşullarım ne olursa olsun ben bile durduramayabilirim. Onları artık ahlaken ve vicdanen de durduramam. Böylesi bir durumun bütün sorumluluğu hükümettedir, sorumlusu hükümettir. Ortadoğu'da çeşitli ittifaklar da gelişebilir.

Irak'taki Kürtler, sünni Araplarla da ittifaka girebilirler. Çünkü oradaki Kürtler de sünnidir. Üç ittifak söz konusudur. Bir, Kürt-sünni Arap ittifakı. İki, Kürt-şia ittifakı. (Talabani'nin İran'la çok sıkı ilişkileri vardır) Üç, ABD-İsrail-Kürt ittifakı. Eğer PKK de bu ittifakların içerisinde yer alırsa, o zaman Türkiye için işin içinden çıkılamaz bir kaos olur. Ama Türkiye'yi yönetenler halen bu tehdidin, tehlikenin farkında değiller. Bu tehlikelere karşı –daha önce de bahsettiğim gibi– Kürt-Türk demokratik ittifakını öneriyorum. Diyarbakır İl Başkanı'nın Kerkük, Diyarbakır'a ilişkin söyledikleri kutuplaştırıcı değil, bizim de savunduğumuz demokratik birliktelik çerçevesindedir. Misak-ı milli sınırları çerçevesinde değerlendirilebilir. Yine söylüyorum, arkadaşlar mayısa kadar beklemeli. Cumhurbaşkanlığı seçiminden sonraya kadar beklenmeli.

İkincisi, benim olmam, yaşayıp yaşamamam tek başına önemli değil. Ben ölümü coşkuyla karşılamaya hazırım. Nietzche'nin bir sözü vardı: *"Ölümü coşkuyla karşılamak gerekir."* Ben de ölümü coşkuyla karşılamaya hazırım diyorum. Böyle trajik konuşmak istemiyorum, ama Nazım Hikmet'in *"ölürsem, bir çınar ağacının altına gömün beni"* dediği gibi, ben de ölürsem, Cudi dağına götürme imkanı olursa iyi olur. Cudi dağında güzel bir yer olursa bana yeter, derim.

18 Mayıs'a kadar bazı adımlar atılmazsa aradan çekileceğim

Daha önce de belirttiğim gibi, buraya bağımsız bir sağlık heyetinin gelmesi iyi olur. Bu devleti de töhmet altında kalmaktan kurtarır. Burada bana karşı böylesi bir yönelimin olduğuna ihtimal vermiyorum, ama daha önce de söyledim, devlet içerisinde bir kliğin yönelmesi olabilir. Bana yönelmek isteyenler var. Bağımsız bir heyetin adaya gelerek sadece toksik ile ilgili değil, kanserojen hastalıklar da dahil olmak üzere kapsamlı bir check up yapması gerekir. Bu tarzda bir kontrol iyi olur. Bu, devleti de töhmet altından kurtarır.

Osman ve Nizamettin mücadelemiz açısından büyük tahribatlar yaratan iki kişiliktir. Şimdi gidip başkasının askeri oldular. Onların gitmesi hiç önemli değil, hepsi de gidebilir. Bana, çizgiye bağlı dürüst bir tek Kürt kızı veya Kürt erkeği de kalsa yeter. Benim için özgürlük mücadelesi önemli. Benim mücadelem özgürlükçü ve kendi özgücüne dayanmadır, kimsenin askeri olmamadır. Öyle para ile, ucuz yaşam ile, kadın ile satılacak bir mücadele değildir.

Şehit Beritan (Gülnaz Karataş)' ı hiç kimse unutmamalıdır. YNK'liler bir kayalıkta, uçurumun kenarında Beritan'ın etrafını çeviriyor, çembere alıyor. Teslim ol diyorlar. Öyle teslim ol derken de seni Türkiye'ye teslim edeceğiz diye değil, gel, kardeşiz sana işkence etmeyeceğiz, gel, sadece aramızda kal diyorlar. Ama Beritan bunun gerçekten böyle olmadığını biliyor, özgürlüğüne düşkün, bu durumu kendi onuruna yedirmiyor ve kendini kayalıklardan aşağı fırlatıyor. Beritan, sonsuz özgürlük ve Önderlik çizgisine sahipti. Benim için önemli olan, Beritan çizgisinin savaşımıdır. Ben kimsenin askeri olamam, benim mücadelem özgürlük mücadelesidir. Bunların amacı PKK'yi Amerikan çizgisine getirmektir. Bunlar kan siyaseti güdüyorlar. Bu, çok vahşi bir durumdur. PKK'yi açlıkla sınayacaklar. PKK'de iki tür açlık olduğunu düşünüyorlar; birisi fiziki karın açlığı, diğeri cinsel açlık. Dağda aç kalmış gerillalara biraz ekmek, biraz para ve karı verecekler, böylece onları kendi yanlarına çekecekler. Bu tarz yaklaşımlarla Kürtleri kendilerinin paralı askeri yapacaklar. Bunları zaten şu anda Bağdat'ta paralı asker olarak savaştırıyorlar. Bu tür politikalar tarihin görülmemiş en büyük ihanetidir.

Gerillayı dağdan indirip, Türkiye'ye teslim edilmesi karşılığında biraz para kazanma çabaları tehlikeli yaklaşımlardır. Kimse kendi gücünü aşan politikalar yapmasın. Kürdistan'da daha çok Barzani etkilidir. Barzani'nin olumsuz yönelimlerinin olacağını sanmıyorum. Yaklaşımları daha olumludur. Bu temelde Sayın Barzani'ye benim adıma bir mektup yazılabilir. Geçmişte kendileriyle görüşmüştüm. En son 1996'da da görüşülmüştü. O zaman kendisiyle beraber çizdiğimiz bir çerçeve vardı. Bu çerçeve temelinde ilişkilerimiz dostane temelde devam edebilir ve geliştirilebilir. Mektupta bunlar kendisine iletilebilir. Kendilerine, bağımsız devlet kurmaları halinde buna karşı olmayacağımız, ancak kendilerinin de bizim demokratik ulus an-

"Osman ve Botan mücadelemiz açısından büyük tahribatlar yaratan iki kişiliktir. Gidip başkasının askeri oldular. Onların gitmesi hiç önemli değil, hepsi de gidebilirler. Çizgiye bağlı dürüst bir tek Kürt kızı veya Kürt erkeği de kalsa yeter. Benim mücadelem özgürlükçü ve kendi özgücüne dayanmadır, kimsenin askeri olmamadır. Öyle parayla, ucuz yaşamla, kadınla satılacak bir mücadele değildir"



layışımıza karşı olmamaları gerektiği iletilebilir. Onların ulus devlet anlayışına karşı değiliz.

Nakşicilikle Kürt sorunu çözülemez

Erdoğan, Ürdün'de Talabani ile görüştü. Bunların ciddi güçleri, devlet politikaları yok, öyle bireysel olarak birbirlerine karşılıklı sözler veriyor, bir şeyler söylüyorlar, 'senin düşmanın benim de düşmanımdır' diyorlar. Bunların tarikat ilişkileri biliniyor, Nakşicilikle Kürt sorununu çözmeye çalışıyorlar. Bu anlayış cumhuriyetin mantığıyla da bağdaşmaz. Deniz Baykal hükümete çok yükleniyor, ama bu konuda biraz haklı. Öfkelenmemem gerekir, ama sorunu bu şekilde çözmeye çalışınca öfkeleniyorum. Bunların Türkiye'deki Kürtlerini Zapsu temsil ediyor. Amerika bağlantıları da biliniyor, Gülen de zaten Amerika'da. Bir de milliyetçi kanattan olanlar var. Bunların yapmak istedikleri, Türkiye'yi Afganistanlaştırmaktır, Iraklaştırmaktır. Bu politikalar çok tehlikelidir, Türkiye'nin de hayrına değildir. Bu tarz yaklaşımlarıyla bunların yaptığı Şeyh Saitçiliktir. Şeyh Saitçilik kendini koruyamaz. Zaten kendini koruyamadı, sonunda idam edildi. Şimdi Erdoğan bunları görmüyor. Deniz Baykal için müflis tacir diyor ya, aslında kendisi de aşırı kar etmek isteyen bir tacir görünümündedir. Müthiş kar hırsı ile hareket eden bir tacirdir. Bir verip on almak istiyor. Mevcut konumda sorunları çözmekten ziyade, zamana yayarak kendine avantaj sağlamak istiyor. Herhangi bir konuda net bir devlet politikaları yoktur.

AKP, müthiş kararsız bir partidir. Devlet politikasında en kötü şey kararsızlıktır, siyasi istikrarsızlıktır. Erdoğan Kürt sorununda kararı Irak'ta Talabani ile ABD'nin almasını bekliyor. Genelkurmayın kendisi de özeleştiri yaptı. Birçok yanlış politika izlediğini dile getirdi. Bu önemlidir. Bizim kendi aramızda çözüm imkanımız olmalıdır. Kürtler ve Türkler olarak bu sorunu kendimiz çözeriz, Batı'nın güdümüyle değil. Daha önce belirtmiştim; Kürtlerin Türkiye ile ittifak etmesi, Türkiye'ye büyük kazandıracaktır. Gerilla öz savunma güçlerini devlete karşı güçler olarak algılamaya gerek yok. Bir çözüm gelişirse, bu öz savunma güçleri Türkiye'nin de güvenliğini sağlayabilir. Bunlar, Türkiye halkına da söylenebilir, bunu böyle bilsinler. Herkesin meşru savunma hakkı vardır. Farklı kültürlerin kendisini dil olarak, etnik olarak geliştirme hakkı vardır. Herkesin kendi kültürünü, kimliğini yaşatma ve yaşama hakkı vardır. Ama Sayın Erdoğan, Kürt sorununun çözümünü Kuzey Iraklı Kürt liderlerde ve ABD'de buluyor.

Onuru ve şerefi olan sonuna kadar direnir

Ne demek silah bırakın! Ben halkın can güvenliğini koruculara mı bırakacağım! Bizim mücadelemizde silah, ulusal kurtuluş mücadelesinin bir aracı değildir. Bunu, Türkiye halkının da bilmesi gerekir. Bizim mücadelemiz, kurtuluş savaşı gibi silahlı bir mücadele değildir. Bizim mücadelemiz felsefik, zihinsel anlamda özgürlük mücadelesidir. Her zaman silah olacaktır, ama bu, kendi can güvenliklerini ve halkın can güvenliğini korumak içindir. Bunlar Türkiye'ye karşı güçler değil, öz savunma güçleridir. Öz savunma güçleri her yerde vardır. Bunlar halkın güvenliğini korurlar. Yarın görüşmeler olursa, silahlar bir güvencedir. Silahlar Kürt kimliğinin, kültürünün korunmasında, gelişmesinde bir teminattır. Bölgeye 500 bin asker yığmışlar, o halde sen silahını bırak, bırakabilir misin! Bırakırsan seni bitirirler.

PJAK'a dönük olarak söylüyorum; ileriki süreçlerde İran'a yönelim olacaktır. İran, mevcut konumuyla duramaz ya kendilerini demokratik siyaset temelinde yenileyecekler ya da aşılacaklardır. PJAK'a ciddi bir katılım olduğu bilinmekte. Bunu iyi değerlendirmelidirler.

İran'a ABD ve İngiltere tarafından saldırılması halinde İran çok karışacaktır. İran adeta Iraklaşacaktır, büyük katliamlar olabilir. Fakat İran büyük bir devlettir, direnecektir. Bu nedenle İran'a tam hakim olamazlar, ama İran çok karışacaktır. Buna karşı PJAK, ucu açık demokratik bir siyaset gütmelidir. Oradaki Kürtlerin can güvenliğini sağlayacak önlemler almalıdır. Katliam olasılığına karşılık oluşacak mültecilerin BM çatısı altında güvenli bölgelere, özellikle Bradost bölgesinde kamplar oluşturulabilir, buralara yerleştirilebilir. İran'daki Azeriler, Beluciler ve Kürtlerin içinde yer aldığı demokratik bir yapılanma, olası saldırıları engelleyebilir. İran'da Irak benzeri etnik ve mezhepsel iç çatışmaların yaşanmaması için PJAK orada Azeriler ve Beluciler ile ucu açık demokratik bir ilişki geliştirmelidir. Yani İran'ın da Irak gibi olmaması için bir çaba içinde olmalıdırlar. İran daha büyük bir devlettir. Çatışmalar Irak'takinden katbekat fazla olur.

Sayın Kenan Evren'in geçen gün yapmış olduğu açıklamaları geç de olsa gazetede okudum. Hasan Cemal'e bahsettiği 'katı milliyetçiliğin' çözüm olmadığını o da görüyor. Taner de bunu dile getirmişti. Ben buna ulus devlet şovenizmi, ulus devlet faşizmi diyorum. Ben Kenan Evren'e 'dahi' derken, askeri stratejiden anlıyor demek istedim. Sözümü bu vesileyle tashih ediyorum. Kenan Evren, basit bir kişi de-

ğildir. Devlet adamlığı tecrübesi var. Yaşı ilerlemiş olsa da dinçtir, belli bir etkinliği ve ağırlığı vardır. Bu söylediklerini askeriyenin içinde bazıları ile konuşarak mı dile getiriyor yoksa şahsi görüşleri mi, onu bilemiyorum. Bu görüşlerini Büyükanıt'a, orduya ve ordudan emekli olanlara anlatacağını belirtiyor. Onları ne kadar ikna eder, bilemiyorum. Ben bir aralar, 'devletten bir ses' beklediğimi söylemiştim. Evren'in açıklaması o sestir demiyorum, ama tam denk düştü. Bu konuda Leyla Zana ile görüşebileceğini söylemişti. Görüşülebilir. Evren'in yanında kimler var, onu bilemem. Birtakım emekli generalin olduğu söyleniliyor.

Türkiye'de bir milliyetçi kanat var. Bu kanatın yükselişi çok tehlikeli bir durumdur. Evren bu yükselişin ne tehlikeler doğuracağını görmekte. Ayrıca Evren, bahsettiği örgütlenmiş 'katı milliyetçiliğin' de Türkiye sorunlarına çözüm getirmediğini görmekte. Türkiye'deki bu ulus devlet faşizmi içinde Yazıcıoğlu derin kanatı oluşturuyor. CHP ve Baykal, bu akıma balıklama atladı. MHP zaten içinde, istese de kendini bundan kurtaramaz. Ben bunlara kızıl elma ittifakı demiştim. Ağar kendini bundan biraz uzaklaştırdı. Erkan Mumcu'nun ne yaptığı ortada. Bu tehlikeli akım aslında daralmış ve tecrit olmuştur. Bunlar eskisi gibi TÜSİAD, AB ve ABD desteğini alamamaktadırlar. Bu kesimler, milliyetçi akımdan desteklerini çekmiştir. Bu akım, II. Dünya Savaşı'ndan sonra Hitler faşizmi gibi, AB rotasında beş-on yıl içerisinde yargılanacak. Bunu kesin biliyorum. Ama bunu görmüyorlar.

Son dönemlerde Erdoğan'ın benim hakkımda 'Sayın Öcalan' deyip demediği tartışılıyor. Bana 'Sayın Öcalan' dedi mi bilmiyorum, ama ben kendisine 'Sayın Erdoğan' diyorum.

İlginçtir, bu hükümet dönemindeki gözaltılar ve tutuklamalar Çiller dönemini dahi aştı. Şemdinli patlamasından sonra Kürtler kuşatma altına alınmak istendi. İşte 500 bin askerle yığınak yaptılar, operasyonlar tam hız devam etti. Yine mikro krediler ile Kürt halkı satın alınmak istendi. AKP'ye gel, kredi al! Bu yolla kendilerine bağlamak istiyorlar. Ben kredi almasınlar demiyorum, alsınlar. Ama onurlarına ve kimliklerine sahip çıksınlar. Uzun bir süredir bölgeye yatırım yapılmayarak Kürtler aç ve yoksul bırakılmakta. Tunceli'de en ufak bir yatırım yapılmamıştır. Özellikle Diyarbakır ve Tunceli'de AKP mikro kredilerle Kürtleri satın almak istemektedir. Kürtler için tarihte ve şimdi en rezil durum parayla satın alınmaktır. Bölgede, Ermenilerin tehcirini geride bırakan göçertilme politikası söz konusudur. Bundan iki ay önce, Tunceli iskan kanununu geride bırakan bir yasa çıkarttılar. Bununla amaç bölgenin insansızlaştırılmasıdır. Ilısu barajı yapılıyor. Bu barajla, 99 köy baraj suları altında kalmakta. Bu alanlar en verimli tarım alanlarıdır. Yine Kürt kültürü, tarihi açısından önemli yerleşim yerleridir. DTP bunları görmüyor mu? Bunlara karşı neden politikalar geliştirmiyor.

Bu koşullarda rolümü sürdürmem mümkün değil

HPG'nin açıklamasına cevaben söylüyorum. Tüm arkadaşlara 14 yıldır beni dinledikleri için teşekkür ediyorum. Selam ve saygılarımı iletiyorum. 14 yıldır barış ve diyalog için çaba sarf ediyorum. O zaman da yine mart ayıydı, şimdi 15. yılına giriyor. Barış ve diyalog için başlattığımız süreç o zaman böylesine derinlikli değildi. Ancak diyaloga çok önem vermiştik. Tabii devlet içinde de bu sorunu diyalog ve barışla çözmek isteyenler vardı. 1990'larda bir büyükelçi, Şam'da bizimle diyalog kurmak istedi. Bunu bizi havaya uçuracaklarını veya suikast yapacaklarını düşünerek kabul etmedim. İmralı sürecinde ilgili büyükelçi görevlisi savcıları telefonla arayarak, 'Apo beni hatırlıyor mu? 1990'da kendisiyle görüşme talebinde bulunmuştuk' demiş, savcının biri bunu bana soru olarak sordu. Ben de hatırlıyorum dedim ve onların diyalog arayışında olduğunu anladım. Aramızda dolaylı bir etkileşim, ilişki vardı. Diyalog sürecini o zaman biz de tam kavrayamamıştık. Özal bana ilk haber gönderdiğinde, biraz hayret ettim. Bu, Özal'ın kendi gücü değil, onu bu şekilde harcarlar demiştim. Daha sonra Özal'ı ve ailesini bitirdiler. Erbakan da haber yolladı. Onu da devre dışı bıraktılar. 1999'dan sonra, barış ve diyalogu derinlemesine çözümlemeye başladık.

14 yıldır sürdürdüğüm bu barış ve diyalog çizgisinin artık bir yararı olmadığını görüyoruz, bunu çözdük. Bu 14 yıllık çizginin artık ne devlete bir yararı var ne de PKK'ye. Uzun bir zamandır bu konuda düşünüyorum, tavrımı netleştirmeye çalışıyorum. HPG'nin açıklaması önemlidir. 18 Mayıs'ta cumhurbaşkanı resmen göreve başlamış olacak. Dananın kuyruğu 18 Mayıs'ta kopacak. Ancak ben yine de 18 Mayıs'a kadar bu çizgimi sürdüreceğim. Sözümden caymayacağım, 18 Mayıs'a kadar sözümün arkasındayım. Daha sonrasına karışmam. 18 Mayıs'tan sonra çekileceğim. Bunu derken 'HPG saldırsın' anlamında söylemiyorum, kendilerinin bileceği iş. Çılgınca bir savaş geliştirirler veya geliştirmezler, saldırırlar veya saldırmazlar, onların kendi kararı, kendi bileceği bir durumdur. Kendi göbek bağını kendileri kesecekler.

HPG'nin Türkiye içerisinde sayısı ne kadardır? Herhalde 1800-2000 kadardır deniliyor. Bunun artırılacağı söyleniyor.

Benim bu şekilde, bu koşullarda rolümü sürdürmem mümkün değil. Benim söylediklerime ilişkin bir sürü dosya hazırlamışlar. Hepsini suç teşkil eden konuşmalar olarak telakki ediyorlar. Zaten müdüriyet de beni uyardı.

Hücre cezası ve daha öncekiler için söylüyorum. Biliyorsunuz, son hücre cezasını daha uygulamadılar, duruyor. Eğer 18 Mayıs'a kadar bazı adımlar atılmazsa, aradan çekileceğim, daha çok teorik çalışmalara yönelmeyi düşünüyorum. Daha çok felsefi, kültürel ve edebi konuşmalar yapacağım. Siyasi konularda da daha çok siyaset teorisiyle uğraşmayı düşünüyorum. Somut ve pratik sorunlarla uğraşmayacağım. 18 Mayıs'tan sonra devlet yetkilileri direkt benimle bağlantı kurup aracılık yapmamı isterlerse ve bazı güvenceler verirlerse, yine söyleyeceklerimi cezai uygulamaya tabi tutmazlarsa, örgütle bağlantı kurmama imkan sağlarlarsa, o zaman aracılık yapabilir, PKK ile görüşebilirim.

Kürtler KCK sistem altında bir araya gelebilmelidir

Gazetede Sertaç Bucak'ın bana ilişkin bir açıklamasını okudum. Kendisi Hak-Par başkanıdır. Benim için, 'Apo'yu derin devlet yönlendirmekte' demektedir. Cevap hakkımı kullanıyorum; beni kimse yönlendirmiyor, yönlendiremez. Kendisi böyle diyor, ama o halde şunu da açıklasın: Yüzlerce kez kendileri görüştüler, toplantılar yaptılar. Kendisi neye güvenerek bunları söylüyor? Arkasında Alman desteği var. Bunlar Alman çizgisindedirler ve bazı AB devletlerinin de desteği vardır. DTP'yi de bu çizgiye çekmeye çalışıyorlar. Ben buna izin vermem. DTP bu çizgiye gider mi gitmez mi bilemem, DTP bilir. Ben DTP'nin demokratik politika yapması için yeteri kadar proje ürettim. Halen her konuda benden çözüm bekleniyor. Siyasette çocuk gibi toydurlar. DTP, kendi demokratik barış ve siyasetini oluşturmalıdır. Bana ve PKK'nin tabanına güvenerek bir yerlere gelmeyi, koltuk elde etmeyi düşünüyor olabilirler. Bu mümkün değildir. Tam bu noktada seçimlere İspanya ve İtalya gibi sol bir ittifakla girilmesi iyi olurdu, ancak 10 Aralık hareketi kötü başladı, Türkiye'de sol bir ittifakın gelişmesini engelledi. CHP'nin tutumu biliniyor, milliyetçi çizgiye kaydı. Özellikle Karayalçın'ın tutumu oluşabilecek sol ittifakın önüne engel oluşturdu. Bu durumda DTP kendi kararını kendisi verecektir. Bağımsız girebilirler seçime. Şunu öneriyorum: Sivil toplum örgütleri, sendikalar ve toplumun diğer kesimleriyle birlikte bir ittifak yapabilirler. Bu ittifakla %10 barajını geçebileceklerine inanıyorlarsa, bir parti adıyla seçime girebilirler. Aksi halde bağımsız adaylarla seçime girebilirler.

Ortadoğu'ya gelince, Kürtler için KCK sistemini öneriyorum. Komala Civaka Kurdistan adıyla bir örgütlenmeye gidilebilir. Bu örgüt kimsenin örgütü değil, tüm Kürtlerindir. İçinde KDP, YNK bulunabilir, bulunmalıdır. Böyle bir örgütlenme gerçekleşirse, bu örgütlenme Kürtler adına herkesle görüşebilir, İran'la, Türkiye'yle, Irak'la oturabilir, görüşülebilir. Talabani de bu çerçevede herkesle görüşmeler yapabilir. Kürtler bu sistem altında bir araya gelebilmelidir. Bütün Kürt partileri, örgütleri ve Kürdistan'da sözü geçen siyasi şahsiyetler bu sistemde bir araya gelerek hem kendi iç sorunlarına çözüm bulabilmeli hem de bir diplomasi bürosu oluşturularak belirlenecek bir Kürt ulusal politikası çerçevesinde bölge devletleri ve uluslararası güçlerle görüşmeler yapabilmelidirler. Ortadoğu'daki tüm bu sorunların çözümü olarak 'Civaka Demokratik' formülünü ortaya atmıştım. Bu çözüm yönteminde bu kent Kürt kenti, bu kent Türk kenti, bu kent Fars kentidir denilmeksizin, mevcut sınırlara da dokunulmadan, ama bütün kültürel kimliklerin de kendini özgürce ifade ettiği bir sistem. Bunu AB kısmen yapıyor. Aslında Fransa milliyetçiliği buna direniyor. İspanya ve İngiltere bu sisteme biraz daha yakındırlar. Ulus devleti aşmaya çalışıyorlar.

Söylediğim gibi, 18 Mayıs'a kadar bu tavrımı devam ettireceğim. 18 Mayıs'tan sonra bahsettiğim koşullar çerçevesinde ancak aracılık edebilirim. Zaten kendi devlet adamı olan Kenan Evren de uyardı. Sayın Evren'in çizdiği çerçevede de görüşebiliriz. Taner'in de uyarıcı açıklamaları olmuştu, zaten kendileri de şu an MİT'te önemli bir yapılandırma içindedir.

PJAK, İran'daki gelişmelere karşı ucu açık demokratik bir siyaset gütmeli. İran devletinin olası katliamlarını engellemek için, gerekirse Bradost mıntıkası gibi yerlerde halkın can güvenliği sağlanmalıdır. Irak'ta PÇDK Kürtlerin demokratik bir partisidir, kendi demokratik siyasetini yapsınlar. Kendi öz savunma gücü vardır, olmalıdır.

Daha önce Diyarbakır'da bir Kültür Sanat Merkezi'nin oluşturulmasını söylemiştim. Bu merkezin içerisinde cami, spor sahaları, kütüphaneler, kadını da yansıtacak yapılar, sanatsal etkinliklerin yapılacağı yerler olmalı. Hatta Mısır Piramitleri ve Sümer Zigguratları ile bugünü temsil edecek şekilde yapılar olmalıdır. Bu proje, Ortadoğu'da bir ilk olmalıdır.

Savas Kalanderis'in komplodaki rolü çok belirgindi

Adalet Bakanlığı'nın görevlendirdiği heyet raporu ile önceki raporları önemli değil. Ben bunlara, bu tür şeylere fazla inanmıyorum. Bunlar çok önemli değil. Asıl tehdit siyasi olarak vardır. Ya şöyle ya böyle davranacaksın, ya bizim istediğimiz gibi konuşursun ya da biz seni öldürürüz, yok ederiz mesajıdır önemli olan. Burada bu mesaj vardır. Şimdi burada önemli bir konuda kısaca konuşmak istiyorum. Beni de Saddam gibi yok edebilirler. Böyle bir durum var ortada. Biliyorsunuz, Saddam'ı son ana kadar ellerinde tuttular. Aslında tekrar Saddam'dan yararlanmak istiyorlardı. Ama Saddam, iktidarı Kürtlerle, kimseyle paylaşmak istemedi. Bu nedenle onu saf dışı bıraktılar. Saddam son ana kadar ABD'ye güveniyordu. Beni de bir şekilde tasfiye etmek, yok etmek istiyorlardı.

> **"Savas Kalanderis'in komplodaki rolü çok belirgindi. Ondan şüpheleniyordum. Komploda en büyük rolü kendisi oynadı. Belki o olmasaydı, komplo süreci farklı şekilde gelişirdi, bize ihanet etti. Ben bu nedenle ona 13. Havari demiştim. Kendisi askerdi, albaydı. Aslında kendisi ikircikliydi. Bize karşı olmak istemiyordu. Fakat ona öyle emretmişlerdi. Üstten müthiş baskı geliyordu ona"**

Esasen beni daha Türkiye'ye teslim etmeden önce, Kenya'da Yunan Büyükelçiliği'nden çıkarmak istiyorlardı. Sabaha kadar beni çıkarmak için uğraştılar. Bana bir tabanca verdiler. Normalde bir lider benim yerimde olsa, bu tür durumlarda kendini korumak için çatışmaya girer, silahını çeker ve kendini silahla korumaya çalışırdı. Hatta Dilan onlar bunu anlamadıkları için ısrarla bana, 'Başkanım kendini koruman lazım, yanına tabanca al' dediler, ama ben kompolyu bildiğim için, yanıma tabanca almadım, binadan da çıkmadım. Kendimi adeta koyuverdim. Bana, 'Güney Afrika' falan diyorlardı, 'seni Hollanda'ya

götüreceğiz' diyorlardı. Yalan söylediklerini kesin biliyordum. Çünkü beni oraya götüren uçak, NATO uçağıydı. Bu komployu gördükten sonra da dedim ki bu komployu boşa çıkarmak ve boyutlarını öğrenmek için de olsa yaşamam lazım. Türkiye tarafı bunu gözü kara karşıladılar. Meseleyi anlamıyorlardı. Herkesle anlaşma içerisine giriyorlardı. Doksan devlet ile ilişkideydi ve onlarla anlaşıyorlardı. Yunanistan'la da anlaşmışlardı. Kıbrıs ve Ege adalarıyla ilgili Yunanistan'a, 'siz bize Avrupa'da engel çıkarmayın, biz de Kıbrıs'ta, Ege de size kolaylık sağlarız, karışmayız' demişlerdi. Kıbrıs konusunda verilen tavizlerin sebebi budur. Yunanistan'ın komplodaki rolü çok önemlidir. Yunanistan bir AB üyesidir, kendi hukukunu, dolayısıyla AB hukukunu çiğnemiştir.

Savas Kalanderis'in komplodaki rolü çok belirgindi. Ondan şüpheleniyordum. Komploda en büyük rolü kendisi oynadı. Belki o olmasaydı, komplo süreci farklı şekilde gelişirdi, bize ihanet etti. Bu nedenle ona 13. havari demiştim. Kendisi askerdi, albaydı. Aslında ikircikliydi. Bize karşı olmak istemiyordu. Fakat ona öyle emretmişlerdi. Üstten müthiş baskı geliyordu ona. Asker olduğu için gelen emri yerine getirmek zorundaydı. Aksi halde ya kendini imha edecekti ya da bizi tasfiye etmeye çalışacaktı. Onu da bu vesileyle uyarmak lazım. Eğer onun biraz şerefi varsa çıkar mahkemeye gerçekleri anlatır.

1999'da yarım kalan komployu tamamlamak isteyebilirler

Yunanistan davam mutlaka açılmalı. Eğer avukatlarımda ufak bir insanlık varsa, halka saygıları varsa, bu davayı açarlar. Sadece davanın açılması da önemli değil, tanıkların ayarlanması lazım. Hemen bu dava açılmalıdır. Bu dava, işin püf noktasıdır. Daha önce hazırladığım bir savunmam vardı, Yunanistan'la ilgili. Fırsatım olursa onu daha da genişleteceğim. Bu dava, bu açıdan da çok önemlidir. Benim adıma Yunan gazetelerine böyle güzel manşetlerle, benim bu davaya önem verdiğim, önemli açıklamalarda bulunacağım belirtilebilir. Komploda yer alan aslında Yunan hükümeti ve burjuvazisidir, Yunan halkı değildir. Yunan burjuvazisi ve bir kısım elit kesim, hiçbir zaman Yunan halkının menfaatini düşünmemiştir, hatta Pontusların, Ege'deki İyonyaların ve daha birçoklarının katledilmesinde Yunan burjuvazisi direkt rol oynamıştır. Biraz menfaat uğruna bize karşı da komploda rol almıştır. Tabii işin gerisinde İngiltere ve esas itibariyle de ABD vardır.



Şimdi de 1999'da yarım kalan komployu tamamlamak isteyebilirler. Zehirlenme olayı bu açıdan da bir tehdittir. Zehirlenme girişimi siyasi tehdittir. Biz seni istediğimiz zaman zehirleyebiliriz, öldürebiliriz, yok edebiliriz demek istiyorlar. Yaparlar mı bilmiyorum, ama yapabilirler. Türkiye'den de beni yok etmek isteyenler var, onları da anlayabiliyorum. Saddam'ı öldürdükleri zaman onu tekmelemişlerdi. Bahçeli onlar da 'Apo'nun derisinden kösele yapacağız' demişlerdi. Beni Türkiye'ye teslim eden, ABD ve İngiltere'dir. Böyle bir şey yapmak isteseler bile ABD'den onay almak zorundadırlar. Zehirlenme olayı da aynı şekilde. Bana bir yönelim varsa veya yoksa, ABD'nin kesin bilgisi dahilindedir.

Şimdi komplodaki esas noktayı belirtiyorum: Kuzey Kürdistan'daki Kürt mücadelesinin zayıflatılmasına veya bitirilmesine karşılık Güney ile işbirliği yapıldı. Komplonun özü budur. Şimdi bu konuda genelkurmay başkanı da özeleştirisini veriyor. Sadece özeleştiri yetmez. Daha fazlası gereklidir, daha fazlasını yapmalılar. Türkiye bize karşı Talabani ve Barzani'yi sürekli destekledi. Bu tarzla bizi bitirmeye çalışıyorlardı ve bitireceklerini sanıyorlardı. Bu şekilde Barzani'yi kendi adamları yapmak istiyorlardı. Fakat Barzani, ikili davranıyordu, hem Türkiye ile ilişkileniyordu hem de bizimle ilişkileri vardı. Barzani şimdi Kürt devlet başkanıdır, Talabani de Irak cumhurbaşkanıdır. Bunun karşısında Türkiye adeta şoke olmuştur. Bu nedenle özeleştiri yapıyorlar. Türkiye, Kuzey Irak politikasıyla bugüne kadar bizi hep bitirmeye çalıştı. Öyle birkaç yüz adamı bizden koparmakla, birkaç gerillamızı teslim almakla ve öldürmekle bunu sağlayacaklarını düşünerek seviniyorlardı, ama 1990'ların başından itibaren ABD'nin Kuzey Irak'ta yapmak istediğini Türkiye anlayamıyordu. Ankara Anlaşması'yla bizi tasfiye karşılığında Güney'e desteklerini sundular, onlara birçok imkan verdiler.

Ben Amerika ile ilişki kurulmasın demiyorum, ilişki kurulabilir, kurulsun da fakat kimsenin kuklası olmasınlar diyorum. Türkiye sorunun esasıyla uğraşmak yerine, birkaç PKK'liyi öldürmekle, teslim almakla uğraşıyor. Genelkurmay şimdi özeleştiri yapıyor, MİT de daha önce uyarmıştı. Bu duruma gelinmesinde kim sorumludur? Kim Türkiye'nin menfaatine daha çok zarar vermiştir, ortaya çıkarılsın.

Devlet, Kuzey Irak'taki bu politikalarıyla çıkmaza girmiştir. Ben sorumluluğumu biliyorum, kabul ediyorum, ama kim daha çok zarar verdi, kim hain,

kim değil ortaya çıkarılsın. Asıl, Türkiye'yi bu şekilde ABD'ye bağımlı hale getirenler Türkiye'ye ihanet etmiştir. Türkiye, 1985'ten itibaren de Almanya ile büyük bir ilişkiye girdi. Almanya bu tarihten itibaren bize cephe almaya başladı. Türkiye bu tarihte dünyanın en iyi ekonomilerinden birine sahip olan Almanya'ya bütün kapılarını açtı. Almanya, Türkiye'deki birçok ticari noktalara hakim oldu. Halen de Türkiye, en büyük ekonomik ilişkisini Almanya ile yürütmektedir. 1990'lardan itibaren de devreye ABD ve İsrail girmiştir ve Türkiye'ye birçok taviz karşılığında müthiş yardım etmişlerdir.

Dönemin Genelkurmayı Güreş, İngiltere ve ABD tarafından bize yeşil ışık yakıldı, demişti. Bunun üzerine Güreş, 'artık PKK'yi bitirebiliriz' demişti. İngiltere bir yandan da PKK'ye hakim olmak istiyordu. Yani PKK'yi kendi çizgisine çekmek istiyordu. Melik Fırat'la İngilizlerin derin ilişkileri vardı. Şemdin Sakık üzerinden bize hakim olmaya çalışıyordu. Tabii Tilki Selim de (Selim Çürükkaya) vardı. Şemdin o dönem bizi müthiş zorluyordu. 33 asker olayı da bir provokasyon eylemiydi. Şemdin ile Melik Fırat arasında o dönem böyle kenetlenmiş bir ilişki vardı. Bunu 1992'de, Şam'da fark ettim.

Bu tür politikalara alet olmam, kimsenin kuklası olmam. İran'da halkımız şimdi bana bağlılık gösteriyorlar. Suriye'de de halkımız bana bağlıdır. Kuzey Kürdistan'daki durum zaten ortadadır. Irak'ta da durum aynı yöne doğru gidiyor. Orada PÇDK daha da güçlenecektir. Orada eninde sonunda halkımız bize yönelecektir. Her tarafta önderliğimi kabul ediyorlar, bana bağlılıklarını gösteriyorlar. Benim aslında öyle Önderlik, mevki, makam gibi bir sevdam da yoktur, önemli olan Kürt sorununun demokratik tarzda çözümüdür. Elli-altmış yıldır büyük devletler ve Ortadoğu'daki devletler, birlikte Kürt halkını ellerinde tutuyorlardı. Kürt halkını onların elinden aldığım için bana çok kızgınlar. Çünkü biz özgücümüze dayanıyoruz. Biz kimse için politika yapmadık, kimsenin kuklası olmadık.

Devletin birçok önemli noktasında Nakşibendilik hakimdir

Barzanilerin İsrail ile ilişkileri uzun bir süreden beridir devam ediyor. 1946'da Mahabat Kürt Cumhuriyeti kurulduğunda, Barzani bu cumhuriyetin asıl gücüydü. Daha sonraları da Kürt liderliğine oynadılar. Nakşibendilik, toplumda çok güçlü bir tabana sahiptir. Biz PKK'nin ideolojisini oluştururken, Nakşiliğin bu kadar güçlü olduğunun farkına varamamıştık. Nakşibendilik, dinin yanında, hatta dinden de çok siyasettir. Devletin birçok önemli noktasında Nakşibendilik vardır. Kürtlerde de Mevlana Halid-i Bağdadi tarafından çok yayıldı, 1826'dan beri siyasette de rol oynadılar, bilhassa II. Mahmut'tan itibaren daha da güçlendiler. Hamidiye Alayları'nda da büyük güce sahiptiler ve rol oynadılar. Hatta Seyit Abdulkadir, Şurayı devlet başkanıdır.

Daha sonraları Nakşibendiliği Said-i Nursi devam ettirmiştir. Şeyh Sait de Nakşidir. Birisi Bitlislidir, birisi de Palu-Genç-Hınıs taraflarındandır. Said-i Nursi, yeni cumhuriyette devlet içinde Nakşiliği uygulatamadığı için Mustafa Kemal ile ters düşmüş ve Mustafa Kemal'e küsmüştür. Daha sonraları sürgüne gönderilmiş ve hapis yatmıştır. Şeyh Sait olayında Kürtçülük vardır, fakat esas Kürtçü, Bitlis mebusu Yusuf Ziya, Nuri Dersimi ve diğerleridir. O dönem, Kürt burjuvazisine evrilmekte olan önemli bir Kürt elit kesimi ve çevreleri vardı. Kürt



Nakşiliği, cumhuriyette iktidardan pay almak istedi, cumhuriyetle anlaşmak istedi, anlaşamayınca da Kürt hareketiyle birlikte isyan ettiler.

Cumhuriyet, Nakşiliğin gücünü kırdı ve Nakşiliği geriletti. Şimdi de AKP'de Nakşilik çok etkindir ve AKP eliyle iktidardalar. AKP eliyle toplum dönüştürülüyor, Kürtleri de yanlarına almak istiyorlar. AKP'den Abdulkadir Aksu, Cüneyt Zapsu, Hüseyin Çelik ve Mehmet Mir Dengir Fırat eliyle Kürtleri yanlarına çekiyorlar. Mesela Mir Dengir Fırat, çok tecrübelidir, Almanya ile bağlantıları var, Almanya'da ve diğer bazı yerlerde çok örgütlüdürler. Ben bunu şimdi daha iyi fark ediyorum. Melik Fırat da bu işleri çok iyi biliyor. İngiltere bunların bu gücünü çok iyi biliyor. KDP de Nakşidir. ABD, bunları destekliyor.

ABD, Ortadoğu'da eski tarz yönetimleri, klasik ulus devlet modellerini ve yöneticilerini yıkmak istiyor. Bunların yerine biraz liberal demokrat liderleri ve yöneticileri getirmek istiyor. Bu, Ortadoğu'daki her devlet için geçerlidir. Afganistan'da katı bir fikre ve yönetime sahip olan Taliban'ı tasfiye ettiler. Taliban, aslında Afgan ulusçuluğunu öne çıkarıyordu. Bu nedenle Afganistan'da onlar tasfiye edilip, Karzai devlet başkanlığına getirildi. Karzai, biraz liberal birisidir. Irak'ta eski ulus devlet yönetimi yıkıldı. Saddam'ın idam kararını da veren, görünüşte Maliki'dir, ama aslında Maliki bir kukladır. Saddam'ın idam kararını veren ABD'dir. İran'da da Ahmedi Necat, yaptıklarıyla, söyledikleriyle, her şeyiyle ABD'nin politikalarına

> **"KCK, açılımı Komalya Civaka Kurdistan'dır. KCK sistemi, demokratik toplumsal diyalektik bir sistemdir. Kürtler bulunduğu her parçada, o devletlerle demokratik bir diyalog ve yöntem geliştirirler. Bunlar birbirlerinin karşıtı gibi ak ve kara değildir. Özellikle Kürtler, demokratik ulus anlayışıyla mücadele yürütürler. Bu nedenle KCK, tüm Kürtleri temsil eder"**

hizmet ediyor. ABD'nin ajanlığını bile geçiyor, ileride bu ortaya çıkacak, göreceksiniz. İran'a saldırı olursa İran çok karışacak. Ortadoğu'daki bütün devletler, ABD'nin Ortadoğu politikalarını dikkate almak zorundadır. Eski ulus devlet anlayışıyla sorunların çözülemeyeceği çok açıktır, ortadadır.

Ben bu nedenle KCK sistemini önermiştim. Zamanımız olmadığı için her şeye kısa değiniyorum, buna da kısaca değineceğim. KCK, biliyorsunuz açılımı Komala Civaka Kurdistan'dır. KCK sistemi, demokratik toplumsal diyalektik bir sistemdir. Kürtler bulunduğu her parçada, o devletlerle demokratik bir diyalog ve yöntem geliştirirler. Bunlar birbirlerinin karşıtı gibi ak ve kara değildir. Ben Sovyet sosyalizmini bu açıdan eleştiriyorum. Çünkü bu sistemde, Sovyet sosyalizminde, her şeyi ak ve kara görme anlayışı hakimdi. Fakat benim öngördüğüm toplumsal diyalektikte mesela Kürtler ve bulundukları devletler birbirlerinin yanında yaşarlar, birbirleriyle mücadele ederler, fakat birbirlerini ak ve kara gibi görüp imha etmezler. Özellikle Kürtler, demokratik ulus anlayışıyla mücadele yürütürler. Bu nedenle KCK, tüm Kürtleri temsil eder. Ve her parçada Kürtler adına politika üretir. KCK, İran'la, Suriye'yle, Türkiye'yle hatta Irak' la Kürtler adına görüşmeler yapabilir ve onlarla demokratik diyalogu geliştirir. KCK hakkında çok daha derin felsefi çözümlemelerim var, ancak şimdilik burada bitiriyorum. Beni KCK Onursal Başkanı olarak seçmişlerdi herhalde.

Türk halkı hiçbir zaman soykırımcı olmamıştır

Türkiye eğer sorunu dışarıda değil de bizimle çözmeye çalışırsa, biz de artık dolaylı görüşme yapmayız. Türkiye çözümü artık dışarıda aramamalıdır, gerçekleri görmelidir. Sayın Evren, kendisi de bunu görüyor ve belirtiyor. Türkiye'de bir ulus faşizmi anlayışı hakimdir. Bunlar esas olarak 1906'da etkili olmaya başladılar. Biliyorsunuz, bunlar ittihatçı anlayışıdır. Şimdikilere de ben neoittihatçılar ve kızıl elmacılar demiştim. Bunların yüz yıllık bir tarihi vardır, başka da tarihi yoktur. Bunları Türk halkından ayırmak lazım. Türk halkı hiçbir zaman soykırımcı olmamıştır. Türk halkının bunlarla bir ilgisi yoktur.

Sayın Evren önemli bir devlet adamıdır. Söylediklerinde iki önemli husus vardı. Bir, biz hata ettik. İki, aşırı milliyetçilik zararlıdır. Evren'in söylediklerinin geri kalanı laf-ı güzaftır. Önemli olan bu iki husustur ve yeterlidir de. Mehmet Ağar da bunu şimdi görüyor ve kendisini bu neoittihatçılardan uzak tutmaya çalışıyor. Mehmet Ağar, 1990'larda işlediği günahları şimdi temizlemek istiyor. Ağar, Benelüks modelini ortaya attı. Bu model yetersiz, ama geliştirilebilir. MİT müsteşarı Cevat Öneş de bu tehlikeleri dile getiriyor. Böylece devletten üç ses çıkmaktadır. Birincisi, 'aşırı milliyetçilik zararlıdır' diyen Evren, ikincisi, 'düz ovada bayırda siyaset yapılsın' diyen Ağar, üçüncüsü, tehlikeleri dile getiren MİT müsteşarı Öneş'in sesi. Bu üç ses de önemlidir. Bu üç sesin belirttiği çerçevede bir diyalogun ve çözümün geliştirilmesi önemlidir.



Türkiye'de gelişen bu neoittihatçılık akımının zerre kadar Mustafa Kemal ile de bir ilişkisi yoktur. Biliyorsunuz Mustafa Kemal, ittihatçılardan uzak durmuştur. Onların bir kısmını tasfiye etmiştir, hatta Mustafa Kemal'in kendisine yapılan iki suikastin gerisinde ittihatçılar vardır. Mustafa Kemal'in 1920'de çizmiş olduğu strateji önemlidir ve herkesin çıkarınadır. Hani deniliyor ya, Mustafa Kemal 'yedi düveli muazzamaya karşı savaşmıştır', bu savaşı Yalçın Küçük de belirtiyor, 'hıristiyanlarla yahudiler arasındaki savaştır.' Bu, doğru bir tespittir. Mustafa Kemal, cumhuriyeti kurduktan altı ay sonra İngilizlerle hemen ilişkiye geçmiş ve ilişkilerini geliştirmiştir. Mahir Kaynak da 'Derin Devlet' kitabında bunları dile getiriyor, bu ilişkileri iyi biliyor. Türkiye bu neoittihatçı tehlikesini görmelidir.

Şimdi de iktidarda bulunan AKP ile CHP arasında kesin bir anlaşma vardır. Bu anlaşma gereğince, iktidar, mümkün olduğunca ya onda olacak ya da diğerinde olacak. AKP ve CHP, savaş kışkırtıcılığını yapıyorlar. Türkiye'nin etrafında yapılan politikalar da her iki partiden birisine toplumu mecbur etmektedir.

Bu iki parti dışında Türkiye'de iki siyasi anlayış vardır. Birincisi, ulus faşizmine dayanan bir anlayıştır ki, bunu neoittihatçılar temsil etmektedir. İçinde Perinçek de vardır. Perinçek onlar, objektif olarak Amerika'nın ajanlığını yapmaktadır. Dikkat edin ben, Perinçek Amerikan ajanıdır demiyorum, 'objektif' olarak Amerikan ajanlığı yapıyor diyorum. Bu objektif olarak böyledir. Türkiye'deki ikinci siyasi anlayış ise, bizim savunduğumuz demokratik ulus anlayışıdır. Demokratik ulus anlayışı, toplumun çok geniş kesimlerine hitap eden, demokratik dönüşümü esas alan bir anlayıştır. Türkiye'ye bir Chavez lazımdır. Yeterlidir demiyorum, ama Türkiye'de bir Chavez olsaydı umut olurdu.

Devlet benimle görüşmek isterse direkt görüşmelidir

Bölgeye 500 bin kişilik ordu yığmışlar. Bölgeyi ekonomik açıdan kendilerine bağlamışlar, bölge ekonomik sömürge haline getirilmiştir. Yine bölgede kültürel soykırım vardır. Binlerce çocuk, ana okullarıyla annelerinden kopartılmakta, Kürtçe'den uzaklaştırılmakta, böylece Kürtçe silinip süpürülmektedir. Yine çok tehlikeli bir gelişme yaşanıyor. Bölgenin tarihi kültürel zenginlikleri barajlarla sular altında bırakılarak yok ediliyor. Bunlarla ilgili yasalar çıkarılıyor. Bahsetmiştim, yeni bir iskan kanunu var. Dersim iskan kanunu genelleştiriliyor. Bunlar önemli konulardır, ama şimdilik kısa kısa geçiyorum.

Bu şekilde dolaylı diyalogu sürdürmem artık mümkün değildir. Ben yine 18 Mayıs'a kadar tavrımı sürdüreceğim. 18 Mayıs'tan sonra artık çekileceğim, kimseye karışmayacağım. 14 yıllık dolaylı diyalog politikamız başarısız olmuştur. Özal ilk olarak diyalog kurmak istedi, ama Özal'ı ve ailesini bu sebeple bitirdiler. Erbakan bizzat şahsıma mektup gönderdi. Eğer siz silahları susturursanız, biz de demokratik paketler devreye sokacağız, bu sorunu çözmeye çalışacağız dediler. Ama o da bir şey yapamadı, elde edemedi, sonra onu da devre dışı bıraktılar. Buraya Ecevit'in temsilcisi gelmişti. Af falan çıkaracağız diyorlardı. Erdoğan'a sesleniyorum. O da temsilcisini göndersin. Yine daha önce askeri kanattan birisi gelmişti. Bunları kısa kısa söylüyorum. MİT müsteşarı da benimle görüşmüştü, yine görüşsün diyorum. Bunlar hep dolaylı diyaloglardı. 1997-98'de birçok yerden üzerimize müthiş gelmişlerdi, her taraftan kuşatılmıştık. Biraz da çaresizdik, çok fazla yapabileceğimiz bir şey yoktu. Dolaylı diyaloglar o zaman önemliydi. Artık bu dolaylı diyalogların bir çözüm getirmediği ortadadır. Devlet bundan sonra benimle görüşmek isterse direkt görüşmelidir. Ve böyle bir görüşme olursa ben de onlarla ancak KCK Onursal Başkanı sıfatıyla görüşürüm.

Türkiye Kürt sorununda çözümü dışarıda aramamalı

14 yıllık dolaylı diyalog politikamız sonuç almamıştır. Benim artık bu tarz önderliğimle bundan böyle bu sorun çözülmez. PKK'nin eski klasik önderleriyle, orta dönem ve genç önderleri hep birlikte kendi politikalarını bundan sonra kendileri belirleyeceklerdir, artık kendi kararlarını hep birlikte kendileri vereceklerdir. Aynı şekilde DTP de kendi politikasını bundan böyle bağımsız olarak belirleyecektir. Zaten DTP'yi daha da tasfiye etmek isteyeceklerdir, DTP'ye daha fazla yöneleceklerdir. Daha şimdiden çok sayıda gözaltı ve dört yüz tutuklu var.

Belediye başkanı tutuklanıyor, bir diğeri ceza aldı. Çok açık ki DTP'nin yöneticilerini tasfiye edecekler. Sorun çözülmezse 18 Mayıs'tan sonra herkes kendi kararını kendisi verecektir. Sınırda hazırlık yapmışlar, PKK'ye ciddi yönelecekler. Kesin bitirmek isteyeceklerdir. Belki de bitirirler, bilemiyorum. Onlar da tabii ki kendilerini savunacaklardır. Zaten yüz kişiyi dağa kaldırmışlar, sızmalar olduğu söyleniyor. Yedi gerillanın öldürülmesi bir sızmaydı değil mi?



Bunlara karşı, onlar da kendilerini savunacaklardır dedim. Çılgınca bir savaş geliştirebilirler mi, bilemiyorum. Her tarafta kaos olur. Yabancı şirketler tarafından Türkiye'de satın alınan yerler var, oralar canlı bombalara dönüşürse ben karışmam, insanlar kendilerini bomba yapıp oralara saldırabilirler de. Tabii böyle bir durumu ben istemiyorum, sadece olabilecekleri söylüyorum. Daha önce de birçok kişi kendisini canlı bomba gibi intihar eylemlerine sürüklüyordu. Bunlara gerçekten talimat vermemiştim, onaylamıyor, tasvip etmiyordum, hatta onları durdurmak istedim, ama kendileri buna yöneliyorlardı.

Bir sürü kontrolsüz olaylar da gelişebilir. Şahin vardı, özgürlük kartalları mıydı, şahinleri miydi, onlar turistik bölgelere, her yere saldırırlarsa ne olacak? Kim durduracak bunları? Ben durduramam. O turistlere de söylenmeli, gelip boşu boşuna ölmesinler. Ben bunları istemiyorum, ama bunların hepsi olabilir. Tekrar ediyorum; 18 Mayıs'tan sonra PKK, PJAK, KONGRA-GEL, Halk Savunma Güçleri, DTP ve diğer bütün örgütler, kendi kararlarını, politikalarını, kaderlerini kendileri belirleyeceklerdir. Burada hükümete de devlet yetkililerine de sesleniyorum; eğer sorunu çözmek, benimle direkt görüşmek isterlerse, ben, tek bir silahın dahi patlamasına fırsat vermeden yine devreye girebilirim, fakat bunun için iki şeyi yapmaları lazım: Benim, Türk Tabipler Birliği, devletten doktorlardan oluşan bağımsız bir sağlık heyeti tarafından detaylı muayeneden geçirilmem ve Kürt sorununun çözümünde önemli güvenceler verilmesi lazım.

Burada hükümete tekrar sesleniyorum; söylediğim çerçevede diyalog yolunu açsınlar. TÜSİAD'a da sesleniyorum; Türkiye'nin bu sorunu çözmek için adım atmasını sağlayın, inisiyatif alın. Türkiye, Kürt sorununda artık çözümü dışarıda, başka yerlerde aramasın. Bize karşı tehlikeli yollara girmesin. İran'la bu konuda anlaşmaktan vazgeçmesi lazım. Şimdi de Suriye ile ilişkiler kurulmaya çalışılıyor. Bu, çok tehlikelidir. Yetkililere sesleniyorum; derhal bundan vazgeçilmelidir. Bunlar çok tehlikeli oyunların içine giriyorlar, farkında bile değiller. Eğer sorunu çözmek için direkt benimle görüşmek isterlerse, biz bunu konuşuruz. Evren'in söylediği çerçevede bile olsa diyalog önemlidir. Evren'in çizdiği çerçeve en azından diyalog için elverişlidir. Mehmet Ağar'ın Benelüks modeli yetersiz de olsa diyalog için iyidir. MİT müsteşarının çizdiği çerçeve diyalog için iyidir. Bunları bile gözetseler, uygulasalar diyalog için iyidir.

REBER APO'YA SAHİPLENMEK

KÜRT HALKININ DEMOKRATİK BİRLİĞİNİ VE KAZANIMLARINI SAHİPLENMEKTİR

"Halk olarak Reber Apo herhangi bir kişi değil, milyonlarca Kürt'ün özgürlük iradesidir. Özgürlük aklı ve vicdanıdır. Özgürlük zihniyetidir. Önder Apo'ya sahiplenmek halk olarak demokratik kazanımlarımızı büyütmek ve güvenceye almak demektir. Bunun için Önder Abdullah Öcalan'a sahip çıkmak sadece bir lider kişiliğine sahip çıkmak değil, O'nun şahsında Kürt halkının bugününe ve geleceğine sahip çıkmaktır"

Abdullah Öcalan Sosyal Bilimler Akademisi

Kürt Halk Önderi Abdullah Öcalan'ın 15 Şubat 1999'da uluslararası bir komplo ile Türk devletine teslim edilerek İmralı tek kişilik cezaevine konulmasından sonra, Türk devleti ve onun dış destekçileri tarafından başlatılan ve şimdiye kadar hiçbir tutukluya dayatılmamış uygulamalar mevcuttur. Bu insanlık dışı uygulamalar ile Önder Apo'ya ya intihar etmesi ya akli dengesinin bozulması ya da biyolojik olarak yavaş yavaş imhası amaçlanmıştır. Türk devletinin başta AB olmak üzere ABD'nin de onayı ile özellikle son bir buçuk yıllık insanlık dışı yöntemleri Önder Abdullah Öcalan'ın içinde tutulduğu hücrenin mimarisinin değiştirilmesi ile yeni bir boyut kazanmıştır.

Bir buçuk yıl önce Önder Apo'nun tutulduğu hücre zehirli maddeler ile boyanmış ve kaplanmıştır. Bu değişikliklerle beraber Önder Apo'nun tutulduğu hücrenin içindeki hava dengesinin bozulması sağlayacak, temiz havanın yeterince içeriye girmesini engelleyecek bir mimari biçim de verilmiştir. Bu mimari değişiklikle büyük olasılıkla amaçlanan boya içine karıştırılmış zehrin hava ile temasını sağlayarak reaksiyona geçmesini sağlamak ve insan bünyesi üzerinde öldürücü olmasına yol açmaktır.

Dışardan hava almak için bir klima konulmuş bu klima da öyle ince ayarlanmıştır ki, klima açıldığında hücrenin içi aniden dayanılmayacak kadar soğumaktadır. Bir penceresi olan bu özel hücrenin penceresi de aynı klima gibi düzenlendiğinden ya hücreyi havasız bırakmakta ya da açıldığında tümüyle açılmakta ve hücreyi dayanılmayacak kadar soğutmaktadır. Ayrıca bu hücre 24 saat sürekli kameralarla kontrol altındadır. Bu hücreyi aydınlatan ışıklar ise bir insanın psikolojisini bozacak özelliklerdedir. Gündüzleri bir renk, geceleri ise başka bir renk olmaktadır.

Dışarı ile ilişkilenmek bir insanla fiziki olarak temasa geçmek, elini sıkmak dahi mümkün değildir. Tek bir radyo kanalı ile haberleri dinlenmekte, gazeteler de düzensiz verilmektedir. Ancak son birkaç aydır avukatlar ve ailesinin düzenli görüşe gitmesi ile bilgi alış verişi gerçekleşiyorsa da, bu da haftada bir saat ile sınırlı ve tüm görüşmeler bir devlet görevlisinin denetiminde olunduğundan her şey aktarılıp söylenmemektedir.

Reber Apo düşünceleriyle halkı derinden etkilemiştir

8 yılı aşkındır bu koşullarda tutulan Önder Abdullah Öcalan'a karşı bu şekilde bir uygulamaya neden başvurulmaktadır? Tutuklu bir insana bunca psikolojik ve en son zehirlenme yoluyla biyolojik işkence neden uygulanmaktadır? PKK'nin 1970'lerden bu yana başlattığı partileşme mücadelesi yine 1984'ten bu yana yürüttüğü gerilla mücadelesi ile her zaman Türkiye halklarıyla barış ve kardeşlik istem ve amacını dile getirmiş olmasına rağmen, bu hareketin Önderliğine bu yaklaşımlar cevaplandırılması gereken temel ve önemli sorulardır. Biz Kürtler için olduğu kadar Ortadoğu halkları ve tüm insanlığın anlaması gereken hususlardır da.

Bu insanlık dışı yöntemlerin hem uluslararası hem de direkt Türk devletinden kaynaklanan yanlarına bakıldığında bu yönelimlerin temelde iki sebebi ve amacı olduğu görülecektir. Önder Abdullah Öcalan'a yönelik son zehirleme yönelimi ile canına kast etme saldırısının şimdiye kadar ortaya çıkan sonuçlarına bakıldığında bu insanlık dışı saldırıların bu iki temel nedenlerini şöyle izah etmek mümkündür. Bu nedenlerden birincisi Reber Abdullah Öcalan'ın felsefesi ve ideolojisi ile kendisinde gerçekleştirmiş olduğu önderliksel düzey ve bunun PKK gibi bir hareketi yaratması ile beraber Kürdistan'da ezici bir halk kesimini etkilemesidir. Saldırıların özünde bu önderliksel gerçekleşme olduğu için bu konuya daha yakından bakmak gerekmektedir.

Ortadoğu toplumlarından çıkan önderlerin hem içinden çıktıkları toplumlarına hem de evrensel çapta öncülük edebilecek temel bazı özellikleri vardır. Bu özellikler dünyanın başka yerlerinde çok fazla görülmez. Ortadoğu'da çıkan halk önderleri yaşamın her alanına, toplumun tüm kesimlerine ve sorunlarına, hatta tek tek insanların davranışlarının yeniden şekil kazanmasına yol açacak kadar etkili bir düşünsel dünyaya ve pratiğe sahip olmuşlardır.

Bu karakteristik özellikler gösteren önderler hem kendi toplumlarını hem de başka toplumları köklü değişikliğe uğratacak çok yeni siyasal ve toplumsal sistemlere öncülük etmişlerdir. Bu önderler yeni sistemlerinde toplumsal tüm kesimlerin nasıl konumlanacakları, halkların birbirileri ile nasıl ilişkilenecekleri gibi daha birçok konuda plan ve projeler geliştirmiş ve pratikleştirmişlerdir. Bu biçimiyle bu önderler tüm insanlığın kazanımlarını artır-

"Önder Apo kendini yaratarak anlam kazanan, yoldaşlarına halkına anlam gücü kazandıran toplumsal ilkeyle kendisini ve çevresini büyüten bir önderliktir. Onun için esas olan insandır, sorunların çözümüdür. Bu sorunların insanca yöntemlerle çözümlenmesidir. Başta Kürt halkı olmak üzere tüm Ortadoğu halklarının yaşadığı sorunlara çözüm yöntemleri geliştirmiştir"

mış sorunlarını adalet ölçüleri içinde çözmeyi başarmışlardır.

Önder Apo yoldaşlarına halkına anlam gücü kazandırmıştır

İşte Önder Abdullah Öcalan'da Ortadoğu'da Kürtler içinden çıkmış böylesine evrensel bir önderliktir. Toplumsal yaşamın her alanına yönelik dile getirdiği ve onlarca kitap halinde yayımlanmış çözümlemeleri mevcuttur. En son kaleme aldığı Sümer Rahip Devletinden Demokratik Uygarlığa, Özgür İnsan Savunması ve Bir Halkı Savunmak adlı eserleri Önder Abdullah Öcalan'ın bu evrensel önderlik özelliklerinin vardığı düzeyi gözler önüne sermektedir. Önder Abdullah Öcalan'ın nasıl bir önderlik olduğunu daha ayrıntılı ve derinlikli anlamak isteyenler başta belirttiğimiz bu üç kitabı olmak üzere daha önce yayımlanmış onlarca kitabına bakabilirler. Yine PKK bir parti olarak bu evrensel önderlik gerçekleşmesinin bir sonucu olarak ortadadır.

Önder Apo kendini yaratarak anlam kazanan, yoldaşlarına halkına anlam gücü kazandıran toplumsal ilkeyle kendisini ve çevresini büyüten bir önderliktir. Onun için esas olan insandır, insanlığın sorunlarının çözümüdür. Bu sorunların insanca yöntemlerle çözümlenmesidir. Kendisini bu düzeyde bir önderliksel gelişmişlik ile ele almamız başta Kürt insanın yaşadığı sorunlar olmak üzere tüm Ortadoğu halklarının yaşadığı sorunlara getirdiği çözüm yöntemleri nedeniyledir. O, Kürt merkezli ve orijinli insanlığa yeni bir demokrasi ve eşitlik sistemini öngörmektedir. Daha da detaylandırılabilecek bu önderliksel özelliklerini başta Kürdistan olmak üzere Ortadoğu halklarının yüzyıllardır devam eden sorunlarını çözüme götürme aşamasında uluslararası bir komplo ile durdurulması O'nun bu özelliklerinden ileri gelmektedir.

Dolayısıyla Önder Apo ne Kürdistan'da ne de Ortadoğu'da bulunan herhangi bir siyasal önderlik gibi değildir. Böyle ele alınamaz. Devlet başkanları ya da partilerin siyasal liderlikleri başkadır. Onlar bir dönem var, bir dönem yokturlar. Siyasal gelişmelere göre güç olur ve ortadan kalkarlar. Bu tür liderlikler dayandıkları sınıfların çıkarları için bir dönem siyasal bir anlam taşıyabilirler. Örneğin Ortadoğu liderliklerinin hemen hemen hepsi siyasi koşulların yarattığı güç dengelerinin imkanları ile vardırlar. Yine bu önderlikler, ellerinde büyük paralar, ordular, istihbarat ve polis güçleriyle kendilerini ayakta tutmaktadırlar. Bir başka anlamda bunlar zoraki liderliklerdir. Bu zorakilikten kastımız bu önderliklerin sadece fiziki ve manevi baskı araçlarına dayanarak kendilerini toplumlara dayatması değildir. Toplumsal bir ihtiyacın sonucu olarak olması gereken siyasal yapılanma ihtiyaçlarının bir zorunluluk olduğu dönemlerde toplumun alternatifsiz, örgütsüz bırakılarak bunlara mahkum bırakılmasıdır.

Fakat Önder Apo tarzında halk önderlikleri tamamıyla insanlığa yeni bir yaşam ve toplumsal sistem geliştirmeyi sağlayacak felsefe, ideoloji ve pratik üzerinden güç olmuşlardır. Kendilerini ve kendileriyle beraber toplumlarını yaratmışlardır. Onun ne parası, ne evi çocukları, ne de büyük ordusu ve istihbarat örgütü vardır. Tüm bunlara rağmen kendisine candan inanan milyonların olduğu tartışmasızdır. O'nun öngördüğü hayat felsefesine göre bir yaşamın özellikle Kürt toplumu ve Ortadoğu halkları için de gelişmesi için canını vermeye hazır binlerce fedaisi de vardır. Bunun ne demek olduğunu 15 Şubat 1999'daki komploda herkes kendi gözleriyle gördü.

Önder Apo evrensel çapta rol oynayabilecek bir önderliktir

Dolayısıyla Önder Apo bilinen ve her gün görülen tipte ve karakterde bir önderlik değildir. Bunun için özellikle Kürtler içinde bir kesim tarafından çokça dile getirilen "Abdullah Öcalan da bir Kürt lideridir" gibi doğru, ama eksik bir değerlendirme ile Önder Apo tanımlanamaz. Tanımlanamayacağı gibi içinde tutulduğu koşullar ve maruz kaldığı barbarca saldırılar da anlaşılamaz.

İşte hem 15 Şubat 1999 komplosu hem de bu son zehirleme saldırısının temelinde kesinlikle Önder Apo'nun bu önderliksel düzeyi vardır. Başta ABD olmak üzere birçok Batılı güç Ortadoğu'da böyle bir önder kişiliğin çıkarak buradaki halklara öncülük etmesini istememektedir. Bunun için Türk devletinin Önder Apo'ya ve PKK'ye saldırılarına doğrudan ve dolaylı destek sunmaktadırlar.

Önder Apo'nun bölgesel ve evrensel düzeyde bir önderlik olduğunu kimi Kürt çevrelerinden ve Ortadoğu'nun aydın, sanatçı ve siyasal yapılarından önce fark edenler Batılı devletler oldu. Başta AB ülkeleri olmak üzere ABD 1990'dan sonra bunu açık ilan ettiler. Özellikle reel sosyalizmin yıkılışından sonra Reber Apo'nun sosyalizme, devlete ve topluma ilişkin derinleşen çözümlemeleri bunun yanında Kürt halkında uyanan demokratik ulus bilinci bu devletleri PKK ve Kürdistan'da yaşanan toplumsal değişimi özel bir şekilde inceleme gereğini duymalarına neden olmuştur.

Bu inceleme ve araştırmalarıyla vardıkları sonuç; Önder Apo'nun evrensel çapta rol oynayabilecek bir önderlik, PKK bu çerçevede etkili olma ihtimali güçlü bir parti, Kürtlerin de Ortadoğu'da bu önderlikle 20. yüzyılda Ortadoğu'da yaratılmış tüm suni dengeleri bozacak kadar güç sahibi olabileceği ve Ortadoğu'yu tümden değiştirebileceği gerçeğidir. Bu tespitlerle vardıkları sonuçların kendi kurulu sistem çıkarlarını tehlikeye düşürür endişesi, bu kesimlerin Önder Apo'ya ve PKK'ye karşı saldırı konseptlerini peş peşe devreye koymalarına götürdü.

Ortadoğu statükosunu oluşturan ve ayakta tutan AB'dir

Kimi çevrelerin dile getirdiği gibi daha 1950-60'lardan beri Ortadoğu'ya yönelik hesaplar içinde olan ABD için PKK'nin bu durumu ve özgünlüğü sıradan geçiştirilecek bir mevzu olamazdı. 11 Eylül 2001 saldırılarından şimdiye kadar yaşanan gelişmeler ve bu gelişmelere yol açan mücadele taktiklerinden anlaşıldığı gibi, uluslararası sermaye güçleri ve onun temsilcisi ABD, bu coğrafyada kendisinden daha ilerici ve halkları daha da özgürleştirici bir gücü çıkarlarına ters görmektedir.

Yine yaşanan gelişmelerden anlaşıldığı kadarıyla ABD Ortadoğu'nun belli bir kesiminde bazı gerici güçleri besleyerek bu alana yapacağı müdahalelere gerekçe yapmak için hazırlamıştır. Taliban, El Kaide, Ortadoğu'nun gerici ve statükocu devletlerini müdahale gerekçesi için beslediği şimdi çok daha nettir. Kuşkusuz ki ABD bu güçleri daha önce desteklerken, "siz daha sonra bana karşı mücadele edin, ben de bunu gerekçe yaparak Ortadoğu'yu işgal edeceğim" dememiştir. Fakat birçok ABD'li aydın, yazar ve çizerin de belirttiği gibi bir noktaya kadar Saddam rejimi de içinde olmak üzere şimdi Ortadoğu'da ABD'ye karşı olan dinci örgüt ve devletler, Ortadoğu'nun diktatörlükleri –buna Türk devleti de dahildir– bir dönem ABD'nin beslemeleri idi. 20. yüzyıl yöntemleriyle olmasa da ABD'nin kimi Arap devletleri ve Türk devleti ile ilişki düzeyi halen de böyledir.

Belirttiğimiz tüm bu ilişki ve çelişkiler içinde ayrı ve özgün bir yeri olan Önder Apo ve PKK'nin nereye konulması gerektiği sorusuna da cevap vermek gerekir. Değişik çevrelerce belirtilenlere göre kendisini daha 1950-60'lardan bu yana Ortadoğu'da egemen kılmak için hazırlamış ABD ve onunla hareket eden diğer güçler, Ortadoğu'ya müdahale ederken iki temel gücü hedeflemişlerdir. Bunlardan birincisi 21. yüzyılda Ortadoğu sorunlarını bölgenin tarihsel toplumsal dinamikleriyle çözmek isteyen özgürlükçü demokratik yapılardır. İkincisi ise 20. yüzyılın iki kutuplu dünyasının güç dengeleri içinde oluşmuş statükocu ulus devletler ve bölgenin baskın kimliği islami karakterdeki örgüt ve devletleridir.



Ortadoğu sorunlarını Ortadoğu'nun tarihsel ve toplumsal zemini üzerinden halkların demokratik çıkarları temelinde çözmek isteyen, bunun için mücadele eden önderlikler, partiler, örgütler ABD'nin Ortadoğu müdahalesinin başlıca hedefleri oldular. Bu tür müdahale kapsamına giren başlıca güç Önder Apo, PKK ve Kürtler olmuştur. Çünkü PKK önderliğindeki mücadele ile haklarını kazanmak isteyen Kürtlerin siyasal çözüm istemleri ABD'ninkinden daha ilerde ve ondan daha çok Kürtlerin ve Ortadoğu halklarının siyasal ve toplumsal çıkarlarına göredir.

Ortadoğu müdahalesinde hedef olan başlıca üç ülke Irak'ta, İran'da, Suriye'de yine Türkiye'de Kürtlerin toplumsal değişimin ve yeniden yapılanmanın temel dinamiği olması, PKK ve Önderliğini ABD için büyük bir rakip yapmaktadır. Irak'a müdahale edilmeden önce uluslararası komplo ile Önder Apo'nun esaret altına alınmasının temel nedeni budur.

Kim, hangi güç nasıl değerlendirirse değerlendirsin bu güneş kadar net ve berrak bir durumdur. PKK ve Önderliğine karşı komplo tarzında gelişen saldırılar ve tecrit edilerek "terörist" bir örgüt olarak neredeyse dünyanın her yerinde kabul edilmez bir güç olarak ele alınması, PKK mücadele yöntemlerinin şiddeti de içeriyor olmasından kaynaklanmamaktadır.

Çünkü PKK tüm mücadelesini gerilla savaşı ile yürüttüğü bir dönemde herkes tarafından "terörist" bir örgüt olarak değerlendirilmemekteydi. Ne zamanki PKK mücadele stratejisinin merkezine siyasal demokratik mücadele yöntemlerini aldı, Kürt sorununu barışçıl demokratik yöntemlerle çözme, şiddeti salt meşru müdafaa düzeyinde başvurulacak bir yöntem olarak seçti işte o zaman adeta bir merkezden yönlendirilircesine herkes "PKK terörist bir örgüttür" demeye başladı. Bu konuda başta da AB ülkeleri başı çekti.

Önder Apo şahsında zehirlenen Kürt ve Ortadoğu halklarının geleceğidir

Dolayısıyla Önder Apo'ya ve PKK'ye yaklaşım O'nun mücadele yöntemlerinden değil, stratejik hedeflerinden kaynaklanmaktadır. En son Önder Apo'ya zehir verilerek imha edilmek istenmesi de kaynağını Önder Apo'nun evrensel önderlik gerçeğinden, O'nun Kürt halkının demokratik birliğini sağlayan temel güç olmasından ve bu özellikleri kendi çıkarlarına tehlike arz ettiğine inanmış insanlık dışı bir zihniyetten almaktadır.

Bu, Kürtlere ve Ortadoğu halklarına yeni bir saldırı dalgasının başlatılması anlamına gelmektedir. Kürtler ile başta Türk halkı olmak üzere diğer Ortadoğu halklarını birbirileri ile savaştırma hamlesinin başlatılması anlamına da gelmektedir. Önder Apo'nun esaret altına alınmasında birinci dereceden sorumlu devletlerin de bu barbarca saldırı karşısında sesiz kalmaları ve hatta destekler kimi açıklama ve kararlar almaları da Kürtlere yönelik yeni bir uluslararası

saldırının gündemde olduğunu, Kürtlerin Ortadoğu'da yeniden şekillenmekte olan siyasal dengelere tekrardan kurban edilebileceğini göstermektedir. Bunun için Önder Apo şahsında zehirlenen Kürtlerin geleceğidir.

Bu realitenin ne kadar doğru olduğunu Kürt halkının kültürel kimliğine ve değerlerine, onun demokratik mücadelesine karşı üç maymunları oynayan sözüm ona demokratik devlet ve siyasal, toplumsal kesimlerin sesiz kalan yaklaşımları her gün defalarca ispatlamaktadır. Yine hayvanların haklarıyla korunmasının güvence altına alındığı, yerlere tükürmenin ve çöp atmanın da ayıptan sayılıp yasaklandığı bir kıtada kendisini yakan, açlığa yatıran her gün ayakta olan bir halkın çığlığını duymayanların yaklaşımları halkımızın mücadele azmini kırmayı amaçlayan bir zehirleme yöntemidir.

Halk olarak şunu asla unutmamalıyız; bizler ne günahkarız ne de lanetliyiz. Suçumuz bazıları gibi insanlık değerlerine düşman olmamamızdır. Bu da suçtan sayılacaksa bunun da nedeni özgürlük, adalet ve eşitlik değerlerine düşman, bu değerler karşısında günahkar ve suçluların egemen olduğu bir dünyada yaşamamızdır. Onlara benzemeyişimiz kültürel farkımız ve varlık gerekçemizdir.

Türk devleti ve egemenler için 'en iyi Kürt ölü Kürt'tür'

Önder Apo'nun zehirleme yoluyla canına kast edilmesinin ikinci nedeni ise Türk devletinin ve egemenlerinin son iki yüzyıllık Kürtlere düşmanlığından kaynağını almaktadır. 1806 Babanzade Kürt ayaklanmasının Süleymaniye'de Osmanlılara karşı başlamasından bu yana tam 201 yıl geçmiştir. O günden bu yana Kürt haklı ile Türk egemenleri arasında çok uzun bir çatışma ve şiddet dönemi yaşanmıştır.

Kürtlerin hak talebi bu son 201 yıllık süreç içerisinde ağırlıkta Türk egemenlerine karşı gelişmiştir. Kürtlerin Arap ve Fars egemenlerine karşı verdikleri hak mücadelesinde de Türk egemenleri her zaman açık ve gizli Arap ve Fars egemen güçlerine Kürtler haklarını elde etmesinler diye destek olmuşlardır. Bunun en iyi örneği Sımko ayaklanmasının bastırılması, 1958-14 Temmuz Irak devriminde Kürtlere verilen otonominin boşa çıkarılmasıdır. Yine Saddam rejimini sürekli ayakta tutmak istemesi, Saddam'ı Kürtler üzerindeki saldırısına destek sunması, Halepçe'de kullanılan kimyasal gazların Saddam'ın eline geçmesinde ispatlandığı gibi Türk devleti, Güney Kürdistan'daki bütün katliamlarda ve baskı politikalarında ya birebir ortak ya da destekçisi olmuştur.

En son Kerkük'ün statüsünün belirlenmesinde görüldüğü gibi Türk devletinin bütün siyaseti Kürt düşmanlığı üzerinden yürümektedir. Geçen yıl Amed'de halka yönelik geliştirilen bombalı saldırının ardından Türk devletinin gizli silahlı güçlerinden olan Türk İntikam Tugayları'nın yayınladığı bildiride de yazıldığı gibi Türk devletinin büyük bir kesimi için 'en iyi Kürt ölü Kürt'tür.'

1923'te kurulan Türkiye Cumhuriyeti devletine göre Kürtler olmaması gereken bir halktır. Bu devlet için güçlü olmak Kürtleri bitirmekten geçer. Dolayısıyla dünyanın neresinde olursa olsun bir Kürt kendi ulusal kimliği için bir talepte bulunursa bu Türk devleti için büyük bir tehdit olarak algılanmaktadır. Türk devletine göre Kürtler geri, ilkel ve hiçbir hakka sahip olmaması gereken bir halktır. En son PKK ile mücadele koordinatörü Orgeneral Edip Başer'in DTP Diyarbakır il başkanı Hilmi Aydoğdu'nun Kürtlerin ulusal birliğini ifade eden 'Kerkük'e saldırı Amed'e saldırıdır' sözünden sonra "o yaratık" demesinden de anlaşıldığı gibi 'hayvandırlar.'



Türk devletine göre Kürtler onlara hizmet ettikçe değerlidir

Türk devletine göre Kürtler insani hiçbir özellik göstermez; düşünemez, kendi diliyle konuşamaz, kendini örgütleyerek haklarına sahip çıkamaz. Hangi düzeyde olursa olsun ona göre Kürt kendisince tanımladığı Kürt'tür. Türk devletinin en çok sevdiği Kürtler Cüneyt Zapsu, Abdulkadir Aksu gibi soyu Kürt ama Kürtlere düşman olmuş hain ve inkarcı Kürtlerdir. Türk devletine yerleşmiş özellikle devşirmelerin kafasında Kürtlere karşı oluşmuş böylesine düşmanca bir zihniyete göre kendi kimliğine sahip çıkan Kürt yaşamamalıdır. Hele hele böylesine bir Kürt'ün ortaya çıkmasına yol açan kişi bir önderlik ise bu mutlaka imha edilmelidir.

Tarihimizde Türk devlet eliyle idam edilmiş, sürgüne gönderilmiş birçok Kürt önder ve şahsiyeti vardır. İşte en son Önder Apo'ya Türk devlet eliyle verilen zehir onun halkımıza karşı olan bu düşmanca zihniyetinin intikam alma girişimidir. Çünkü Türk devletine göre 'Kürtler bitirilmişken birden bire Apo diye bir adam çıktı ve Kürtler diye ne olduğu belli olmayan bir milleti yaratarak başımıza bela etti' demektedirler.

Türk devletinin Kürtlere yaklaşımının daha iyi anlaşılması için verilecek bir örnekte Türk devlet yöneticilerinin Güney federe hükümetine ve onun siyasi liderliklerine yaklaşımıdır. Daha önceleri PKK'ye karşı mücadelesinde KDP ve YNK Türk devletine destek oldukları için hem federe hükümet başkanı olan Mesut Barzani hem Irak devlet başkanı olan Celal Talabani defalarca Türkiye ye davet edilip cumhurbaşkanı düzeyinde karşılanmışlardı. Değişen dengeler ile bu iki Kürt partisinin şimdilerde biraz daha fazla ulusal değerleri dillendirmeye başlaması bu liderlere karşı Türk devlet nezdinde rencide edici sözlerin sarf edilmesine neden olabilmektedir. Mesut Barzani ve Celal Talabani için 'aşiret reisleri, onlara postalarımızı temizletiyorduk' demeye başlaması Türk devlet geleneğinde Kürtlere karşı olan düşmanlığın nasıl bir karakterde olduğunu gösterir. Çünkü Türk devletine göre Kürt olan onlara hizmet ettikçe değerlidir.

Önder Apo Kürtlerin özgürleştirici aklı ve vicdanıdır

Türk devletinin Kürtlere olan düşmanlığının özelliklerini değişik boyutlarda da ele almak mümkündür. Türk devleti Kürtleri defalarca toplu katliamlardan da geçirmiştir. Türk devletinin en son Önder Apo'yu zehirlemesiyle düşmanca yaklaşımlarına yakışır barbarlığının kendi içinde çok önemli mesajları da vardır.

Bir kere önder Apo Türk devletinin 20. yüzyılda başlattığı devlet stratejisine göre tümüyle asimile edilmesi gereken Kürtleri yeniden diriltereк onların yüzyıllık düşmanca rüyalarını boşa çıkarmıştır. Dört parça Kürdistan'da ulusal birliği sağlayacak bir demokratik Kürt bilinçlenmesini yaratarak sadece Kuzey Kürdistan'da değil tüm Kürtlerde 21. yüzyıl da kendi haklarına nasıl sahip çıkılması gerektiğinin yolunu göstermiştir. PKK gibi bir öncülüğü yaratarak Kürt iradeleşmesinin ve yenilmezliğinin nasıl korunacağının yol ve yöntemlerini de tüm Kürtlere göstermiştir.

Önder Apo geliştirdiği düşünsel ve pratiksel duruşla Kürt halkının uzun yıllar kendini nasıl bir yaşamsal ve siyasal sitemle koruyup geliştireceğinin alt yapısını da güçlü bir şekilde döşemiştir. Başta kadın özgürleşmesi konusunda olmak üzere Kürt bireyinde yarattığı bilinçlenme düzeyiyle Kürt toplumunun demokratikleşmesinde de çok önemli bir mesafe alınmasını sağlamıştır. Tüm bu gelişmeler sayesinde bölgesinde Kürtler komşu halklarla kendi toplumsal değerlerinin özgürleştiren gücüyle karşılıklı saygı ve sevgi ölçüleriyle yaşamanın yoluna girdiler. Komşu hakların demokratik değerleri için tehlike değil güç veren bir örgütlülüğe kavuşarak komşu halkların demokrasi mücadelelerinin büyük destekçileri hata yol göstericisi düzeyinde –yetersizliklerine rağmen– örgütlenmiş bulunmaktadır.

Bütün bu gelişmelerin önderliği olan Reber Apo Kürt toplumu için yeni bir Kürt kişiliği yaratan önderlik olmaktadır. Tüm bunlar önder Apo'yu toplumsal bir yapının varlığı için gerekli olan en önemli değerleri ne ise onlardan biri yapmıştır. Zaten sosyoloji bilimi, toplumları bu kapsamda değiştirme gücü gösteren önderlerin toplumun değişiminde en gerekli bir olgu olduğunu söyler. Bu özellikleri gösteren önderlikler, içinden çıktıkları toplumların aklı ve vicdanıdırlar. Dolayısıyla Önder Apo Kürtlerin özgürleştirici aklı ve vicdanıdır. Bu ne bir abartı ne de bir propagandadır. Tamamıyla sosyolojik bir gerçekliktir. Zaten önder Apo'nun ne abartılmaya ne de propaganda edilmeye ihtiyacı vardır. Bu belirttiğimiz gerçeklik bugün olmasa da yarın herkes tarafından bir şekilde mutlaka görülecektir.

Önder Apo'nun yeterince anlaşılmaması onun herkesim tarafından farklı yorumlanması kendisinin tıpkı diğer tarihsel önderliklerde yaşandığı gibi, geçmiş ile bugünün sentezini yaparak geleceğin kuruluşunu sağlayan evrensel önderlik gerçekliğinden dolayıdır. Çünkü tarih çok az bir insan gurubu dışında bu karakterde önderliklerin yaşadığı dönemlerde yeterince anlaşılıp yaşamsal kılınamadığına da tanıktır.

Yukarda belirtmeye çalıştığımız gerçeliklerden hareketle özelikle biz Kürtlerin Türk devletinin Önder Apo'yu zehirleme saldırısına karşı nasıl bir tutum takınmamız gerektiği de ortaya çıkarmaktadır. Türk devletinin Önder Apo'ya saldırısı tüm toplumsal değerlerimize ve geleceğimize saldırısıdır. Bu zehirlemeyle bir mesaj verilmek istenmektedir. Türk devleti biz Kürtlere, 'birlik olmayın, demokratik uluslaşmanızı geliştirmeyin ve her zaman birilerin ve benim kölem olarak yaşayın' demek istemektedir. En son Türk Genelkurmayının 'emir namesi' bu istemlerinin yerine getirilmediği için nasıl yeniden bir topyekun saldırı dalgasına gireceklerini ilan etti.

Bunu kabul mü edeceğiz? Etmiyorsak bu barbarca saldırı karşısında onurlu bir Kürt'e yakışır tavrımızı ortaya koymalıyız. Bu saldırıyı bir kişiye ya da Kürdistan'ın bir parçasına yapılmış gibi sayarsak yanılırız. Çünkü Reber Apo herhangi bir kişi değil milyonlarca Kürt'ün özgürlük iradesidir. Özgürlük aklı ve vicdanıdır. Özgürlük zihniyetidir. Ayrıca Türk devleti sadece Kuzey Kürdistan Kürtlerine düşmanlık beslememektedir. Bunun en iyi örneklerini Güneyin federe hükümetini tanımamakla yine Kerkük meselesindeki siyasetin de bizzat göstermektedir.

Buraya kadar belirttiklerimizden çıkan en özlü sonuç, bugün Kürdistan'da yurtseverliğin temel ölçüsünün Önder Apo'ya sahiplenmekten geçtiği gerçeğidir. Kürtler olarak kendi çıkarlarımızı savunmak için elimizde en önemli güç kaynağımızın ulusal birliğimiz olduğunu bilmek durumundayız. Bizler için ulusal birlik dört parça Kürtlerin her anlamdaki dayanışmasıdır. Kader birliğidir. Bu kader birliğini de ulusal bir konferans ile resmiyete kavuşturmalarıdır.

Özellikle Kuzey Kürdistan'ın toplumsal ve siyasal olarak Kürt demokrasisi ve ulusal birliğindeki ağırlığı göz önünde bulundurulduğunda yine bu parça üzerinde Türk devleti gibi düşman bir devletin varlığı göz önüne getirildiğinde bu parçayla dayanışma içinde olmak ulusal çıkarlarımızın savunulması için çok önemli olmaktadır. Bugün Güney Kürdistan'a yönelik en ciddi tehlikenin Türk devletinden kaynaklanması gerçeği de içinden geçtiğimiz sürecin ve Önder Apo'ya saldırının nelere yol açacağını göstermektedir. Güney Kürdistan'a yönelik tehdit sadece Güneye askeri bir operasyon yapıp yapmama ile bağlantılı değildir. Fakat Türk devletinin Kürt karşıtlığının deşifrasyonu ve tüm niyetlerinin dışa vurulması açısından önemlidir. Dolayısıyla Önder Apo'ya sahiplenmek aynı zaman da halk olarak demokratik kazanımlarımızı büyütmek ve güvenceye almak demektir. Bunun için Önder Abdullah Öcalan'a sahip çıkmak sadece bir lider kişiliğine sahip çıkmak değil onun şahsında Kürt halkının bu gününe ve geleceğine sahip çıkmak demektir.

> "Bugün Kürdistan'da yurtseverliğin temel ölçüsünün Önder Apo'ya sahiplenmekten geçtiği gerçeğidir. Kürtler olarak kendi çıkarlarımızı savunmak için elimizde en önemli güç kaynağımızın ulusal birliğimiz olduğunu bilmeliyiz. Bizler için ulusal birlik dört parça Kürtlerin her anlamdaki dayanışmasıdır. Kader birliğidir. Bu da ulusal bir konferans ile resmiyete kavuşturmalarıdır"

Yeni sürecin görev ve sorumluluklarına Apocu ruhla sahip çıkalım

"Öyle anlaşılıyor ki, ilan edilen tek yanlı ateşkesleri Özgürlük hareketinin bir zayıflığı olarak algılayan Türkiye yönetimi, özgürlük ve demokrasi hareketinin başarısı için ateşkes ve demokratik birlik çözümünden başka bir alternatif çözüm yolunun olmadığını sanmaktadır. Oysa bu büyük bir yanılgı ve yanlıştır, Kürt halkının mücadele potansiyelini görmemektir. Bu onun alternatifsizliğinden değil, tersine barışa ve birlik çözümüne olan inancından ve tercihinden kaynaklanmıştır"

Özgürlük ve demokrasi mücadelemizin son derece kritik bir dönemeçte olduğu ve siyasi sürecin oldukça gergin hale geldiği bilinmektedir. İnkarcı Türkiye yönetiminin 23 Ağustos tarihli MGK Toplantısı'nda kararlaştırdığı topyekun savaş konsepti temelinde imha amaçlı saldırıları devam etmektedir. Önder Apo'ya yönelik geliştirilen alçakça zehirleme olayına karşı halkımızın ve Özgürlük hareketinin geliştirdiği tutum, yaptığı uyarılar ve ortaya koyduğu talepler oyalama politikası ile boşa çıkartılmaya çalışılmaktadır.

AKP hükümetinin yaptırdığı sahte tetkik girişimi herhangi bir sonuç vermediği gibi, sorumluluğun daha çok hükümete yüklenmesini sağlamıştır. Halkımızın Newroz'da milyonlar halinde geliştirdiği Önderliğiyle bütünleşme tutumuna ve bağımsız bir heyet tarafından muayene edilip tedavi altına alınması talebine sessiz kalan hükümet ve devlet, oyalama yöntemleri ile bu insanlık dışı cinayeti işlemeye devam etmektedir.

Diğer yandan, Özgürlük hareketinin 1 Ekim 2006 tarihinden itibaren ilan ettiği 5. Ateşkes sürecine AKP hükümetinden ve devlet yönetiminden kayda değer olumlu hiçbir yanıt verilmemiştir. Tersine gerillaya yönelik imha operasyonları kış boyu devam ettirilmiştir. Maxmur halkına karşı baskı geliştirilerek, Avrupa'daki Kürt demokratik kurum ve kuruluşlarına yönelik baskılar arttırılmış, çeşitli tutuklamalar yapılmıştır. Başta DTP olmak üzere Kuzey Kürdistan ve Türkiye'deki halkımız üzerinde tam bir terör furyası estirilmiş ve Güney Kürdistan'daki halkımız sürekli tehdit edilmiştir. Her alan da artan baskılarla Kürt halkının özgürlük hareketini imha ve tasfiye çabaları sürdürülmüştür. Halkımızın deyimi ile 5. Ateşkes girişimimiz Önderliğimizin zehirlenmesi temelinde imha edilme çabası ile karşılanmıştır.

Bütün bunlar inkarcı Türkiye yönetiminin Kürt özgürlük hareketini imha ve tasfiye amacında ısrarlı olduğunu, barış ve demokratik çözüm çizgisinde Önder Apo'nun ve Özgürlük hareketinin yürüttüğü bütün çabalara rağmen imha saldırılarının sürdürdüğünü, bu konuda Türkiye toplumundan ve dış kamuoyundan gelen demokratik çözüm çağrılarına da kulak asmadığını göstermektedir. Özgürlük hareketini imha ve tasfiye amacı doğrultusunda Türkiye'deki neoittihatçılarla AKP'de temsilini bulan statükocular arasında bir uzlaşmanın varolduğu iyice açığa çıkmıştır. Kararsız AKP hükümeti, neoittihatçıların inkar ve imha amaçlarına karşı çıkamadığı gibi, makyevelist bir tutumla iktidarını bunlarla uzlaşmada görüp, inkar ve imha sistemine nefes aldıran ve ömrünü uzatan bir rolün sahibi olmuştur.

Türkiye yönetimi imha ve inkarda ısrarlıdır

Mevcut durumu ile Türkiye yönetiminin Kürdistan özgürlük hareketini imha ve tasfiye etmeyi amaçlayan bir plan dahilinde hareket ettiğinden kuşku yoktur. Her ne kadar bu plan doğrultusunda sonuç alamamasını ve Kürt sorunun çözememesinin yarattığı derin bir krizi yaşıyor olsa ve bu kriz cumhurbaşkanlığı seçimi sürecinde daha da derinleşmiş bulunsa da, Türkiye yönetimi inkar ve imhada ısrarlıdır. Bu durum Türkiye siyasetini çok daha karmaşık ve çözümsüz hale getirmiştir. Bunu giderecek bir politikanın mevcut partiler tarafından geliştirilemeyeceği ve demokratik güçlerinde etkili bir siyasal çıkış yapamayacağı da anlaşılmaktadır. Sonuç, Türkiye yönetimin inkar ve imha girdabında dönmesi olmaktadır.

Türkiye yönetiminin ilan edilen ateşkese cevap vermeyen ve Önder Apo'nun zehirlenmesi temelinde hareketimize ve halkımıza imhayı dayatan politikalarının bölgede ve uluslararası alanda fazla itiraz görmediği ve hatta bazıları tarafından kısmen desteklendiği görülmektedir. Tüccar siyasetini iyi bilen AKP hükümeti, Türkiye'nin her şeyini pazarlayarak söz konusu imha ve tasfiye planına destek bulmaya çalışmaktadır. Bu konuda başta İran ve Suriye olmak üzere bölge devletlerinin kısmı desteğini sağlamıştır. Başta Almanya olmak üzere AB devletlerinden de kısmı destek alabilmektedir. Amerika ile yürüttüğü PKK ve İran pazarlığı temelinde ABD'nin desteğini sağlamaya çalışmaktadır. Tüm bu bölgesel ve uluslararası gücünü kullanarak ve Kerkük'ü tam bir tehdit aracı haline getirerek, KDP ve YNK'nin de Özgürlük hareketi ve gerillaya karşı sürdürdüğü imha hareketi için askeri desteğini almak istemektedir.

Kuşkusuz Türkiye yönetimi içinde bulunduğumuz bölge ve dünya koşullarında Kürt inkarı ve imhası politikasına eskisi kadar güçlü destek bulamamaktadır. Örneğin, bütün baskı ve tehdit girişimlerine ve çeşitli tavizler vermelerine rağmen eskisi gibi Güneyli güçleri hareketimize karşı savaş içine çekememektedir. Bunda Kürdistan'ın genelinde gelişen ulusal demokratik tutumun rolü olduğu gibi, Güney yönetimi ile Türkiye arasında hala çelişkili durum da devam

etmektedir. Yine PKK öncülüğündeki Kürdistan özgürlük hareketine karşı ittifak yapabilseler de, bölgesel etkinlik ve uluslararası sorunlar konularında İran ile çelişkileri sürmektedir. Her ne kadar başta Almanya ve Fransa olmak üzere AB devletleri Türkiye'ye destek verseler de, onların politikaları ikilidir, Türkiye'ye yaklaşımları ekonomik kazanç sağlama doğrultusundadır. Terör kavramını kullanarak Özgürlük hareketine karşı ABD'nin kısmı desteğini almış olsalar da ABD'nin bölge politikalarını Kürt karşıtı çizgiye tamamen çekmeleri mümkün olmamaktadır.

Bütün bunlar Türkiye yönetiminin aradığı dış desteği tamamen bulamadığını göstermektedir. Ancak bir yandan AKP hükümeti tüccarlık maharetini göstererek bu durumu tersine çevirmeye çalışırken, diğer yandan Türkiye ile çelişkili olsalar da bölge ve dünya politik güçlerinin mevcut politikaları Kürt sorunun çözümünü içermemektedir. Türkiye yönetimi işte bu durumlardan yararlanarak uluslararası komployu devam ettirmeye ve inkar imha sisteminde ısrarlı olmaya çalışmaktadır.

Türkiye yönetimi mevcut iç ve dış politikaları ile ciddi biçimde zorlansa da, ırkçı şoven milliyetçi çizgi, inkar ve imha siyasetinde değişiklik yapılmasına izin vermemektedir. Irkçı şoven milliyetçi zihniyetin devlette ve toplum üzerinde despotik bir hakimiyeti vardır. Çeteci örgütlenme biçimde kendini kurumlaştırmış olan bu hakimiyet, inkar ve imha politikasının nihai başarısı için bir yandan Türkiye'nin imkanlarını kullanırken, diğer yandan da önemli bir zemin ve kısmi bir destek bulmaktadır. İçte ve dıştaki bu durum kırılmadıkça Kürt sorunun demokratik çözümü yönünde ciddi ve kalıcı bir adımın atılmayacağı anlaşılmaktadır.

Bu gerçeği derinliğine tahlil edip değerlendiren Önder Apo, bundan sonra ancak taraflardan kendisinin devreye girmesi yönünde bir talep olduğunda demokratik çözüm yönünde rol oynamak üzere barış ve demokratik çözüm noktasında duracağını açıklamıştır.

Kürt sorununda kalıcı bir adım atılmamaktadır

Özgürlük hareketinin yeni bir stratejik bir mücadele sürecine girdiği açıktır. Özgürlük hareketi cumhurbaşkanlığı seçimine kadar Kürt Halk Önderi'nin ateşkes ve demokratik çözüm çağrısına uyacağını, ancak bunun pasif bir konumda sürdürülmeyeceğini tersine Önder Apo'nun belirlediği tedavinin yapılması ve demokratik çözüm yönünde güvencelerin verilmesi amacı doğrultusunda aktif bir halk mücadelesini geliştirme temelinde yürüteceğini ilan etmiştir. Yine doğrudan diyalogun sağlanması amacıyla tek muhatabın Önder Apo olduğunu açıklamıştır.

Türk devletinin cumhurbaşkanlığı seçimi sonrası da başta Önderliğimizin sağlığının ve yaşamının güvenceye alınması olmak üzere Kürt halkının taleplerine cevap vermeyeceği görülmektedir. Dolayısıyla bu zayıf ihtimal gerçekleşmediği durumda Özgürlük hareketinin yeni bir stratejik sürece gireceği anlaşılmaktadır. Böylece Kürt Halk Önderliği'nin 14 yıldan bu yana geliştirmek istediği Türkiye'nin birliği içerisindeki demokratik çözüm stratejisi artık gündemden çıkmış olacaktır. Çünkü Kürt halkının tüm çabalarına rağmen demokratik çözüm çağrısına olumlu yanıt vermeyen Türk devleti zorunlu bir biçimde Kürt halkını kendi gücüyle sorunu çözme seçeneğine yöneltmiş olacaktır. Bu da yeni bir mücadele sürecinin başlaması anlamına gelmektedir.

Bu yeni stratejik süreç Kürt halkının ve tüm özgürlük güçlerinin yeni gelişecek mücadele sürecine her bakımdan hazırlıklı olmasını, pratik örgütsel hazırlıkların zaman geçirmeden ve güçlü bir biçimde yapmasını gerekli kılmaktadır. Başta ideolojik politik-örgütsel ve askeri çalışmaların bu temelde yürütülmesi ve geliştirilmesi gerekmektedir. Yine tüm çalışma alanlarıda böyle bir mücadeleyi karşılayacak düzeyde kendisini hazırlamalıdır. Artık çalışma alanlarının çok parçalı olması yerine bir birine yakın çalışma alanlarının ortak yönetime kavuşarak yönlendirilmesi, başarılı bir pratik için vazgeçilmez hale gelmiştir. Dolayısıyla tüm örgüt ve kurumların, kadro ve çalışan yapının süreci bu temelde derinliğine kavrayarak, düşünsel ve örgütsel her bakımdan kendini toparlaması ve hazırlaması gerektiği açıktır.

Kürt özgürlük mücadelesinin böyle bir sürece girmesi kuşkusuz somut durumdan kopuk ve istenen bir tercih olmamıştır. Her şeyden önce Özgürlük mücadelesinin yeni bir stratejik duruma geçmesi somut durumla, barışçıl ve demokratik çözüm stratejisinin tam sonuç almamasıyla ve Türkiye yönetiminin inkar ve imha politikasında ısrarlı olmasıyla bağlantılıdır. Nitekim tek yanlı ateşkes ve demokratik çözümde bu denli ısrar edilmesine rağmen Türkiye yönetiminin Özgürlük hareketini imha ve tasfiye planından vazgeçmediği açıktır. Böyle bir durumda Kürt özgürlük hareketinin ve halkımızın varlığını ve özgürlüğünü aktif direniş içerisinde koruması ve kazanmasından başka bir yol kalmamıştır.

Kürt Halk Önderliği'nin ve Özgürlük hareketinin, barışçıl ve demokratik çözüm çizgisinde Mart 1993'ten bu



yana 14 yıldır her türlü çabayı harcadığı, büyük fedakarlıklarda bulunduğu ve son derece tutarlı davrandığı bilinmektedir.

Bu 14 yıllık süre içerisinde beş kez tek taraflı ateşkes ilan edilmiş, yüzlerce şehit verme fedakarlığı göze alınarak ateşkeslerin başarısı için ısrar edilmiştir. Ancak barış ve demokratik çözüm amaçlı bütün ateşkesler Türkiye yönetimi tarafından bir zayıflık olarak algılanmış, taktik yapılıyor diye değerlendirilmiş, daha da ötesi Kürt özgürlük hareketinin ezilmesi ve tasfiye edilmesi amacıyla bir fırsat olarak ele alınıp çeşitli oyunlar geliştirilmiştir. İlan edilen her ateşkes Türkiye yönetimi tarafından Önder Apo'ya, halkımıza ve hareketimize karşı daha fazla saldırı biçiminde değerlendirilmeye çalışılmıştır.

1995 Aralığı'nda ilan edilen 2. Ateşkes sürecinde 6 Mayıs 1996'da Önder Apo'ya yönelik imha amaçlı saldırı düzenlenmiştir. 3. Ateşkes sürecindeyken imha amaçlı uluslararası komplo harekete geçirilmiştir. Nitekim Önder Apo'yu zehirleme girişimi de 5. Ateşkes süreci tartışılıp, geliştirilmeye doğru gidilirken yapılmıştır. Türkiye yönetimi Kürt Halk Önderliği'ne, halkımıza ve gerillaya karşı bu denli saldırgan davranmasına rağmen, Kürt Halk Önderliği ve Özgürlük hareketi barışçıl ve demokratik çözüm çizgisinde sonuna kadar ısrarlı olmuştur. Bu doğrultuda en küçük imkanı bile kullanmayı esas almıştır. Önderliğimiz İmralı işkence ve imha süreci karşısında bile bu tutumunda ısrar etmiştir. Ancak artık bu temeldeki bütün imkanlar tükenmiş sabrın sonuna gelinmiştir. Özgürlük hareketi ve halkımıza için özgür ve demokratik yaşamı geliştirme doğrultusunda daha aktif mücadele süreçleri içine girmekten başka yol bırakılmamıştır.

Öyle anlaşılıyor ki, ilan edilen tek yanlı ateşkesleri Özgürlük hareketinin bir zayıflığı olarak algılayan Türkiye yönetimi özgürlük ve demokrasi hareketinin başarısı için ateşkes ve demokratik birlik çözümünden başka bir alternatif çözüm yolunun olmadığını sanmaktadır. İmha ve tasfiyede bu kadar ısrarlı olmasının bir nedeni onun ırkçı şoven milliyetçi zihniyeti olurken, diğer bir nedeni de bu anlayışı olmaktadır. Oysa bu büyük bir yanılgı ve yanlıştır, somut gerçekleri ve Kürt halkının mücadele potansiyelini görmemektir. Eğer Kürt özgürlük hareketi ve Önderliğimiz on dört yıl boyunca barışçıl ve demokratik birlik çözümünde ısrar etmişse, bu onun alternatifsizliğinden değil, tersine barışa ve birlik çözümüne olan inancından ve tercihinden kaynaklanmıştır.

Herkes bilmelidir ki Kürt halkı ve Özgürlük hareketi alternatifsiz ve çözümsüz değildir. Çözümsüz olan inkar ve imha sisteminin kendisidir. Kürt özgürlük hareketi ve halkımız aktif meşru savunma savaşı ve her türlü meşru serhildanıyla Kürt sorunun çözümünü sağlayabilecek, kendi demokrasisini kurabilecek, özgür yaşamını geliştirebilecek güçtedir. Dünyada savaşma gücü en yüksek halklardan biri Kürt halkıdır. Özgürlük ve demokraside ısrarlı ve ciddi bir öncülük Kürt halkını her zaman savaştırır ve mücadelesini geliştirebilir. PKK'nin 35 yıl yürüttüğü mücadeleyle bu potansiyel açığa çıkartılmıştır.

"İnkar ve imha sistemi karşısında Özgürlük hareketinin ve halkımızın meşru savunma çizgisi temelinde aktif savunma savaşını geliştirme gücü ve imkanını devreye sokacağı açıktır. Düşmanın topyekun imhaya ve soykırıma yönelmesi durumunda topyekun savunma direnişini geliştirme potansiyeline de sahiptir"

Savaş Türkiye için bir çözüm değildir

Ancak Kürt özgürlük hareketi açıkladığı gibi demokratik çözüm ve barış çizgisinin geliştirilmesinin olanaklarını sonuna kadar kullanmak istemektedir. Eğer mayıs ortalarına kadar Türk devleti tarafından herhangi bir adım atılmaz, Önderliğimize karşı geliştirilen zehirlenmeye karşı tedbir alınmaz, operasyonlar ve baskılar durdurulmazsa yeni sürecin otomatik biçimde gündeme girmesi gerçekleşecektir. Çünkü, Kürt özgürlük hareketinin kamuoyuna açıkladığı gibi halkımızın özgürlük özlemlerine karşı geliştirilen saldırılara karşı kendini savunma zorunluluğuyla beraber geliştirilen imha konseptini boşa çıkarma görevi ve sorumluluğu vardır.

Bu durum karşısında Kürt özgürlük hareketinin, tüm kadroların, çalışanların, bir bütün olarak halkımızın bu tarihsel süreçte yeni dönemi başarıyla karşılaması ve kendi görevlerini layıkıyla yerine getirmesi için şimdiden hazırlıkların yapılması gerekmektedir. Bu açıdan şimdiden tüm özgürlük ve demokrasi güçlerinin ve dostlarının önümüzdeki süreçte gelişmesi artık yüksek bir olasılık olan yeni mücadele sürecinin gereklerine göre kendini hazırlaması ve yeni dönem görevlerine hazır hale gelmesi gerekmektedir.

İnkar ve imha sistemi karşısında Özgürlük hareketinin ve halkımızın meşru savunma çizgisi temelinde aktif savunma savaşını geliştirme gücü ve imkanını devreye sokacağı açıktır. Daha da ötesi düşmanın topyekun imhaya ve soykırıma yönelmesi durumunda topyekun savunma direnişini geliştirme potansiyeline de sahiptir. Yeni dönemde gelişecek olan direniş süreci halkımızın taşıdığı dinamikler ve ulusal ve uluslararası koşullar direnişin başarı olanaklarını arttırmış bulunmaktadır.

Zorlanan, çözümsüz kalan, savaş ve çözüm gücünden düşen aslında Türk inkar ve imha sisteminin kendisidir. Nitekim Türkiye toplumu ve kaynakları yeni bir savaş sürecini uzun süreli kaldıracak güçte değildir. Kürdistan'da kirli savaşı en çok yürütmüş olan Kenan Evren ve Mehmet Ağar gibilerinin de ifade ettiği gibi, savaş Türkiye için bir çözüm değildir ve ordunun savaş azmi de iyice zayıflamıştır.

2007 yılı cumhurbaşkanlığı ve milletvekili seçimlerinin yapılacağı dolayısıyla iç tartışmaların ve çelişkilerin en çok yaşanacağı bir yıldır. En çok dayandığı 20 yüzyıl Ortadoğu statükosu Irak'ta parçalanmıştır ve dolayısıyla İran ve Suriye desteği kendisi için ye-

terli olmayacaktır. AB'ye giriş süreci neredeyse durmuştur, dolayısıyla ikiyüzlü politika izleyen AB'nin geçmişten daha fazla Türkiye'ye destek vermesi mümkün değildir. 1980'li ve 1990'lı yıllarda PKK'ye karşı tamamen ABD desteği ile savaş yürüten Türkiye Cumhuriyeti devleti, ABD desteğini aynı oranda artık bulamamaktadır. Her ne kadar ABD yönetimi Ortadoğu stratejisini yürütmekte Türkiye'ye ihtiyaç duysa ve önem verse de, mevcut Türkiye politikaları bununla tam uyuşmamakta, çelişkili ve kısmen çatışmalı bir durum yaşanmaktadır.

Buna karşılık aktif savunma savaşı yürütmekte Kürt halkının imkanları ve potansiyeli daha güçlüdür. Kürt halkı özgür ve demokratik yaşamda kararlıdır, Önder Apo'nun bu temelde yarattığı güçlü bir özgürlük ruhu bilinci ve örgütlülüğü vardır. 1 Haziran Atılım sürecinde Özgürlük hareketi meşru savunma savaşının özelliklerine uygun güçlü bir tecrübe kazanmıştır. Güneybatı Kürdistan ve yurtdışındaki halkımız Özgürlük hareketine güçlü desteğini sürdürürken, Güney ve Doğu Kürdistan'daki gelişmeler Kürdistan'da bütünlüklü bir mücadele ve gelişme durumunu ortaya çıkarmaktadır. İran ve Suriye yönetimleri mücadelemize karşıt konumda olsalar da, Irak'ta eski statükonun parçalanmış olması mücadelemiz için bir avantaj teşkil etmektedir. Eskisi gibi Kürt halkı içindeki farklı eğilimleri birbiriyle çatıştırma zemini zayıflamıştır.

İkili politika yürüten Avrupa'nın konumu fazla değişiklik arz etmezken, ABD'nin izlediği politikalar yeni bir durum ortaya çıkarmıştır. Günümüz ABD politikaları Ortadoğu'da Türkiye ye ihtiyaç duyduğu kadar Kürtlere de ihtiyaç duymaktadır. Her ne kadar PKK'ye ve Kuzey Kürdistan'a yaklaşımı değişmemiş olsa da, özellikle Güney ve Doğu Kürdistan için mevcut politikalardan yararlanma imkanı vardır.

Görülüyor ki, yeni bir savaş sürecini götürmede Kürt halkı ve Özgürlük hareketimiz Türkiye'ye göre çok daha avantajlı konumdadır. Bunlara bir de ekolojiye ve kadın özgürlüğüne dayalı demokrasi çizgisi ve soykırıma karşı olma gibi haklı yönleri eklenirse, gücünün daha da büyük olduğu açıkça görülür.

Elbette en hafifinden bile olsa savaşın zorlukları vardır, mutlaka bir bedel ister, cesaret ve fedakarlık gerektirir. Kürdistan gibi askeri işgal, ekonomik ve siyasi sömürgecilik ve kültürel soykırım altında olan bir ülkede yürütülecek meşru savunma savaşının daha çok bedel isteyeceği, daha çok fedakarlık ve cesaret gerektireceği açıktır. Bu nedenle başta militan kadro ve gerilla güçleri olmak üzere tüm halkımızın böyle bir meşru direnme savaşının bedelini ödemeye hazır olması gerekir. Unutmayalım ki, bu bedel göze alınır, cesaret ve fedakarlık gösterilirse aktif meşru savaşı süreci Kürt sorunun çözümünü sağlayacak, ülkemizin ve halkımızın özgürlüğünü kazanacaktır.

Kadrolar öncülük görevlerine doğru sahip çıkmalıdır

Bilindiği gibi meşru savunma stratejisinin iki temel ayağından biri halk serhildanın geliştirilmesidir. Bir yandan gerillanın büyütülmesi için çalışır ve onu desteklerken, diğer yandan demokratik konfederalizm ilkeleri temelinde halkın örgütlenmesini ve eylemini geliştirmek esas olmaktadır. Kuşkusuz demokratik komünal örgütlenmenin ve eylemin öncülüğünü kadın ve gençlik yapmaktadır. Bu nedenle başta kadın ve gençlik örgütlerinin geliştirilmesi olmak üzere, en geniş kitleleri örgütlemeye ve eylem içine çekmeye çalışmak gerekir. Bu süreçte bütün eylemleri Önderliğimizin sağlığı, güvenliği ve özgürlüğü üzerinde odaklaştırmak ve kitle eylemliğini her alana yayıp geliştirmek esastır.

Meşru savunma stratejisinin diğer ayağı kuşkusuz ki gerilladır. Bu süreçte HPG IV. Konferans sonuçları temelinde gerillanın büyütülmesi, eğitim ve hazırlıklarını geliştirilmesi, doğru tarz ve taktik içine çekilmesi hayati önem arz etmektedir. Yine gerilla mevzilenmesinin alanların özelliklerine göre doğru geliştirilmesi ve her alana rolünün yetkin bir biçimde oynatılması önemlidir.

Özellikle inkarcı ve imhacı güçlerin Medya Savunma Bölgeleri'ne yönelik saldırılarını geliştirmeye çalıştıkları bu süreçte Medya Savunma Bölgeleri'ndeki yaşam, üstlenme ve çalışma tarzını savunma savaşının gereklerine uygun hale getirileceği açıktır. Bu nedenle demokratik mücadele stratejisi dönemindeki örgütlenme ve mevzilenmesinde değişiklikler yapılacak dolayısıyla üstlenme ve yaşam tarzı yarı hareketli hale gelecektir. Savunma bölgelerine yönelik sızmaları önleyebilmek için gereken arazi denetimi sağlanacak, içten komplocu arayışları boşa çıkarmak için gereken düzen ve disiplin oturtulacaktır. HPG Konferansı kararları ve KKK açıklamalarından bu gerçekliği görmekteyiz.

Elbette sürecin gerektirdiği bütün bu görevleri başarı ile yürütmek her şeyden önce kadroların sürecin derinliğini kavramasına ve dönem görev ve sorumluluklarına güçlü bir biçimde sahip çıkmasına bağlıdır. Tüm kadro yapısı ve çalışanların Kürt Halk Önderliği'ne, Özgürlük hareketine ve halkımıza yönelen imha amaçlı saldırıları derinden hissederek ve bunlara karşı Apocu fedai çizgisinde bunlara karşı mücadele etmenin görevi olduğunu bilerek hareket edeceği açıktır. Bunun için her türlü muğlaklık, dedikodu ve pasifizim özgürlük ve demokrasi mücadelesi zemininden temizlenmeli herkes daha fazla görev ve sorumluluk yarışına girerek, görevsiz hiçbir kadro, çalışan ve yurtsever birey kalmamalıdır. Bu temelde yoğun bir iç sorgulamayla tam bir netleşme ve kararlaşmaya ulaşılıp, halka öncülük görevleri başarıyla yerine getirilmelidir.

Yeni mücadele sürecimizin başarıyla geliştirilmesi herkesin görev ve sorumluluklarının gereğini yerine getirmesine bağlı olacağı açıktır. Militan kadro öncülük görevlerine doğru ve yeterli sahip çıkarsa, gerilla başarıyla savaşırsa, halk serhildanı her alanda yükseltirse ve bütün bunlar Önder Apo'nun sağlığı, özgürlüğü ve Kürt sorunun çözümü noktasında birleştirilerek, kahraman şehitlerimizin izinde kararlılıkla mücadele edilirse, yeni mücadele sürecimizin zaferle noktalanacağı kesindir. Bu temelde tüm kadro yapımız ve çalışanlar yeni süreci anlamalı, Apocu çizgide kendini yenileyerek dönem sorumlu luklarına başarıyla sahip çıkıp, şehitlerimizin izinde zafer ruhu ve başarı iddiası ile sürece yüklenmelidir. Dönemin görevi budur.

İhanet insanlıktan düşüş PKK gerçek insana dönüştür

"Egemenler bilirler ki sistemlerini ayakta tutmalarının esas güvencesi insanların zihnen fethedilmeleridir. İnsanlık, çarpılan zinhinlerle kendi değerlerine yabancılaşmış bir toplum içinde kendine ihanet eder. İhanetçi-yalancı kişilikler, elit bir kesimin çıkarlarının güdümlediği fethedici uğraş içinde yaratılır. Ve buna bulaşmadığı tek bir kişi yoktur. Verili hiyerarşik devletçi iktidarcı sistemlere karşı her muhalif çıkış işte bu kire bulaşmış insan olmaktan kurtularak gerçek insan olma ve insan yaratma uğraşıdır"

"Bir hain her şeye karşı haindir. Sevgi ve saygı aramayın onda. İhanet kişiliği sevgi ve saygıya karşı saldırganlıktır, düşmanlıktır. İhanet her zaman arkadan vurmaz, insanın iki kaşının arasından vurur."

(Ş. Eser Altınok)

İnsanlık kendine ihanet eder hale getirilmiştir. Gerçek insan tanımlaması yapıldığında günümüz insanı kendine, kimliğini oluşturan öz değerlerin yaratıldığı toplumsallaşmaya, bunu sağlayanlara, gerçek tarihe ve bilince karşı bir ihanet içindedir. Doğanın içinden muhteşem bir yaratım olarak oluşan insana ve onun değerlerinin kavramlaştırılması olan insanlığa karşı ihanet edenler, insanlığı kendine ihanet eder hale getirmişlerdir.

İhanet bencilliğin en dibe vurduğu andır. Bu nedenle bencilliği kendi genlerinde barındırmamış, özel çıkarlar çerçevesinde şekillendirmemiş, bozulmamış, kirli ellerin bulaşmadığı gerçek toplumsallaşma da ihanete yer yoktur. İnsanlığın ilk dönemleri sade, yalansız, hilesiz, aldatmasızdır. Bu toplumsallaşma da bencilliğe yer yoktur. Birey ve toplumsallık birbirine düşman olgular değildir. Birbirini güçlendiren, birbirinden beslenen olgular olduğundan, bunların birbirine sırt çevirmeleri, birbirine ihanet etmeleri söz konusu olmaz. İnsanların ihanet edecekleri olguları yoktur. Onlara ihaneti dayatacak birileri de yoktur.

Zira ihanet, geneli düşünmek yerine kendini düşünmektir, bu hem ihanet eden açısından hem de birilerini ihanete sürükleyenler açısından da böyledir. Bu yönüyle ihanet, gerçek toplum ve gerçek insan olunan doğal toplumda olmayan bir şeydir.

Önderlik her zaman ilk toplum olan doğal topluma yani kök topluma vurgular yapar. İnsanlığın oluşmaya başladığı süreçtir. İnsanın genlerinin belirlendiği, onu doğanın diğer bileşenlerinden ayıran farklı yönlerinin açığa çıktığı, insan kimliğinin oluştuğu süreçtir. İnsan nedir, kimdir sorularına en doğru cevabın verilebildiği dönemdir. İnsanı insan yapan, toplumu toplum yapan değerler orada oluşturulmuştur. Bu değerler tespit edildikten sonra insanlaşmadan uzaklaştıran olgular daha net olarak görülmektedir. Dolayısıyla biz, doğal toplumu kendimize referans alarak neyin doğru, ahlaki, toplum ve insanlık için yararlı olabileceğine karar vereceğimiz gibi, neyin de insanlık gelişiminden bir sapma, bir yanlış ve insanlıktan uzaklaştıran şeyler olduğunu bilebiliriz. O açıdan doğal toplum hem doğru hem de yanlış, hem esas alınması hem de uzaklaşılması gereken olgular açısından gerçek bir aynadır.

Uygarlık esasında ihanet üzerine kurulu bir yapılanmadır

Doğal toplumun insanlaştıran, terbiye eden, eşitlikçi, özgürlükçü, komünal, birbirini tamamlayan ve herkesin insan olmanın doğal değerini sonuna kadar yaşadığı ve bugün devlet dışı kalmış halk kesimlerinin cennet yaşamı veya ütopya diye arzuladığı insan ve toplum gerçekliğine karşı suç işlenmiştir. Yani insanlaşmaya, toplumsallaşmaya, özgürleşmeye, komünaliteye, doğal, temiz ve doğru olan her şeye karşı suç işlenmiştir. Bu yaşamın yerine özelleştiren, egemenlik altına almak isteyen, her şeyi kendisinde başlatacak denli bireyci yaklaşan, tüm anlamlı bütünlükleri parçalayarak kendini parçaların üzerindeki hakim yapmak isteyen bir yaşamı oluşturmak için suç işlenmiştir. Bu suçu işleyenler tarihin ilk ihanetçileridir. Bu ihanet, geneli düşünmek yerine kendini düşünmenin bir sonucu olarak ortaya çıkmıştır. Bu ihanet, kendi kaderini genelin kaderine bağlamayan, kendini normal seyrinde topluma katamayan ve daha çok kendilerini yaşatmalarının yolunu arayanlarca gerçekleştirilmiştir.

Önderlik bunları ana kadının toplumsallaştıran, terbiye eden evcil düzenine tam katılamayan, onun dışında kalan yaşlılar; aldatmaya, yanıltmaya dayanan bir uğraş içinde olan şamanlar ile tarihin belki de ilk sapması biçiminde gelişen ve canlı yaşamını sonlandırma veya canlıyı yaralamaya dayanan, güç gösterisini kutsayan ve temel motivasyonu benlik duygusu olan avcı savaşçılar olarak belirledi.

Birilerinin içine yerleşen ihanet tohumu artık kendisini yaymak için elinden geleni yapar, bu ihanet insanlığın karşısına hiyerarşik devletçi toplum, yani sınıflı uygarlık olarak çıkar. Uygarlık esasında ihanet üzerine kurulu bir yapılanmadır. Kurumlaşması öyle gerçekleştiği gibi kendini devam ettirebilmesinin tek yolu olarak da ihanetçi bir birey ve toplum yaratmayı temel besini olarak bellemiştir. Zaten iktidarlar güçlerini, toplumu ve onu oluşturan bireyi kendi istedikleri çer-

çevede şekillendirebilme gücünden alırlar. Bu insanlıktan uzaklaştıran ihanetin ardından organik, sade, homojen olan toplum da ikiye bölünmüş olur. Bir başka deyişle verili toplumun dışında yeni bir toplum, hiyerarşik devletçi toplum, ortaya çıkar ve bunlar birbirlerinin tez ve antitezi olurlar.

İnsanlar ilk ihanetin yarattığı toplumsal gerileme ardından, kendi içlerinde bu tez ve antitezi birlikte yaşar hale gelmişlerdir. Çünkü kendi doğal yaşamlarına, değerlerine müdahale edilmiştir. Artık insanların içinde doğal toplumun değerleri ile hiyerarşik devletçi toplumun değersizlikleri çatışır. Tüm tarih artık gerçek toplum olma ısrarı ile ihanetçi insan olma ve insanları ihanetçileştirme çabaları arasında gelişim katetmektedir.

Sınıflı toplum gücünü ihanetin kurumsallaşmasından alır

Gerçek insan ve gerçek topluma yapılmış ihanetin yaratımı olan hiyerarşik devletçi sistem kendini o kadar kurumlaştırır ki, tohumunu ekmediği tek bir insan bile bırakmaz. El atmadığı, fethetmeye çalışmadığı tek bir birey ve toplum bırakmaz. İhanet odakları, gerçek toplumsallaşmanın yaratıcıları olan kadını, eksik, erkeğin bir türemesi ve uzvu, şeytan, uzak durulması gereken olarak bakar. Cennetten kovulmamıza neden olduğu için her zaman suçlu kalacak olan, kafası çalışmayan, baştan çıkaran, erkeğe hizmet etmek için yaratılmış bir hükümlü olarak ele alarak, bunu topluma kabul ettirmeye çalışır. Böylelikle düşmüş, gerçek insan olmaktan uzaklaştırılmış kadın ve erkekler yaratılır.



Bu yönüyle erkek toplumu, toplumsal cinsiyetçilikle aslında insanlığın hem biyolojik hem de toplumsal kaynağına karşı ihanet etmeye başlamıştır. Kadın toplumu düşürmenin aracı haline getirilir. Erkek de her tür baskı ve zülum altında en güçsüzünün bile kendisini üzerinde güç göreceği köle bir kadına sahip olmanın yarattığı yanılsamayla kendini güç ve iktidar sanıp, düşkünlüğün en dip noktasını yaşayarak ömür tüketir, yani yaşadığını zanneder. Özcesi toplumsal cinsiyetçiliğin değer(sizlik)leriyle en basitinden kadına karşı ihanetçi bir birey ve toplum yaratılır. Kadın da dile gelenin esasta gerçek insan ve toplumu oluşturan tüm demokratik komünal değerlerin toplamı ve bir sistemin olduğunu gözönünde bulundurduğumuzda, yapılan ihanetin esasında insanlığa karşı işlenmiş olduğu daha açık hale gelir. Sınıflı uygarlık bu yönüyle ihanetçileştiren bir gerçekliğe dayanır, onun kurumlaştırılmasından gücünü alır.

İnsanlığa karşı suç işleyenler bereket dağıtan, koruyan, gözeten, yol gösteren, ilk insanların kutsal ve her yönüyle canlı doğasını; vahşi, kör, düşman ve zalim olduğundan tahakküm altına alınması gereken, insanlığa hakim olduğundan fethedilmesi gereken, insanın her tür tasarrufuna açık olan cansız nesneler toplamına dönüştürerek, esasında ikinci büyük ihaneti de gerçekleştirmiş olmaktadır. Böylelikle doğaya düşman, onunla uyum içinde yaşamak yerine tüm gücünü onu sömürmek için seferber eden ve kendini evrenin merkezine koyan suçlu bir insan tipi yarattılır. Bunun sonucu doğadaki tüm ekosistemlerin –insan da dahil– ortadan kaldırılması veya tehlikeyle yüz yüze gelmesidir. Daha da önemlisi ekolojik toplumdan uzaklaşmanın yaşanmasıdır.

Ekolojik ilkeyle oynayan her canlı türünün soyu tükenmiştir

Ekolojik toplum, insanın ekosistemini oluşturur ve onun doğallığını ortaya koyduğu gibi, doğa içinde bir canlı olarak nasıl yaşaması gerektiğinin sınırlarını çizer. Ekolojik gereklilikleri yerine getirmeyen ve ekolojik ilkeyle oynayan her canlı türünün soyunun tükenmesi kaçınılmazdır. Yaşanan ekolojik yıkım ve doğanın verdiği pek çok beklenilmez tepki, esasında dengesiyle oynanan doğanın verdiği karşılıktır. Ve bunun suçlusu da ekoloji ilkesine aykırı davranan insandır. Tabii kastedilen insan, her tür genel çıkarı ve duyarlılığı kendi dar çıkarlarına kurban eden egemen, sömürücü kesimlerdir.

İnsanlığa karşı suç işleyenler, kök toplumda birbirini tamamlayan, dayanışan, yardımlaşan, komünal, eşitsizlerin eşitliğini gerçekleştiren, herkesin tüm gücünü topluma akıttığı ekolojik toplum gerçekliği yerine; birilerin üstün, birilerinin aşağı, birilerinin egemen, birilerinin ezilen olduğu, anlamlı bütünlüklerin ortadan kaldırılarak toplumun kadavra misali parçalara ayrıştırıldığı yaşamını geliştirerek toplumun organik özüne ihanet ettiler. Bu yeni zihniyet ve sistemde kimileri tanrı olacak denli kudretli iken, kimileri de onun dışkısından yaratılacak kadar aşağılıktır. Birileri dünyadaki tüm şeylerin sahibi iken, birilerinin gölgelerine bile sahip olması mümkün olmamaktadır. Toplumda yaratılan bu parçalılık zihinlere nakşedilir, insanlar buna inandırılır, bununla amaçlanan da esasında egemenlerin kendi çıkarlarını devam ettirmeleri ve sistemlerini meşrulaştırmalarıdır.

Egemenlerce atılan her adımın gayesi insanların kendilerine muhtaç hale getirilmesi ve gerçekleri bilmesinin engellenmesi olmaktadır. İnsanların adeta beyinleri yıkanır. Çünkü egemenler

> "Demokratik komünal değerlerin yeniden canlandırılması temelinde yeni bir insan ve toplumun yaratılmasının hareketi olan PKK, tüm gücünü hiyerarşik devletçi sisteme yönelttiği eleştirilerden, onu reddetmekten ve bunların yerine yeni tip insan ve toplumunu yaratmasından almaktadır. Devletçi iktidarcı sistem de esasında PKK'yi, Apocu çizgiyi alternatif bir yaşam yaratabilme kabiliyetinden dolayı tasfiye etmek istemektedir"

bilirler ki sistemlerini ayakta tutmalarının esas güvencesi insanların zihnen fethedilmeleridir. İnsanlık, çarpılan zinhinlerle kendi değerlerine yabancılaşmış bir toplum içinde kendine ihanet eder. İhanetçi yalancı kişilikler, elit bir kesimin çıkarlarının güdümlediği fethedici uğraş içinde yaratılır. Ve buna bulaştırılmayan tek bir kişi yoktur. Verili hiyerarşik devletçi-iktidarcı sistemlere karşı her muhalif çıkış işte bu kire bulaşmış insan olmaktan kurtulmanın uğraşısıdır.

Önderlik daha çocuk yaşta toplumdaki mevcut yaşama duyduğu tepkinin ve içine girdiği arayışın kendisini götürdüğü nokta olan yeni insan ve toplum yaratma mücadelesinde boşuna "kendine ihanet ettirilmemiş tek bir Kürt yoktur!" dememiştir. Her toplumun belli özgünlükleri olsa da, esasında bu tespitin sınıflı uygarlık döneminden günümüze tüm toplumlara uyarlanabileceğini belirtebiliriz.

Tarih boyunca insanlığın özünden gelen değerlerle hiyerarşik devletçi sistemin yarattığı ihanetçileştiren özellikler hem bireyde hem de toplumda bir ikili yapı oluşturarak, sürekli bir mücadeleye sahne olduğunu söylemiştik. İhanetçiliğin tümden başarıya ulaşması diye bir şey söz konusu olamaz. Olması toplum için ölüm, sona eriş demektir. Yani insanlığın, toplumun kendini var etmesinin mümkün olamaması anlamına gelir. Tarihte yürütülen toplumsal mücadeleler bu çelişkiden kaynaklanmaktadır. Günümüzde de sınıflı uygarlığın en azmış dönemi olan kapitalist aşama toplumsallığa dair ne varsa tasfiye ederek, onları ortadan kaldırarak kendini var etmeye çalışmaktadır. Köksüz, doyumsuz, bencillikte azgınlaşan bireyciliklerle, toplumu bir arada tutan, ortak değerler yaratan, birbiri için yaşamayı esas alan komünaliteyi tasfiye ederek, kendini kurumlaştırmak istemektedir.

Bu yönüyle ana kadının evcil düzenine karşı bir karşı devrim ve karşıt harekat olarak başlatılan ilk ihanetten günümüze kadar devam eden egemenlikli sömürücü sistemle, ona karşı yürütülen her türden mücadele esasında insan kalmaya çalışmakla, insan olmaktan uzaklaştırma arasında bir mücadeledir. Bir başka deyişle gerçek insan olma ya da ihanetçileşme olguları arasındaki bir mücadeledir. Ve sistemin etkisi nedeniyle insanların pek de farkında olmadığı, birçok yöntemle edindiği hiyerarşik devletçi sistemin etkileri sonucu herkeste yaşanan bir gerçeklik ve olgu olmaktadır. Her iyinin içine bir kötülük tohumu ekilmiştir. Her kötünün içinde de ilk toplum ve insanlardan gelen ve insanı insan yapan özden bir tutam bulunur. Bunlar bir mücadeleye girişir, bireyin yaşamına yansıyan da bu tarafların mücadelesindeki başarı performansıdır.

PKK yeni bir toplum yaratma hareketidir

Sistem karşıtı tüm kişilikler, çıkışlar, hareketler, dinler vb esasında sistemin yaşamını reddetmeyi ve bu ret ile insani öze daha yakın bir yaşamı kurmayı amaçlarlar. Sistemi reddeden bir alternatif arayışındadırlar. Bunu da yarattıkları insan ve toplum tipiyle başarırlar ya da bunu yaratamadıklarından başarılı olamazlar. Kullanılan en sonuç alıcı ve esaslı yöntem de her zaman uygarlığın yarattığı olumsuz etkilerden arınma faaliyeti olmuştur. Kötülüklerden arınarak kendini yeniden yaratma, yeninin kurulmasının tek yoludur. Bu nedenle tüm alternatif çıkışlar nefs mücadelesini en büyük ve en yapılması gereken mücadele olarak ele almış, bunu önemsemiştir. Şu görülmüştür; uygarlık kirletmiştir ve bu insanların temizlenmesi, özleriyle buluşturulması, eğitilmesi ve bu yönüyle yenilenmesi gerekiyor.

Bu gerçeklikler ışığında Önderliğimizin yaşamına baktığımızda, daha çocuk yaşta kabul etmediği mevcut toplumsal yaşamın yerine kendi toplumsallığını kurmanın yoğun arayışı içine girmiştir. Toplumun kendisine dayattığı yaşama, köleleştirici, ehlileştirici ve reddedilene benzeten tüm yaklaşımlara karşı her zaman kendi itirazını geliştirerek, alternatif arayışından bir an bile vazgeçmez. Yaşanacaksa eğer, anlamlı ve özgür bir yaşamın gerçekleşmesini sağlamaya çalışır. Sistem içileşmeyen, sistem içinde erimeyen arayışları O'nu, ait olduğu toplumsal gerçekliğin kurtuluşu için PKK şeklindeki örgütlenmeye kadar götürür.

PKK ile esasında varlığı bile tartışma konusu olan, kendinden utanan, bir toplumun kimliğini oluşturan tüm değerlerden kaçan, toplumsallaşmayı yaratanların evlatları olmalarına rağmen ona layık olamadığı gibi lanetli bir gerçekliği yaşayan bir halk olgusundan, gerçek bir halk ve toplum kurmayı amaçlar. Bu yönüyle PKK, esasında yeni bir toplum yaratma hareketidir. Dar ailecikler içinde enerjisini tüketen, dağılmış bir halk gerçekliğinden, hiyerarşik devletçi sistemle her yönüyle büyük bir savaşım içine giren, kendi alternatif sistemini kuran bir halk gerçekliği yaratmıştır. Yeni insan ve toplum da verili olanın her yönüyle çözümlenmesi, eleştirilmesi, ona itirazların geliştirilmesi ve ardından da bu eleştirilen hususların yeni toplum temsilcilerinde aşılması suretiyle gerçekleşebilir. Önderlik eleştiri özeleştiri diyalektiği biçiminde ele alınabilecek olan bu durumu şöyle değerlendirir: "Eleştiri düşüncesi gelişmenin diyalektik işleviyle ilgilidir. Diyalektik işleyiş tarzı uygun olmayanı açığa çıkarıp gidermeyi amaçlar. Gelişmenin mecrasında olmasını, doğasına uygun akışını esas alır. Özeleştiri düşüncesi ise, gelişmenin öznesi aktif sağlayanı- durumunda olanın olması istenen, sağlanması gerekenle uyuşmayan, amaca taşımayan durumlara, olaylara, süreçlere yönelik düşünceyi ifade eder. Yani diyalektiksel gelişmeye denk düşmeyen başarısız düşünce, tasarı, tavır ve hareketlere son verip doğru olan düşünce ve pratiğe bağlanmayı ifade eder."

PKK'nin gücü hiyarerşik toplumun reddidir

Tarihin sapması biçiminde gelişen ve insan da dahil tüm doğanın doğal yapısına müdahale eden egemenlikli, sömürülü sistemin Önderliğin belirttiği doğal akış anlamına gelen diyalektik işleyişle örtüşmediği açıktır. Sınıflı uygarlığın yarattığı kirlerden arınma, demokratik komünal değerlerin yeniden canlandırılması temelinde yeni bir insan ve toplumun yaratılmasının hareketi olan PKK, tüm gücünü hiyerarşik devletçi sisteme yönelttiği eleştirilerden, onu reddetmekten ve bunların yerine yeni tip insan ve toplumu yaratmaya çalışmaktan almaktadır. Devletçi iktidarcı sistem de esasında PKK'yi, Apocu çizgiyi alternatif bir yaşam yaratabilme kabiliyetinden dolayı tehlikeli ve tasfiye edilmesi gereken olarak görmektedir.

Güncel olarak da halkımıza dayatılan bir soykırımdır. Nasıl ana kadının evcil düzeni hiyerarşik devletçi güçlerce bir seferberlik ve ittifak halinde hedef haline getirilerek saldırılara maruz bırakılmışsa ve iktidarcı sistem nasıl ki, demokratik komünal değerlerin bastırılması oranında kendini kurumlaştırmışsa, bugün de bu değerlerin temsilcisi konumunda olan ve gerçek insan ve toplum yaratımı peşinde olarak insanlığın maruz kaldığı ihanetçileştirmeyi yenmeyi amaçlayan PKK ve onun Önderliği, topyekün imha konseptleriyle yok edilmek, soykırımlara tabi tutulmak istenmektedir.

Tarihin en büyük suçu ve sonraki tüm suçların temel nedeni olan hiyerarşik devletçi zihniyetin yarattığı ihanetten arındırma ve insanlığı tekrardan gerçek özüne kavuşturma mücadelesi yürüten PKK, bunu kendi içini arındırarak yapmaktadır. PKK, insanlığa karşı suç işlemeyen, lanetten kurtulmuş, bununla da yetinmeyerek suçluları, lanetlileri kurtaran, suçsuz hale getiren bir mücadele yürütmektedir. PKK gerçekliği, kirlerinden arınmak için kendini ateşle yıkayan Eser Altınokların felsefesine ve pratiğene dayanmaktadır. Ancak bu, hiç de kolay olmamaktadır. Çünkü, hiyerarşik-devletçi zihniyet ve kurumlaşmasının yarattığı birey ve toplum gerçekliği de kendini yaşatmaya devam etmek istemektedir.

Önderliğimiz bu konuyu şöyle değerlendirmektedir: "Eğer PKK somutunda dönüşüm çok sancılı oluyorsa, bunun temel etkeni dayanmak istediği toplumsal zemindir. Eğer örgütsel yapılanma demokratik özellikler taşıyorsa, toplumsal zeminden birçok etkinin örgüt içine sızarak yeni oluşan bireyi etkileyeceği ve kendisinin bir uzantısı durumuna çekeceği beklenebilir. Bu durumda ya toplumsal özelliklerde hiç etkisi olmaz, duyarsız kalınır, o zaman örgütün toplumdan tecridi kaçınılmaz olur, ya da örgütsel yapı olduğu gibi toplumsal uzantıların bir yansıması, benzeri olur; o zaman da örgüt hastalıklı olur veya değiştirilmek istenen toplumdan bir farkı kalmaz. Dengeli ve arzulanan konum ise, toplumsal zeminden gelen etkileri örgütün devrimci değiştirici etkileriyle sentezleyip daha zengin bir üst oluşuma sıçramaktır. Devrimci örgütle değiştirmek istediği toplum arasındaki diyalektik gelişme bu çerçevede gerçekleşir."

İhanet düşülebilecek en dip noktadır

Kendisi olmaktan uzaklaştırılmış toplumdan gelen bu yansımaların ötesinde, kirli çıkarların motivasyonunda üretilen her türden yöntem de egemenlerce kullanılmaktadır. Ajan sızdırmalardan tutalım, en hain planlarla sonuç almaya çalışmaya kadar iş başındadır düşman. Mücadele tarihimizin her döneminde bu tip yöntemlerle belli sonuçların alınması hedeflenmiştir. Özünü kötülüklerin oluşturduğu bu girişimler, büyük oranda PKK'nin iyilik, güzellik, yenilik ve ölçü yaratan yaşamının doğrularına çarpmış ve etkisiz kılınmıştır. Ancak bu süreçte halkımızın ve onun özgürlük mücadelesinin topyekün imhasını hedefleyen konseptin bir parçası ve etkili kılınmaya çalışılan yöntemi olarak yeniden, ama yoğunca uygulanmaya çalışılmaktadır. Tarihin tüm alçakça yöntemlerini, namertliklerini, esası korkaklık olan hainliklerini tüm ahlaki ölçüleri bertaraf ederek kullanmaktadırlar.

Önderliğimizin en aşağılık bir şekilde zehirlenmesine paralel olarak, yakın zamanda Amed'de yedi gerillayı gözünü kırpmadan katlettikten sonra, her şeyleriyle insanlığa karşı ihanet içinde olanlara büyük bir iş başarmış olmanın verdiği şeref(sizlik)le katılan ihanetçiyi herkes duydu. İşte bunlar sadece kalıp olarak insandır, öz anlamında insan olmaktan çıkmışlardır. Nasıl ki içi boş bir buğday tanesi gerçek bir buğday tanesi değilse ve ondan yeni, sağlam buğdaylar oluşamazsa, bu kalıptan da insan çıkmaz, bunlar eksiktir, yalandır, hiledir, aldatmadır, korkaklıktır, namertliktir. Yunan mitolojisinde tanrı Zeus insanlığı cezalandırmak için tüm tanrıları seferber ederek, Pandora adlı bir "kadın" yaratır. Erkek sisteminin tanrıları ve gerçek kadın olmaktan uzaklaştırılmış, erkeksileştirilmiş tanrıçalar en kötü yönlerini birleştirerek, kötülüklerin toplamı anlamına gelmek üzere Pandora'yı yaratırlar. Pandora insanlığı düşürmek için artık hazırdır. Epimetheus, tanrıların kendisine armağan olarak sundukları, ama esasında insanlığı kötülüklere boğmayı amaçlayan Pandora'nın kutusunu açınca tüm kötülükler de yeryüzüne yayılır. İşte Pandora soyundan gelen, göründükleri surette olmayan bu maskeler, sistemin yarattığı tipin en çarpıcı örnekleridir. Bunların insanlık kategorisinde en aşağılarda bile yerleri yoktur, alçak bile olamayan içi boş kalıptır onlar.

Tarihin tüm kirlenmişliklerine, alçaklıklarına savaş açmış olan, her gün yaşam yaratan gerillaya bu denli düşman olabilmek, düşülebilecek en dip noktadır. Bunlar gerillanın yüceliği karşısında cüce bile olamayacak denli küçüktürler. Bunların gerillada temsilini bulan tüm güzelliklere ve insanlık değerlerine düşman olmaları, insana olan düşmanlıklarından kaynaklanmaktadır. İnsana da düşman olanın hiç kimseye yararı olmaz. Beslendikleri sofrayı pisleten bu yaratıkların düşmana bile bir faydalarının dokunmadığı gibi, insan olma mücadelesini asla engelleyemedikleri, engelleyemeyecekleri bugüne kadarki tüm hainlerin pratiğinde fazlasıyla görülmüştür.

Kültür sanat yaşamı yeniden üreten sanatçı yaşamı yeniden yaratandır

"Popüler kültür, insanı, toplumu bitiren kültür saldırısı var mıdır yok mudur? Kapitalist kültür ve onun bencil yaşam biçimi böyle bir saldırı içinde midir değil midir? Kadına yönelik, kadını cinsel bir meta olarak kullanan, erkek egemenlikli sistemin duygularına, zevklerine seslenen, onun hizmetine koşan bir kültür saldırısı var mıdır yok mudur? Bunlar ortadaysa, bu saldırılara karşı mücadele etme cephesinde, mevzisinde kültür sanat insanlarının da olması gerekmektedir"

Kültür politikası, kültüre yaklaşımımız, sanat ve sanatçı duruşu, üzerinde durulması gereken önemli olgulardır.

Kapitalist sistem, sömürüsü ve toplum üzerindeki hakimiyetini sürdürmek için her türlü kültür sanat faaliyetini kullanmaktadır. Tarihte, sömürücü egemen sistemler içinde kültür sanatı kendi egemenliği için bu düzeyde kullanan başka bir sistem yoktur. Kapitalizm her şeyi çürüttüğü, yozlaştırdığı gibi kültürü, sanatı, sanatçıyı da bu çürütmenin, yozlaştırmanın aktörü haline getirmiştir. Hatta her türlü toplumsal faaliyeti tüketim ve sömürü konusu haline getirmiştir.

Bugün kapitalist sistem egemenliğini, sömürüsünü siyasi, askeri, ekonomik gücünden çok, kültürel gücüyle benimsetiyor. Kapitalist sömürücü sistem en fazla da kültürünü yerleştirerek oradaki varlığını, etkinliğini kalıcı kılıyor ve sağlamlaştırıyor. Dolayısıyla insanlığı her bakımdan yozlaştırıcı bu sisteme karşı en fazla mücadele verilmesi gereken alan kültür alanıdır.

Kültür alanında kapitalist sisteme karşı mücadele yürütmeden bu sisteme karşı yürütülen mücadelede başarı kazanmak, geriletmek, halklara ait özgürlükçü ve demokratik bir sistem kurmak mümkün değildir. Adil, eşitlikçi, komünal demokratik bir sistem, kapitalizmin kültür politikasına, sanat ve sanatçılar üzerinde uyguladığı politikaya karşı duruş göstermeden, alternatif kültür sanat ve sanatçı yaklaşımı geliştirmeden kurulamaz.

Sanatçılar her zaman halktan yana olmuştur

Sömürücü sistemin kültür sanat, sanatçı politikası o kadar güçlü ve etkilidir ki sisteme karşı en radikal mücadele ettiğini söyleyen topluluklar bile sistemin bu kültürel politikasının etkisinden kurtulamamaktadır. Dolayısıyla sistemin mezhebi olmaktan çıkacak bir konuma gidememektedir. Eğer bugünkü yetersiz duruş aşılamazsa, sisteme karşı en radikal duruşu gösteren, kapitalist sömürücü sistemden ayrı, kendi demokratik ve özgürlükçü sistemini kurmak isteyen tüm hareketler –buna bizim hareketimiz de dahil– sistemin mezhebi olmaktan kurtulamaz. Yine halkın kültür sanat anlayışını, komünal demokratik kültür sanat yaklaşımını pratikleştiren sanat ve sanatçılar gerçeği ortaya çıkarılmadan kendi sistemimizi kurma iddiasında bulunmak ham hayalden öteye gidemez.

Bir toplumsal sistem kendi kültür yapısını kurduğu takdirde kalıcılaşabilir, gelişebilir, alternatif bir sistem haline gelebilir. Bu, genel bir doğrudur. Ancak bu genel doğru, günümüzde katbekat doğru olan bir gerçekliktir. Bu nedenle de demokratik komünal sistemi kurmak isteyen hareketimiz açısından doğru bir kültür sanat yaklaşımı ve bunun sanatçılığını ortaya çıkarmak yaşamsal önemdedir.

Şunu belirtebiliriz: Tarih içindeki sanatçıların, sanat ve kültürle uğraşanların önemli bölümü her zaman halktan yana olmuştur. Hatta iz bırakan kültür ve sanat insanları, ezici bir çoğunlukla halktan yana olan, halkın duygularını, taleplerini dile getiren sanatçılar olmuştur. Bu yönüyle de esas olarak sanat ve sanatçı demek, kültür demek, yeniyi temsil etme, yeninin yanında olma, bu yönüyle de eski olana karşı durma yaklaşım ya da pozisyonunda olmak demektir. Özellikle de insanlığın, halkların özgürlük mücadelesi, demokrasi mücadelesi geliştikçe sanatçıların daha fazla özgürlük ve demokrasi mücadelesinden yana olduğu, tercihlerini bu çerçevede ortaya koydukları görülmektedir.

Sanatçılar, esas olarak maddi işlerle uğraşan, maddi hedefleri, özlemleri olan insanlar değil, daha çok adalet, eşitlik ve özgürlükten yana özlemleri ve duyguları olan, gelecek için düşünce ve proje üreten, yeni yaşam arayışı olan insanlardır. Egemen sistem için de sanat ve kültürle uğraşan kesimler olmuştur. Bunlar, yaptıkları sanatın karşılığında egemen sistem içinde belli düzeyde pay almışlardır. Kuşkusuz egemen sistemlerin de kendini yaşatması için manevi ve moral değerlerine ihtiyacı vardır. Sanat ve sanatçıların, onların dünyasını zenginleştirmesine, buna dayanarak da sistemlerini sürdürmelerine ihtiyaçları vardır. Bu yönüyle sanatçılara hizmetleri karşılığında belli bir maddi değer verdikleri bilinir. Günümüzde sanatçı sadece maddi yaşam peşinde koşar duruma düşürülmüştür. Tarihte bunun bir benzeri daha yoktur.

Burada halka ait, özgürlük ve demokrasiden, adalet ve eşitlikten yana, yeni yaşam özlemlerini güçlü biçimde

“Aydınların, sanatçıların tavrı binyıl da yüzbin yıl da geçse, her zaman eşitlikten, adaletten, sosyalist, toplumsal düşüncelerden yana olmalıdır. Yanında değil, mücadelenin içinde yer alması gerekir. Bu konudaki tavrını açıkça ortaya koymalıdır. Baskıcı, otoriter, zulüm eden ve sömüren sistemlere karşı tavrını koymalı, gerekirse bedel ödemesini de bilmelidir”

ortaya koyan, bu temelde halkın gelecek için yaşama moralini ortaya çıkaran sanatçıları, halk sanatçılarını, toplum sanatçılarının nasıl olması gerektiğini değerlendirmek istiyoruz. Bu sanatçılar maddi değerlerin değil, adalet, eşitlik, özgürlük ve demokrasi gibi manevi değerleri üretme peşinde koşan sanatçılardır. Halkın sanatçıları olmaktan kaynaklanan rollerinden dolayı da maddi değerleri önemsemeyen, manevi değerleri öne çıkaran sanatçılardır. Bu, sanatçılar açısından tarihsel bir gerçekliktir.

Özgürlük mücadelesinde esas emeklerden birisi sanatçılarındır

Egemenlerin yaptığı gibi, sanat tarihini sadece kendilerine hizmet eden sanatçılarla sınırlayan bir sanat tarihi değil de sömürüye, zulme, baskıya karşı çıkan sanatçılar tarihi yazılırsa, sanat ve kültürün, sanatçının esas işlevinin sömürüye, maddiyata ya da maddi değerlere değer veren her türlü ölçüyü, değer yargılarını eleştiren bir pozisyonda olduğu rahatlıkla görülür. Zaten kültürün, sanatın, sanatçının tanımı da bunu gerektiriyor.

Kültür sanat yaşamı yeniden üretme faaliyetidir. Dolayısıyla sanatçı, yaşamı yeniden yaratandır. Yaşamı yeniden üretirken de eskiyi tekrarlayan değil, eskisinden daha güzel, daha özgürlükçü, daha demokratik, eşitlikçi ve adaletli düşünceleri, duyguları toplumda geliştirenler gerçek anlamda sanatçılardır, kültür insanlarıdır. Günümüzde özgürlüğün, demokrasinin düşünce düzeyinde zaferinden söz ediyorsak, bu aynı zamanda tarih içindeki kültür ve sanatla uğraşan sanatçıların adil, demokratik, özgürlükçü duygu ve düşünceleri güçlü biçimde bugünlere kadar taşımaları ve üretmeleri sonucunda gerçekleşmiştir. Özgürlük ve demokrasi bugün herkesin savunduğu bir fikir ise bunun altında yatan en büyük emeklerden birisi kültür ve sanat insanlarına aittir.

Kültür ve sanat alanında, halkın, toplumun beğenilerinde zafer kazanmayan demokrasi ve özgürlük kendini bu kadar etkin kılabilir miydi? Hayır. Kültür ve sanat insanlarının tarih içindeki büyük çabaları, emekleri demokrasi ve özgürlük, adalet ve eşitlik konusundaki duyguları, fedakarca çalışmaları ve hedefleri olmasaydı, bugün özgürlük ve demokrasi insanlığın dilinde, yüreğinde, beyninde en güzel değerler haline gelemezdi. Kültür sanat ve insanlık tarihinde, kültür insanlarının ağırlıklı olarak da bu yönlü rol oynadıkları belirtilmelidir.

Özellikle 19. ve 20. yüzyılda sanatçıların tamamen özgürlük, demokrasi, adalet ve eşitlikten yana düşüncelerin, ideolojilerin savunucuları olmaları tesadüfi değildir. Onların tarihsel rollerinin, özlemlerinin ve duygularının gereğidir. 19. ve 20. yüzyılda sanatçıların % 90'ı sosyalist düşünceye sahip oldukları gibi, bu örgütlemeler içinde yer almışlardır. Sosyalizm mücadelesinde tavırlarını açık ortaya koymuşlardır. Hatta herkesten daha fazla adaletten, özgürlükten, eşitlikten yana kesin tavır göstermişlerdir. Bunu yanlış mı yapmışlardır? Kesinlikle değil. 19. ve 20. yüzyılda sanatçıların tamamen sosyalist, komünist partilerin yanında yer alması, onların mücadelesine destek vermesi, bu mücadelede taraf olmaları doğru bir tavırdır. Hiç kimse sanatçıları, kültür insanlarını, sanatla uğraşan insanları, neden sosyalizm mücadelesinden, sosyalist partilerden, komünist partilerden yana tavır aldılar diye eleştiremez. Aksine, böyle bir tavır içerisinde olmasalardı eleştirilirlerdi.

Sanatçı özgürlük ve demokrasi mücadelesinin bir neferidir

20. yüzyıldaki bütün özgürlük ve eşitlik, sosyalizm, ulusal kurtuluş mücadelelerinde kültür insanları, sanatçılar kesinlikle kapitalist ve baskıcı sistemlere karşı mücadelede yerlerini almışlardır. Dolayısıyla 19. ve 20. yüzyılda baskıdan, zulümden en fazla acı çeken, cezaevlerine giren, işkence gören, öldürülen yine sanatçılar olmuştur. Aydınların ve sanatçıların 19. ve 20. yüzyılda baskıcı, faşist, diktatöryel rejimlerin zulümlerine uğramaları tesadüfi değildir.

Şimdi önümüzde böylesi bir gerçeklik durmaktadır. Demek ki sanatçıların, sanat insanlarının ruhlarında böyle bir yaklaşım, eğilim, tavır var. Daha doğrusu, bu tavırları koymadan sanatçı, edebiyatçı, özgürlükçü olamazlar. Adaletten, eşitlikten, özgürlükten, demokrasiden yana olamazlar.

Reel sosyalizmin ideolojik alandaki paradigmasındaki yetersizlikler onun teorisine, örgütlenmesine ve mücadeleyi kazandıktan sonra yarattıkları sisteme yansımıştır. Reel sosyalizmin iktidarcı devletçi bir sisteme dönüşmesi, halkların, aydınların, sanatçıların özlemlerine tamamen cevap verememesi ayrı bir konudur. Burada eleştirilecek konu, bu sosyalist ideolojinin, teorinin paradigmasıyla, örgütlenme ve mücadele yöntemleridir, aydınların, sanatçıların tavrı değil.

Aydınların, sanatçıların tavrı binyıl da yüzbin yıl da geçse, her zaman eşitlikten, adaletten, sosyalist, toplumsal düşüncelerden yana olmalıdır. Yanında değil, mücadelenin içinde yer alması gerekir. Bu konudaki tavrını açıkça ortaya koymalıdır. Baskıcı, otoriter, zulüm eden ve sömüren sistemlere karşı tavrını koymalı, gerekirse bedel ödemesini de bilmelidir. Bunu 19. ve 20. yüzyılda yapmışlardır. Bu, kültür sanat insanlarının tarih içinde ortaya koydukları onurdur. Burada onların tavrını, tutumlarını yanlış bulma yerine, söz konusu teori ve pratik eleştirilmelidir. Nitekim sosyalist ve komünist partilere en fazla destek veren, içerisinde yer alan sanatçılar olduğu gibi, reel sosyalizmin halkların demokrasi ve özgürlük

özlemine, adalet ve eşitlik özlemine yeterince cevap vermediğini ilk görenler ve eleştiren de sanatçılar olmuştur. Bu eleştirilerini de tutumlarını ortaya koyarak göstermişlerdir.

Aydın ve sanatçıların sömürüye karşı tavrı ilkeseldir

Reel sosyalizmin çözülüp yıkılması ve kapitalizmin hakim olmasından sonra, özellikle kapitalist sistemin burjuva aydınları ve bu sistem doğrultusunda düşünüp yaşayan insanlar, ortaya çıkan geçmiş olumsuz pratikten dolayı 'aydınlar, sanatçılar siyasetle uğraşmamalı, ideolojik olmamalı' biçiminde bir yaklaşımı topluma, aydınlara ve sanatçılara benimsetmeye çalışmışlardır. Egemen sömürücü sınıflar bununla aydınların ve yazarların egemen sınıflarla halk arasında geçen mücadelede tavırsız, edilgen, izleyen bir konumda kalmasını istemektedirler.

Geçen yüzyılda ve tarihte görüldüğü gibi, aydınlar, sanatçılar, kültür insanları bir sisteme karşı tavır koyduklarında o sistemin meşruiyeti sorgulanmakta, böylelikle hakimiyet ve sömürülerini sürdürmekte zorlanmaktadır. Bu nedenle sanatçıların, aydınların toplumlara, insanlara herhangi bir hedef gösteren, tavır koyan, bu konuda öncülük yapan bir konumda olmaması gerektiğini vaaz etmektedirler. Sadece sorunları dile getirip ortaya koymalarını, ama insanlara hedef gösteren, hatta bu konuda tercih yapmayı sağlatan bir yaklaşım içinde olmamalarını öğütlemektedirler. Nitekim kapitalist sistemin 19. ve 20. yüzyıldaki modernist yaklaşımlarını ve özgürlük, demokrasi , ekonomik, sosyal, kültürel alanda yaptığı bütün yanlışlıkları belirli düzeyde eleştiren postmodern akımlar ve bunun kültür anlayışına sahip olanlar, kültürün, sanatın, kültür sanat insanlarının topluma öncülük yapacak, onlara tercih yaptıracak bir durumda olmamaları gerektiğini vurgulamaktadırlar.

Bu tür değerlendirmelerin sistemin yanlışlıklarını, eksikliklerini eleştiren, ama sömürücü, baskıcı, iktidarcı kapitalist sistemin aşılmasını değil de düzelmesini, törpülenmesini isteyen yaklaşımlar olduğu açıktır. Bu yaklaşımın günümüzde kültür sanat politikalarını, dolayısıyla kültür sanat insanlarını etkilediği görülmektedir. Özellikle geçmiş yüzyılda reel sosyalizmin ortaya koyduğu hedeflerin, özlemlerin gerçekleştirilmemesi, hatta yer yer özgürlük ve demokrasi mücadelesini daraltan, bu yönüyle olumsuzlukları ortaya çıkarmasını gerekçe göstererek, kültür sanatın, kültür sanat insanlarının tarihsel rolünü tersine çevirmek istedikleri görülmektedir.

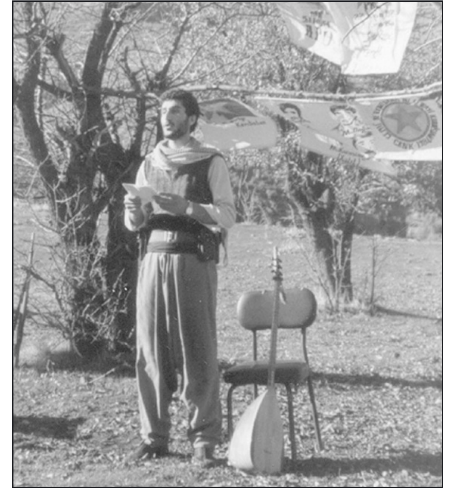
Bu olumsuzluklardan yola çıkarak halkların özgürlük ve demokrasi özleminin, bunun mücadelesini verenlerin arkasındaki kültür sanat desteğinin; kültür sanat insanlarının bu mücadeleye verdiği desteğin ortadan kaldırılarak bu mücadelelerin zayıf bırakılması amaçlanmaktadır. Bu konuda belirli düzeyde başarılı oldukları da görülmektedir.

Toplumsal dinamizm kültür sanat dinamizmidir

Devrimci mücadeleler, özgürlük ve demokrasi mücadeleleri tarihte hep sanat ve kültürün önünü açmışlardır. Tarihsel zamanlar incelenirse, kültürün, sanatın en fazla geliştiği dönemlerin toplumun devrimci mücadeleye giriştiği, egemen, iktidarcı, sömürücü, devletçi, baskıcı sistemlere karşı mücadelenin yükseldiği dönemler olduğu görülecektir.

Devrimci hareketler, mücadeleler hiçbir zaman kültür sanatın önünü kapatmamıştır. Aksine, kültür sanatın esas olarak önünü açan dönemler, devrimci hareketlerin ortaya çıktığı ve özgürlük hareketlerinin geliştiği dönemlerdir. Özgürlük ve demokrasi mücadelesinin zayıfladığı, halkların devrimci mücadelelerinin devletçi iktidarcı sisteme karşı gerilediği dönemler, aynı zamanda halkların kültür sanat faaliyetlerinin gerilediği dönemlerdir. Çünkü kültür sanat, her şeyden önce toplumsal dinamizmi yansıtan, toplumsal dinamizmin yeni verileriyle değerlerin, ölçülerin yeniden ve daha yüksek düzeyde yaratılmasını sağlayan faaliyettir.

Dolayısıyla toplumsal dinamizm aynı zamanda kültür sanat dinamizmidir. Kültür sanat insanlarının rolünü en fazla oynadığı ya da kültür sanat



ürünlerini yapmak için zemin, materyal bulduğu, işleyecek konu bulduğu dönemler bu zaman dilimleridir.

Bu nedenle sanatçıların özgürlük ve demokrasi mücadelelerinin özlemlerini, isteklerini yansıtma, mücadelenin ideolojik doğrultusunda kültür, sanat yapmalarının, bu mücadelenin ortaya koyduğu yaşam ve mücadele felsefesini kültür ve sanat üretimine dönüştürmelerinin kültür sanat tarihi ve yaşamı açısından olumsuzluk yarattığını söylemek tam anlamıyla bir uydurmadır. Ya da kapitalist sistemin yaptığı propagandaların fazlasıyla etkisinde kalmaktır. Hatta kapitalist sistemin yaptığı propagandanın etkisinde kalmak bir yana, kapitalist sistemin sömürücü, maddiyatçı ve tüketici toplumunun cazibesine kapılarak, bu yaşam biçiminin bir parçası haline gelmektir.

Biz, sanatçıların, kültür sanat insanlarının hepsinin partimizin üyesi olmasını, partimizin üyesi olarak partimizin ideolojisini, teorisini benimseyerek bu çerçevede hem sanat yapmalarını hem de parti içindeki mücadelenin, düşüncenin, duygunun, kişiliğin gelişmesinde rollerini oynamalarını isteriz. Bir ideolojik hareket, topluma öncülük eden bir hareket olarak bunu istememiz doğaldır. Topluma böyle bir öncülük yapılmadan, özgürlük ve demokrasi değerlerini duruşuyla, yaşamıyla en yüksek düzeyde kendisinde somutlaştıran kadrolar ve bunların örgütlendirilmesi olmadan özgürlük ve demokrasi mücadelesinin doğru çizgide yürümesi, komünal demokrasi, demokratik komünal yaşam dediğimiz sistemin yerleşmesi mümkün değildir.

Halktan kopmak sanatçı için ölümdür

Partisiz herhangi bir demokratik komünal sistemin, demokratik komünalizm ya da somut olarak Koma Komalên Kürdistan sisteminin kurulacağını düşünmek bir yanılgıdır. Çünkü komünal demokratik düşünceleri esas alan bir ideolojik yaklaşım, teorik çözümleme ve bunun partileşmesi olmadan yapılacak bütün çalışmalar, kapitalist sistemin mezhebi olmaya, sonunda ona yedeklenmeye mahkumdur. Bu açıdan bir parti öncülüğünün örgütlenmesi, bunun her alandaki politikalarının, yaklaşımlarının topluma hakim kılınması, komünal demokratik sistemin olmazsa olmaz bir koşuludur. Biz bu çerçevede sanatçıların 19. ve 20. yüzyılda, yine tarihte olduğu gibi hep bu örgütlenmeler, mücadeleler içinde aktif yer almasından yana oluruz ve çağrımızı da bu temelde yaparız.

Tabii bu, ayrı bir konudur. Tercih sorunudur. Sanatçılar böyle bir tercihi yaparlar yapmazlar, bu onların bileceği bir durumdur. Ancak yapacakları sanatın, kültür faaliyetinin, bunların ortaya koyduğu değerlerin kesinlikle komünal demokratik, halkın özgürlük ve demokrasisinden yana olma zorunluluğu vardır. Kültür sanat faaliyeti yürütürken, komünal demokratik ürün yapma konusunda yoğunlaşmaları, bunu esas almaları misyonları gereğidir. Böyle bir kültür sanat faaliyetinin yanında, tabii ki buna uygun bir yaşam, yaklaşım içinde olmaları da önemlidir.

Toplumda denildiği gibi, 'imamın söylediğini yap, yaptığını yapma' gibi bir yaklaşım içinde olunamaz. Bizim için doğru kültür sanat faaliyeti, komünal demokratik olan, halkın özgürlüğü ve demokrasisinden yana olan bir kültür faaliyetidir. Doğru bir sanatçılık da bunlara uygun duruş gösteren sanatçılıktır. Biz tabii ki bunu bekleriz. Bunun mutlaka yapılmasını isteriz. Bunu yapmayan sanatçının halktan, özgürlükten yana bir sanatçı olamayacağını, onun yarattığı kültür ve sanatı da halktan ve özgürlükten yana bir sanat değil, toplumu, bireyi sömürücü sistem içinde yaşatmaya yönelten ya da bu sistemi kabullenmesini sağlatan bir faaliyet olarak değerlendiririz.

Bazı kişilerin ve sanatçıların, kültür insanlarının, özgürlük ve demokrasi mücadelesi bizi engelliyor, darlaştırıyor vb yaklaşımları kesinlikle demagoji ve çarpıtmadır. Tabii ki ideolojik yaklaşımlarımızla, tutumumuzla onların sistemin bir parçası olmasını engelliyoruz. Sistemi yaşayan yanlarını eleştiriyoruz. Böyle bir mücadele yürüterek, onların aslında halktan ve özgürlükten yana kalmalarını sağlıyoruz. Bu yönlü eleştiri ve değerlendirmelerimiz olmazsa halktan kopacaklar, halkın sanatçısı olmak yerine, sömürücü, bireyci, bencil kapitalist sistemin hizmetine giren sanatçılar olacaklar.

Biliyoruz ki bugün en fazla da sistemin yeniden üretilmesinde, meşruiyetinin sağlanmasında, kendisini yaşatmasında kültür sanat faaliyeti kullanılmaktadır. Kültür sanat insanları, tarihte hiç olmadığı kadar kapitalist sistemin, sömürücü sistemin yedeğine düşmektedir. Kapitalist sistemin o tüketici yaşamının parıltılı cazibesine, kelebeğin kendini ateşe atması gibi koşarak, onun çekiciliğine kapılarak halktan, halkın yaşamından kopuk, sisteme hizmet eden, sistemin değerlerini üreten kültür sanat faaliyeti yapmaktadırlar. Bu, bir söylem değil, yaşanan bir gerçektir. Bugün kültür sanat insanları için hakim olan durum budur ve bu konuda verilen mücadele de gerçekten yetersizdir.

Halklar, sömürüden, baskıdan yana olmayan insanlar, topluluklar, örgütler eğer kapitalizmin kültür sanat politikasına, onun yarattığı kültür sanat insanlarına karşı mücadele etmezse, sistemin değerleri içinde ezilmekten kurtulamazlar. Eğer biz, kültür sanat politikası konusunda eleştiri yapıyorsak, değerlendiriyorsak, sanatçıları ve kültür insanlarını eleştiriyorsak, böyle çirkin bir sistemin içinde erimelerini engellemek içindir. Hala halktan, özgürlükten yana duruşları varsa, tümden kapitalist sistemin parçası haline gelmemişlerse, bitmemişlerse, tükenmemişlerse, bunun nedeni, partimizin, Önderliğimizin ortaya koyduğu özgürlükçü ve demokratik sistemin varlığı, bu konuda özgürlük ve demokrasi ölçüleri çerçevesinde eleştiriyi süreklileştirmesidir. Bu ölçüleri ortaya koyarak, sanatçıların ve edebiyatçıların aynaya bakarak biraz kendilerine çeki düzen vermesini sağlatmasıdır.

Sanatçı yaratılan değerler üzerinde yaşayamaz

Parti, hareket içinde partinin üyesi olan, buna tamamen uyan sanatçılar olabilir bu değerlidir, anlamlıdır. Kültür sanat insanlarının böyle bir ideolojik ve örgütsel çizgiye göre hareket etmelerinin onları güçlendireceğini, daha iyi sanat, edebiyat yapacaklarını düşünürüz. Tabii bu konuda illa gelsinler partimizin üyesi olsunlar demiyoruz. Üye olsalar da militanlıklarını belirttiğimiz çerçevede kültür sanat yapmaları, bu doğrultuda yaşam ölçülerini tutturmaları yönünde istenir, istenecektir.

Mizginler, Sefkanlar, Serhatlar, Ali Temeller, Hogırler hem sanatlarını yapmışlar hem de mücadelede yer almışlardır. Bu tutumlarıyla sanatçıların onurunu kurtarmışlardır. Bugün eğer sanatçıların, sanat yapanların Kürt toplumu içinde onuru, değeri, saygınlığı varsa, bunda şehit sanatçıların, kültür insanlarının rolü belirleyicidir. Bunlar böyle bir tavır koyarak, tüm Kürt sanatçılarının onurunu kurtarmışlardır. Şimdi bu kültür sanat insanları eleştirilecek midir, yoksa övülecek midir? Tabii ki bunlar övülmeye değer duruşlardır. Sanatçılarımızın, edebiyatçılarımızın en fazla da bu değerli sanatçılar ve onların ölçüleri üzerine sanat ve edebiyat yapması, gerekir. Bu arkadaşlarımız toplumun önüne örnek, model, ölçü olarak konulması gereken arkadaşlarımız, yoldaşlarımızdır.

Belirttiğimiz gibi, herkesin böyle bir tavrı koymasını da beklemiyoruz. İlla da böyle yapsınlar, hepsi gelsin şöyle yapsın, gerilla içinde kalsınlar demiyoruz. Ama kültür sanat faaliyeti yapılacaksa da devrimci mücadelemizin yarattığı değeri sahiplenme ve öngörülen toplumsal yaşam biçimini benimsetme yönünde olmalıdır. Kültür sanat insanının tarihteki rolü budur.

Tarihte toplumsal olaylar, dinamizm geliştiğinde kültür insanları rolünü oynar ve bu dinamizm içindeki özlemleri, duyguları sanatla kültürle yeniden üre-

tirler. Böylece o toplumsal mücadeleyi yürütenler kadar toplumsal gelişim değişimde ve yeni yaşamda rol oynarlar. Sanatçıların rolü budur, varolanı dillendirmek ya da insanları eğlendirmek değil. Özgürlük ve demokrasi mücadelesinin ortaya çıkardığı duyguları dillendirmek de yetmez. Bu mücadelenin yarattığı kitleye, hoşlarına gidecek bazı şeyleri seslendirip, ama onların toplumsal dinamizmde rol almalarını sağlatacak duyguların gelişmesine katkı yapılamıyorsa buna, yaratılan değerler üzerinde yaşamak denir. Bırakalım kapitalist kültürü eleştirmeyi, mücadelenin yarattığı değerleri dillendirmekle de istenen sanatçılık yapılamaz. Bunları dillendirmenin yanında, bu değerlere sahiplenecek düzeyde yeni duygular yaratmak, duyguları daha da geliştirmek, insanlara bu değerlere sahip olmanın heyecanını ve duygusunu vermek önemlidir. Sadece değerleri yansıtmak değil, buna sahiplenecek bir toplum ve birey ortaya çıkartmak da sanatçıların görevidir.

Özellikle de bizim gibi kimliği yok sayılan, özgür ve demokratik ülkede yaşamayan bir toplumun sanatçıları bir ürün ürettiğinde, her zaman şunu düşünmelidir: Benim ürettiğim değerler halkı, gençleri, kadınları bu değerlere daha fazla sahiplenir hale getiriyor mu, bu değerler için yaşayacak hale getiriyor mu? Hatta bu değerler için bedel ödeyecek bir gençlik, kadın ve toplum yaratabiliyor muyum? Yaratılan ürünler gençliği, kadını bu mücadeleden koparıyorsa, bu mücadele için bedel ödeyen, fedakarlık yapan bir durumdan çıkarıyorsa, gençliğin yüzünü mücadeleye döndermiyorsa, ister şehirde, ister dağda olsun mücadele verecek, bedel ödeyecek kadın ve gençlik ortaya çıkarmıyorsa, böyle bir toplum gerçeğinin ortaya çıkmasına katkısı olmuyorsa, doğru bir kültür sanat faaliyeti yapılmıyor demektir.

Kürt halkı var olma savaşı veriyor

Kürt halkı, hala kimliği inkar edilen, varlığı yok sayılan bir topluluktur. Kimliğini ve varlığını güvenceye alması öncelikli görevi olan bir halktır. Var olma savaşı veriyor. Bu savaşta kültürcülerin duruşunun ve üretiminin var olmak için gereken değerleri sahiplenecek bir halk, toplum, kadın ve gençlik yaratması gerekiyor. Eğer bu sanatçılar yarattıkları değerlerle gençliğin ve kadının yüzünü mücadeleye döndürmüyorsa, daha da ileri götürelim deyip, gençliğin yüzünü gerillaya doğru çevirecek bir heyecan yaratmıyorsa, bu kültür sanat faaliyetinin kimin hizmetinde olduğunu sorarız. Mevcut düzeni kabullenen, mevcut düzen içinde yaşamayı benimseyen, bu yaşamı yaşam olarak kabul eden bir Kürt toplumu, genci, kadını ortaya çıkarıyorsa ya da topluma, kadına, gence, Kürt'ü inkar eden, zamana yayılmış soykırıma götüren sistem içinde yaşamayı kabul ettiriyorsa, tabii ki bu kültür sanat ürünlerinin sorgulanması gerekiyor. Bazı ürünlerde, müzik ya da herhangi bir edebiyat, sanat ürününde gördüğümüz şudur: Onu dinleyen, izleyen, okuyan bu sistemin içinde yaşamayı rahatlıkla kabul edebilir. Sisteme karşı bir duruş ortaya koymaz, bu sistemle yaşanabileceğini düşünür veya öyle yaşar. Bizim kültür ve sanatımız böyle olamaz.

Bizim mücadelemizden önce birey ve topluluklar bir şey yapmıyordu, mücadele etmiyordu, ama kendine Kürtüm, yurtseverim diyordu. Özgürlüğü, demokratik yaşam için mücadele etmeden, mevcut düzenden büyük rahatsızlık duymadan, onunla barışık yaşamayı da Kürtlük, hatta yurtseverlik olarak görüyordu. Bizim özgürlük mücadelemiz bu sahte yurtseverliği, Kürtlüğü, kendini kandıran Kürtlüğü ortadan kaldırarak, gerçek Kürtlük ve yurtseverliğin ancak mücadele veren, bu sistemi kabul etmeyen, sisteme karşı duran bir tutum ve pratikle olacağını ortaya koymuştur. Ancak mücadele edenlerin bu halkın gerçekten genci ve kadını olabileceğini vurgulamıştır. Dolayısıyla halkı ve ülkesi için bir şey yapmadan kendini yurtsever ya da Kürt gören bu geri düşüncenin aşılmasında Şehit Sefkan'ın, Şehit Mizgin'in, Şehit Serhat'ın, Şehit Ali Temel'in ve bugün hala sanat yapan insanlarımızın rolü vardır.



Sanatçı sorgulayandır

Ne var ki dün bu konuda rol oynayan bazı arkadaşlarımız şimdi dünyadaki sanat ve sanatçı modasına uyarak, toplumun yeni değerler kazanarak değişip dönüşmesindeki rollerini bir kenara bırakarak popüler kültüre yöneliyorlar ve sistemin yaşamına ayak uydurmaya çalışıyorlar. Bir ayağı sistemde bir ayağı halkın içinde sanatçılıkla işi yürütmeye çalışıyorlar. İyimser yaklaşsak bile, halkın özgürlük, demokrasi ve yeni yaşam konusundaki değerlerini sömüren, sistemin kabul edebileceği bir sanatçılık gerçeğinden söz edilebilir. Bu yaklaşım eleştirilmez ve düzeltilmezse, bir ayağı sistemde olmaktan çıkar tümden sistemin sanatçısı haline gelinir. Sistemin bu gücü var. Sistemin ideolojik, kültürel saldırıları, sosyoekonomik yapılanması her tarafta olduğu gibi bizde de sanatçıları kendi parçası haline getirebilir. Bu yönüyle belki de en fazla eleştirilmesi, tartışılması gereken konu kültür politikasıdır.

Nasıl bir sanatçılık, nasıl bir kültür, nasıl bir ürün konuları tartışma gündemimizde olmalıdır. Her şeyden önce sanatçıların şunu düşünmesi gerekiyor: Bugün kendini dinleyen bir toplum, halk varsa, dün Kürdistan'da Kürtçe müzik yapan yirmi-otuz kişiyken –çoğu da bulunduğu köyde, kasabada, şehirde bunu yaparken– bugün milyonlarca insan Kürt müziğini dinleme talebinde bulunuyorsa, böyle büyük bir talep ortaya çıkmışsa, bu talep çerçevesinde nerdeyse her köyde, kasabada, şehirde sanatçılar ve gruplar ortaya çıkmışsa, bunu tabii ki müca-

deleye borçluyuz. Neden önceden bu kadar dinleme, müziğe ilgi yoktu? Bu talebi mücadele yarattı.

Kültür rafine ideolojidir

Eskiden Kürtçe kaset dinlemek bile yasaktı. Bu yasağın kaldırılması da mücadeleyle olmuştur. Bütün bunlar ortadayken inkarcı olmamak çok önemlidir. Bırakalım toplumda sıradan bir insanı, en fazla da kültür sanatla uğraşan insanlar hak ve kıymet bilmek, bir şeyin hakkını vermek zorunda. Adaletli olmak, yaratılan değerleri takdir etmek zorunda. Zaten sanatçılar birde böyle ölçüler vermek zorundadır. Kendilerinin de misyonları gereği böyle ölçülerde birey olmaları gerekmektedir.

Herkese adalet ölçüsü vereceksin, doğruya doğru dedirtme mücadelesi vereceksin, hak ve adalet ölçülerini toplum ve bireyde geliştirmeye çalışacaksın, ama kendin, yaratılan değerleri kim vermiştir, nasıl ortaya çıkarmıştır, bunu takdir etmeyeceksin! Bu, kabul edilemez. Bunun adı yozlaşmadır. Biz, sanatçılarımızın böyle olduğunu düşünmüyoruz. Tabii ki konuşulduğunda taktir ediyorlar, görüyorlar, ama sadece takdir etmek yetmiyor, bir de bu hareketin yaratmak istediği yaşama uygun sanat kültür ürünleri yaratmaya devam etmeleri gerekir. Komünal demokratik kültürü, komünal anlayışı, doğrudan ve halkçı, toplumcu demokrasi anlayışını geliştirmelidirler. Komünal ve demokrasi anlayışı verilirse, insanlar ister istemez özgürlük mücadelesine koşarlar, demokrasi mücadelesi verirler ve sistemi reddederler.

Bunları vermek çok önemli ve değerlidir, ama bunların iyi verilip verilmediğinin ölçüsü de insanların yüzünü özgürlük mücadelesine, demokrasi mücadelesine çevirip çevirmediğiyle ölçülür. Ölçü budur. Sanatçılarımızın yarattığı ürünler gerçekten bu etkiyi ne kadar yaratıyor, bu konuda rollerini ne kadar oynuyorlar? Bunları kendilerinin ve toplumun sorgulaması, sorgulamamız gerekir.

Sanatçıların en önemli görevi, toplumu, mevcut düzeni eleştirmesidir. Bu nedenle bir eleştiri grubudur. Sanat ve edebiyatın en önemli işlevi eleştirisel olmasıdır. Tabii ki eleştirisel olan bu topluluklar, gruplar kendilerini eleştirenlere de tahammül edecekler. Toplum tarafından, hareketimiz tarafından, özgürlük ve demokrasi mücadelesi yürütenler tarafından eleştirileceklerdir. Özgürlük ve demokrasiyi en fazla kendisinde somutlaştıran kimdir? Gerillalardır, bu yaşamı ortaya koyanlardır. O zaman bunların eleştirileri dikkate alınacaktır.

"Sanatçıların en önemli görevi mevcut düzeni eleştirmesidir. Bu nedenle bir eleştiri grubudur. Sanat ve edebiyatın en önemli işlevi eleştirisel olmasıdır. Eleştirisel olan bu gruplar, kendilerini eleştirenlere de tahammül edecekler. Toplum, özgürlük ve demokrasi mücadelesi yürütenler tarafından eleştirileceklerdir"

Alternatif sistemin kurulmasında kültürün rolü önemlidir

Çünkü özgürlük ve demokraside ölçüyü en yüksek düzeyde bunlar temsil ediyor, en fazla bunlar sahipleniyor, özgürlük ve demokrasi ölçülerini en yüksek düzeyde temsil etmek istiyorlar. Eğer bu hareket, bu gerillalar böyleyse, bu örgüt ve bu örgütün kadroları böyleyse, o zaman yapılan eleştiriler de dikkate alınacaktır. Tabii ki bu hareket, toplumdaki bir bireyden ya da kesimden daha fazla ideolojik yaklaşır. Gerçekten özgürlük ve demokrasi içeriği taşıyor mu taşımıyor mu, değerlendirebilir. Hiç kimse kültürün ideolojiyle alakası yoktur, kültür ayrı ideoloji ayrıdır diyemez. Kültür rafine ideolojidir. Hatta ideolojik duruşların, olguların en etkili biçimde veriliş tarzıdır. Kültür, bir tercihtir, yaşam biçimidir, yaşam arayışıdır, yaşam tarzıdır. İdeolojilerin esası da budur. Yapılan kültür, herhangi bir ideolojinin öngördüğü yaşam biçimine denk düşer. Bu açıdan kültür sanat insanları ideolojiden uzak dururlar, kültür ve sanata ideolojik yaklaşılamaz, ideolojik çerçevede eleştirilemez denilemez. Bu, kapitalist sistemin postmodern kültür anlayışının, sanat anlayışının sanatçılarda yarattığı olumsuz etkidir. Bunun böyle görülmesi gerekir.

Postmodern sanat nedir? Halkın özgürlük ve demokrasi özlemini veren, onları yönlendiren sanat nedir? Sanatçılarımızın bunları tartışmaları ve kafalarını netleştirmeleri gerekiyor. Postmodern sanat ve kültür anlayışı, sanatçılar toplumları yönlendirmemeli, toplum adına topluma hedef göstermemeli diyerek, tarihte sanatçıların oynadığı rollerin tersine bir tanımlamada bulunmaktadır.

Tarihte sanatçılar doğru yapmıştır; hep hedef, yön göstermişlerdir, yaşam ölçülerini koymuşlardır. Ya bunu demeyeceğiz ya da artık sanatçıların böyle bir rolü yoktur, sadece varolanı dile getirirler, onları bir yaşam tercihine yöneltmezler, bu konuda bir sorumlulukları yoktur diyeceğiz. Bunu doğru bulmuyoruz. Bu da kapitalist sistemin kendi içinde ortaya çıkardığı kapitalizmi eleştiren, ama sorunlara sistem içi çözüm bulmak isteyen, sistem içi bir demokrasi ve özgürlük anlayışı yaratmak isteyen postmodernizmin yaklaşımıdır ki bunu doğru bulmuyor, kabul etmiyoruz.

Bu mücadelenin yarattığı değerleri kullanacaklar, bu mücadelenin yarattığı büyük taleplerden memnun olacaklar, bu konuda yüzbinlerce, milyonlarca insan onları dinleyecek, ama bunu yaratanlara karşı da 'bize eleştiri getirilmesin, bize karışılmasın' denilecek. Bu, doğru bir yaklaşım değil. Bizim her konuda siyasal, sosyal, askeri, toplumun her alanıyla ilgili görüşümüz olduğu gibi, kültürel alanla da ilgili görüşümüz vardır.

Biliyoruz ki komünal demokratik, özgürlükçü kültürü yaratmadan komünal demokratik sistemi oturtamayız. Sadece yürüyüş yaparak, örgüt kurarak, silahlı mücadele verilerek demokratik komünalizm kurulamaz. Sistem yıpratılabilir, hatta yıkılabilir, ama alternatif sistem kurulamaz. Alternatif sistemin kurulmasının tek yolu, her türlü mücadele yönteminin ya-

nında bu sistemi kalıcı hale getirecek, bir yaşam biçimi haline getirecek kültür faaliyetinin de olmasıdır. Bu faaliyeti yürütecek kültür insanlarının da ortaya çıkması gerekiyor. Bu olmazsa mücadele eksik kalır.

Kültür faaliyetinin işlevi yaşamsaldır

Özgür ve demokratik sistemin kuruluşunda bütün mücadelelerden daha fazla kültür sanat çalışmalarının, komünal demokratik kültürün rolü olacaktır. Bizim beklentimiz de bu yönlü bir rol oynanmasıdır. Biz, neden kurumlarda demokratik kültür yapılmıyor, neden yapılan eserler komünal demokratik değerleri esas almıyor, özgür iradeli bireyi, özgür kadını ortaya çıkarma konusunda rolünü oynamıyor diyoruz. Bunu deme hakkımız da var.

Yapılan her türlü kültür sanat faaliyeti mutlaka bir topluma hizmet ediyor, bir yaşam biçimine hizmet ediyordur. Bizim cevabını aradığımız konu, ortaya çıkarılan ürünlerin hangi yaşam biçimine hizmet ettiğidir.

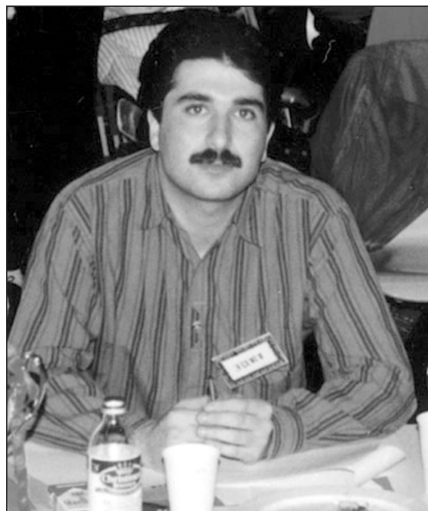
Yaşamdan kopuk bir kültür olabilir mi? Siyasi, askeri faaliyetler zaman zaman yaşamın ihtiyacına cevap vermez ya da yaşam dışı kalarak da varlıklarını sürdürebilirler. Ancak kültür faaliyetleri mutlaka bir yaşam biçimini, tarzını esas almak ya da ona seslenmek durumundadır. Bunu yapmadığı takdirde kimse ona kültür sanat faaliyeti diyemez. Böyle olunca da yapılan kültür faaliyetlerinin nasıl bir yaşamsal işlevi olduğunu, nasıl bir yaşam biçimini öngördüğünü, topluma, bireye hangi ölçüleri kazandırdığını düşünmemiz, bu çerçevede kültür faaliyetlerini değerlendirmemiz en doğal yaklaşımdır.

Çünkü Özgürlük hareketimiz ve partimiz bu mücadeleyi bir yaşam biçimini ortaya çıkarmak için vermektedir. Bir dünya görüşü, yaşam felsefesi doğrultusunda bir yaşam tarzının ortaya çıkması için mücadele yürütülmektedir, yoksa bir eşkıya hareketi olurdu. Amaçtan, yaşamdan, yaşam projesinden kopuk bir iş yapmak olurdu ki böyle olmadığı da herkes tarafından bilinmektedir.

Kürt Halk Önderi, Özgürlük hareketimizin sadece bir askeri, siyasi hareket olmadığını, aynı zamanda bir kültür hareketi olduğunu, yeni toplum ve birey anlayışını –özgür birey, demokratik toplum anlayışını ifade ediyor– yaratmayı esas aldığını vurgulamaktadır.

Bu hareket, ilk günden itibaren hem toplum ilişkilerinde yeni yaşam biçiminin ortaya çıkmasını gözetti hem de kendi ilişkilerinde özgür ve demokratik yaşama öncülük edecek bir yaşam ve ilişki biçimini yerleştirmeyi öngördü. Böylelikle PKK ve kadrosu kendisinden başlayarak iradesi kırılmış, özgüveni kalmayan, özgür ve demokratik yaşamdan uzak, kendisini aile ve aşiret yaşamının dar sınırlarına sıkıştırmış, sömürgeci egemenliği de baskısını da kabul etmiş, hatta içselleştirmiş bir Kürt toplumundan, birey gerçekliğinden özgürlüğüne aşık, ülkesine sevdalı, mücadelesinde kararlı bir özgürlük ahlakı, kültürü, özgür ve demokratik yaşam anlayışını geliştirdi. Bugün Kürt halkı ayağa kalkış içindeyse, her türlü baskıya karşı direniyorsa, bunda Kürt halkına verilen özgürlük ahlakının, kültürünün rolü belirleyicidir. Bu konuda özgürlük hareketin duruşu, tutumu, yaklaşımı çok önemli etki yapmıştır.

Hareketimizin ideolojisi ve yaşam felsefesinin etkisinde kalan, kendisini bu mücadelenin sempatizanı ya da kadrosu gören sanatçılar da Özgürlük hareketinin yaratmak istediği toplum ve birey anlayışını yaratmak, yaygınlaştırmak, kalıcılaştırmak için üzerlerine düşeni yapmıştır. Ancak son yıllarda giderek 'biraz yaptık, bazı değerler kattık, artık biraz da kendimiz için çalışalım' anlamına gelen tutumlar görülmektedir. Toplumda derler ya, biraz bu dünya, biraz da öteki dünya için çalışmak. Bu sanatçılarda da biraz halk, ülke için biraz da kendisi için çalışmak gibi bir yaklaşım ortaya çıkmaktadır. Bu durum doğru eleştirilmez, düzeltilmezse, toplumdaki özgürlük ve kültür ahlakı yerine sistemin ölçüleri ve ahlakının etkili olması söz konusu olur. Dolayısıyla bu hareketin yarattığı mücadeleci halk gerçekliği, Önderliğimizin belirttiği gibi *"Newroz halkı, serkeftin halkı"* gerçeği yerine, yeniden kendi üzerindeki baskıya, sömürüye, inkarcılığa karşı duyarsız, biraz mücadele eden, ama bu sistemi kırma gücünü gösteremeyen, dolayısıyla sistemin politikalarının devam etmesine fırsat veren bir ahlak ve kültür yaklaşımı ortaya çıkar.



Bu açıdan tabii ki hareketimiz kültür politikalarıyla, kültür sanat insanlarının yarattığı ürünlerle yakından ilgilenmektedir. Çünkü kültür sanat faaliyeti bir yönüyle bütün mücadelenin özü ve yaratılan değerlerin tümüdür. Bu mücadelenin kalıcılaşması ancak kültür sanat faaliyetiyle olabilir.

Kültür sorunu bir halkın temel yaşam sorunudur

Kültür sorunu bir halkın temel yaşam sorunudur. Mücadele gerçekliğimiz açısından nasıl ki ölüm kalım mücadelesi veriliyorsa, kültür de özgürlük ve demokrasi mücadelesi, yine Kürt halkı açısından ölüm kalım değerin olan bir faaliyettir.

Sistem, yaratmak istediğimiz özgürlük ve demokrasi kültürünü televizyonla, diziyle, gazeteyle, farklı müzikle barajlamaya, bunu aşındırmaya ya da saptırmaya, yozlaştırmaya çalışıyor. Dolayısıyla kültür sanat insanlarının da buna karşı mücadele içinde olmasını bekleriz. Özgürlük mücadelemizin inkarcı sisteme ve bunun özel savaşına karşı meşru savunma cephesinde, siyasi cephede veya başka cephede yürüttüğü mücadeleye, kültür sanat insanlarının da kültür sanat alanında katılması gerekiyor.

Bu mücadelenin kültür sanat cephesinin eksik ve yetersiz kaldığını düşünüyoruz. Sadece Kürtçe yapmakla

ya da bazı değerleri işlemekle bu mücadele yeterince verilemez. Bu mücadelenin sürekli, ilkeli ve özgürlükçü, demokratik komünal değerlerin, sistemin yaşam biçimi karşısında güçlü, etkili verilmesi gerekiyor. Aksi durumda, sadece siyasi ve askeri mücadele değil, kendisini en fazla da kültür hareketi olarak ifade eden bir hareketin ya da halkın mücadelesinin bu boyutunun kültür sanat insanları tarafından yerine getirilmediği söylenir. Bu boşluğun doldurulması, kültür sanat insanlarının sorumluluğudur.

Kürt kültür ve sanatçılarının daha etkili ve kalıcı ürün vermesinden yanayız. Toplumun onyıllarını, yüzyıllarını değiştirecek bir anlayış, yaşam kültürü vermesinden yanayız. Bu tarihsel toplumsal dönüşümde rol almalarından yanayız. Onları işlevsiz, rolsüz bırakmak değil, aksine, sanatçıların tarihte olduğu gibi, bugün de toplumun en saygın insanları, toplumsal değerlere en güzel değerleri katan insanlar olmasını istiyoruz.

Şimdi kalıcı olmayan, anlık, günlük duygulara seslenen, toplumun özgürlük ve demokrasi heyecanını yaratmayan eserler daha fazla öne çıkıyor. Yani kalıcı duygulara hitap eden, kalıcı duygular yaratan, bireyin, toplumun duygularını değiştiren eserler çok az üretiliyor. Bunu büyük bir eksiklik olarak görüyoruz. Bireyde, toplumda o anda varolan bazı duygular var, onlara sesleniliyor. Halbuki sanatçının, kültür insanın görevi, bu duyguları değiştirmek, dönüştürmektir.

Sanatçılar tarihsel rollerini oynamalıdır

Türk devlet sistemi kültürüyle, sanatıyla propaganda yaparak yalnız Türk toplumunda değil, Kürt toplumunda da özgürlükten, demokrasiden uzak, günlük düşünen, yaşayan, kadın erkek ilişkilerinde sadece tüketici olan bir yaşam biçimini hakim kılmak istiyor. Bu, belirli düzeyde etkili de oluyor. Sanatçılarımızın bugünkü yanlış eğilimleri düzeltilemezse, Türk devletinin özel savaşının hizmetindeki kültür sanat insanlarının, kültür sanat faaliyetlerinin ortaya çıkardığı içeriksiz, anlık duygulara seslenen kültür yaklaşımına biz de hizmet etmiş oluruz. Yani onların parçası haline geliriz.



Halbuki bizler, onların yaratmak istediği toplum ve birey anlayışını tersine çevirmek istiyoruz. Bu yönüyle sanatçılar, tarihsel rollerini oynamalıdır. Bırakalım kültür sanatta daha etkin olmalarını engellemek, frenlemek, geriye çekmek, aksine, şu andaki durumlarının kendilerini geriye çektiğini, kültür sanat insanı olarak işlevlerini oynamadıklarını, bu yönüyle kalıcı iz bırakan faaliyetlerin zayıf kaldığını söylüyoruz. Bizim yaklaşımlarımız, itirazlarımız bunlardır.

Bırakalım toplumu değiştiren, kalıcı izler bırakan, yeni yaşam anlayışı, felsefesi veren, komünal demokratik değerleri derinleştiren, böyle bir sistemi oturtacak özgür ve demokratik bireyin ortaya çıkmasını sağlayan bir üretimin olmasını, toplumu heyecanlandıran, coşturan, mücadeleye sevk eden, bu yönüyle halkın öfkesini, tepkisini dile getiren, özgürlük ve demokrasi mücadelesinin topluma yayılmasında rol oynayan, toplumda heyecan yaratan, yani en azından mücadeleyi yansıtan eserlerde de gerileme vardır. Geçmişte bu tür eserler üretiliyordu. Ama şimdi bu konuda büyük bir eksiklik var. Sanatçının böyle bir işlevi olan ürünleri ortaya çıkarma görevi de vardır.

Sanatçı, toplumu değiştiren, kalıcı iz bırakan eserler yaratacağı gibi, ölüm kalım anlamına gelen büyük bir mücadele sürdüğü için buna uygun eserler de yapmalıdır. Toplumu itekleyen, ayağa kaldıran eserler de üretmelidir. Tarihte birçok mücadelenin, isyanın ateşleyicisi kültür sanat insanları olmuştur. Halkı isyana teşvik eden, heyecanlandıran, coşturan her ürün de değerlidir.

Geçmişte Mahsuni vardı. Onun eserlerinin bir çoğunun böyle özellikleri vardı. Eğer bugün kişi olarak kalıcıysa, iz bırakmışsa, bu, sadece toplumu değiştiren dönüştüren, sanat yönü çok güçlü eserler ürettiği için değil, toplumu ayağa kaldıran, coşturan eserlerinin de çok güçlü olması nedeniyledir. Toplumda iz bırakmanın bir yolu budur. Bu da artık önemsiz, gereksiz, yetersiz görülüyor. Bu da sanatçıların heyecanında yaşanan eksiklikten kaynaklanmaktadır.

Popüler kültür toplumun geri duygularına seslenmektedir

Günümüz dünyasında sanat kültür, sanatçılık böyle yapılıyor, biz de öyle yapmalıyız, öyle yapsak ne olur biçiminde yaklaşımlar görülmektedir. Hatta sistemin sanatçılarının yaptıklarını yapmamak yanlışmış gibi bir eğilim gelişmektedir. Bu, çok yanlış bir yaklaşımdır. Eğer hareketimiz ilk çıktığında Kürt toplumu, aydını, insanı içindeki genel eğilime boyun eğseydi, onu doğru bulsaydı, hiçbir adım atamazdı, gelişme ortaya çıkaramazdı.

Toplumu değiştirmeyen, dönüştürmeyen, mevcut eğilimlere, kültürel değerlere seslenen bir kültür yaklaşımı verili olana teslim olmaktır. Zaten mevcuda seslenmek bir yönüyle popüler kültür oluyor. Popüler kültürün yaklaşımı da esas olarak budur. Yani toplumun geri duygularına, sistemin toplumda yarattığı verili değerlere, ölçülere seslenmek, onu yansıtmak, böylelikle hazır izleyici bulmak, ataerkil, sömürücü, baskıcı sistemin yarattığı hazır olan izleyicilere seslenmektir. Bu, özellikle günümüz müzik dünyasında genel bir eğilimdir. Yine dizi filim gerçeğinde böyle bir eğilim vardır.

Bizde de bazı sanatçılar 'biz de böyle yapalım, böyle yapsak ne olur' demektedir. Bu anlayışlar eleştirildiğinde de bu eleştiriler ya çok ideolojik görülmekte ya da dünyadaki genel duruma ayak uyduramama biçiminde değerlendirilip,

kendilerini doğru, eleştiri yapanları haksız gören bir yaklaşımla yanlış eğiliminde ısrar eden bir durum görülmektedir. Bu, kesinlikle kabul edilecek bir durum değildir. Böyle bir kültür sanat anlayışına, kültür politikasına ne halkımız ne de özgürlük hareketi teslim olamaz, pirim veremez.

Kültür sanat alım satım konusu yapılamaz

Çünkü Kürt halkının mücadeleyle hem sömürgecilikten hem de her türlü sömürücü, baskıcı toplumsal yaşam biçiminden kurtulması gerekiyor. Kürt halkı tamamıyla özgürlüğe, demokrasiye kilitlenerek bir şeyler elde edebilecek bir halktır. Bu açıdan dünyada sanatçılık böyle oluyor, sanat böyle yapılıyor denilerek bencil, bireyci, sadece kendisini, popüleritesini düşünen ya da yaptığı ürünün ne kadar satacağını hesaplayan, yarattığı eserin toplumda yarattığı etkiyle, sonuçlarla hiç ilgilenmeyen bir yaklaşım çok yanlıştır. Hatta mücadelemizin yarattığı değerlerle ortaya çıkan Kürt müziğine ilgiyi, Kürt toplumunun Kürtçe diliyle söylenen ya da biraz Kürt motifleri taşıyan değerlere gösterdiği ilgiyi sömürmek anlamına gelir.

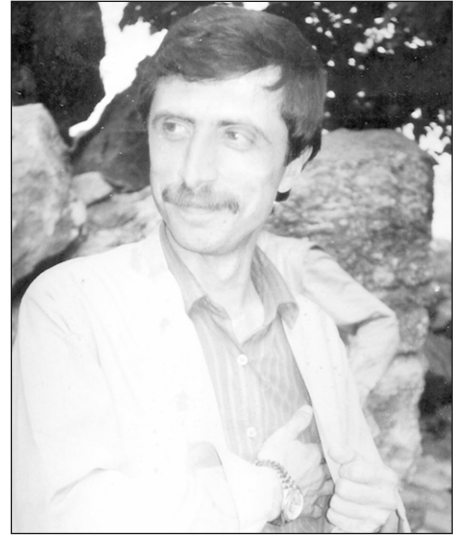
Nitekim bunu Türk devletinin özel savaşı da yapıyor. Kürt toplumunda Kürt müziğine ve yaşamına ilgi geliştikçe, onlar da bu eğilimi farklı biçimde sömürmeye çalışmaktadır. Ya da Kürt halkında gelişen kendi kimliğini tanıma, kimliğinin farkına varma, değerleriyle yaşama eğilimini dizilerle yozlaştırıp, çarpıtarak reyting toplamaya çalışıyorlar. Bu da popüler kültürün bir biçimidir. Şunu vurgulamalıyız ki geniş kitleler tarafından izlenmeyen bir ürün zaten popüler olmaz. Nitekim reyting yapmayan dizileri yayından kaldırıyorlar. Çünkü amaç izleyiciyi bulmak, bu yolla hem para kazanmak hem de sistemin yaşamasına güç katacak verili kültürü yeni biçimde yaratmaktır.

Her olgu ve olay ticaret konusu yapılabilir, ama kültür sanat ticaret konusu olamaz. Ne var ki kapitalist sistemin kar, çıkar konusu yapmadığı hiçbir değer kalmamıştır. Tabii ki kültür sanat insanları da yaşamını sürdürecek, aç, susuz kalmayacaktır. Ama bu ihtiyaç nedeniyle ne kültürel eserler alım satım konusu yapılabilir ne de böyle bir amaç gözetilerek kültür sanat üretimi yapılabilir. Kültür sanat insanları kendi faaliyetlerini bir alım satım konusu yapamazlar. Bu, başlı başına kültür anlayışının yozlaşmasıdır. Nitekim bugün, kültür değerleri tamamen kapitalist bir mal gibi alım satım konusu yapılmıştır. Kültür kurumları ve faaliyetleri tamamen kar amaçlı kurulan bir fabrika, herhangi bir üretim yeri gibi görülüyor.

Sanatçının güzel eserler yapması da emek ve değer üretmektir. Dolayısıyla herhangi bir emekçi gibi bu da karşılığında bir değer bulur. Sanatçının kendi yaşamını ve sanatını yeniden üretebilmesinin ve sürdürmesinin karşılığı olabilir. Bu, ayrı bir şeydir. Burada, alım satım ya da pazar için bir üretim söz konusu değildir. Hiç kimse sanatçı aç kalsın, sürünsün demiyor, sanat ve edebiyat ürünleri alım satım konusu yapılamaz deniliyor. Kültür sanatın kapitalist bir mal gibi alım satım konusu yapıldığı yerde en büyük yozlaşma gelişir.

Kapitalizm, tüketim toplumuyla toplumu, kadını tüketiyor, her şeyi alım satım konusu yapıyor, hatta bir şey gördüğünde değeri ne kadardır diyor ve ölçüyü, karşılığında vereceği para olarak görüyor. Bu yozlaşmaysa kültürü alım satım konusu yapma en büyük yozlaşma ve çürümedir. Bir kültür insanı kültür yaparken bunu pazarlar duruma düşmemelidir. Böyle bir yaklaşım kültürcüyü, sanat insanını düşüren bir yaklaşımdır. Bu durum sanatçıyı değersiz kılar. Sanatını pazarlayarak biraz birikim, para elde etmesi, kapitalist toplumun arabasını, evini, lüksünü elde etmesi, bunun için bazı ürünler yapması kültür sanat insanlarına yapılan en büyük kötülüktür. Bunlar dayatılsa bile kültür sanat insanlarının bunlardan uzak durması ve kaçması gerekir. Büyük sanatçılık budur. Ya da büyümek isteyen sanatçı böyle davranır.

Popüler kültüre yönelenler, esas olarak hazır olan dinleyici kitlesine ya da kitlenin belirli geriliklerine seslenerek kendisini dinletmek isteyenlerdir. Kasetini, CD'sini satmak, bu temelde para kazanmak hedeflenmektedir. Sanatçılık, kültür insanlığı böyle olmaz. Hele



özgürlük savaşı veren, yeni bir toplum yaratmak isteyen sanatçılar bunun yanından geçmeye bile tenezzül etmez. Yeni bir özgürlük ve demokratik ahlakı, yine insan ilişkilerini yaratmak istiyoruz. Böyle bir görevin ve sorumluluğun olduğu yerde bırakalım bizim sanatçıların popüler kültüre koşması ve ilgi duyması, aksine, ona karşı mücadele içinde olmaları gerekir.

Kadına yaklaşım özgürlüğe yaklaşımdır

Diğer önemli bir konu, günümüzde kapitalist sistem merkezlerinden başlayarak tüm dünyada üretilen müzik kliplerinde, dizilerde kadının cinsel meta olarak kullanılmasıdır. Kadın her türlü pazarlamanın, satışın süsü, onu pazarlamanın bir parçası haline gelmiştir. Nasıl ki otomobil fuarlarında, reklamda kadın öne çıkarılıyorsa, kültür sanat da pazar konusu yapıldığı için dizilerde, müzik kliplerinde kadın kullanılmaktadır. Yani şimdi dünya böyle yapıyor diye, dünyada böyle kullanılıyor diye biz de böyle yapamayız.

Bizim hareketimiz, kadını, toplumu yönlendiren, toplumda yeni ilişkilerin düzenlenişini özgür ve iradeli kadın duruşuyla sağlayan, toplumdaki bütün ilişkilerin özgürlük ve demokrasi ekseninde oluşmasını sağlayan bir cins olarak görmektedir. Kürt kadını özgürlük mücadelesiyle böyle bir cins duruşunu tüm dünyaya örnek olarak gösterirken bazı Kürt sanatçılarının kültürel ürünlerini pazarlamak için kadını bir promosyon unsuru olarak

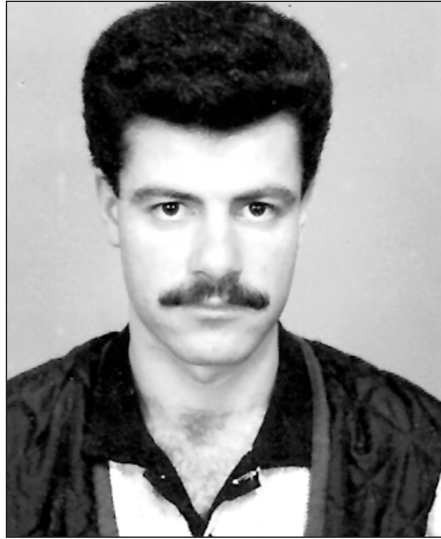
kullanması, satışı etkili hale getirecek biçiminde değerlendirmesi, kabul edilemez. Bu, erkek egemenlikli sistemin kadını erkek için, erkeğin duygularına hitap eden bir cins haline getirmesinin yarattığı eğilim ve kültür ortamında kadına verilen bir roldür. Normaldir, herkes böyle yapıyor, biz de yaparız, bunun ne sakıncası var denilemez.

Bu tür ürünlerde işlenen kadın bir edebiyatın, sanatın konusu değildir. Yeni bir toplum, yeni değerler yaratmak için ortaya çıkarılan sanatın bir parçası değildir. Sanatın bir parçası olarak yer almıyor. Böyle olsaydı değerli, anlamlı olurdu. Burada kadın, verili duyguların, geri duyguların topluma yedirilmesi, özellikle kışkırtılmış erkekliğin, ataerkilliğin etkin olduğu toplumda bu ürünleri satmak, pazarlamak için kullanılmaktadır. Bu ürünlerde yapılan, kadın erkek arasındaki belirli değer yargılarına, ölçülere dayalı bir ilişkinin, aşkın, sevginin ortaya konulması kesinlikle değildir.

Birçok halk türküsünün doğal, toplumdaki kadın erkek ilişkilerini belirli biçimde yansıtan motifleri vardır. Bu içerikte halk destanları da hikayeler de vardır. Mem û Zin, Leyla ile Mecnun, Ferhat ile Şirin, Siyabend ile Xecê, Kerem ile Aslı vardır, yine Önderliğin çok sevdiği Dervêşê Evdi destanı var. Bizim eleştirdiğimiz, ürünlerde bu tür duyguların ya da toplumsal yaşamdaki doğal ilişkilerin işlenmesi değildir.

Dolayısıyla yapılanları, toplumun bir parçası ve gerçekliği olarak değerlendiremeyiz. Çünkü işlenenler böyle bir gerçekliği ifade etmemektedir. Aksine, kapitalist sistemin yaratmak istediği kadın ve erkeği, birbirini tüketen ya da kapitalist düzenin dişlisi olan bencil, bireyci erkeği ve kadını yansıtmaktadır. Bu tür ürünler, kadını cinsel bir meta olarak kullanan ataerkil sistemi üretmeye, meşrulaştırmaya yöneliktir.

Kadını cinsel meta olarak kullanan bu eğilim her tarafa yansımıştır. Öyle ki özgürlük ve demokrasi doğrultusunda yayın yapan Kürt televizyonlarında bile kabul edilmeyecek ve sindirilmeyecek biçimde, kadını cinsel meta olarak kullanan ürünler görülmektedir. Halkımızın ve Önderliğimizin mücadelesiyle yaratılan değerlerle yapılan yayınlarda



bunlar görülmektedir. Yine değerli kadın yoldaşlarımızın, fedai yoldaşlarımızın, özgür kadın, özgür toplum yaratmak, mevcut kadın erkek ilişkilerini, kapitalist toplumun yarattığı kadını reddetme temelinde verdiği mücadele sonucu ortaya çıkan değerlerle bunlar yapılmaktadır. Bir nevi kadın özgürlük hareketinin yarattığı değerlerle kadın özgürlük hareketi vurulmaktadır. Kadın vurulmaktadır. Bunlar kabul edilemez. Bunlar eleştirmek kimsenin kültür ve sanat yapmasını engellemek değildir. Aksine, kapitalist sisteme, sömürücü sisteme alet olan kültür sanatın önüne geçmektir. Kendini alet olmaktan kurtarmasını sağlamaktır.

Kapitalist uygarlık sistemine hiçbir alanda teslim olmayacağız

Bizim kültür sanat politikamızda, kültür sanatın kapitalist sistem tarafından kullanılmasına kesinlikle sert ve karşı bir duruş olmalıdır. Bizim duruşumuz, yaklaşımımız ve mücadelemiz budur. Bunun doğru anlaşılması, herkesin de bunu doğru sorgulaması gerekiyor.

Bu söylediklerimizi kimse anlamazlıktan gelemez. Bir kulaktan girip diğerinden çıkamaz. İdeolojik söylem, klasik söylem, dünyadaki gelişmelere ayak uyduramama gibi değerlendirilemez. Bunlar geri değerlendirmelerdir, gericiliğin değerlendirmeleridir. Neden kapitalist sisteme, uygarlık sistemine teslim olmuyorsunuz değerlendirmeleridir. Önderliğimiz ve bu hareket söz konusu uygarlık sistemlerine teslim olmadı ve olmayacaktır. Dünya böyleyse biz böyle olmayacağız. Böyle bir dünyaya karşı mücadele vereceğiz. Bu mücadele, mevcut duruma aykırı olacaktır. Nitekim aykırı olarak karşılanıyor. Önderliğimize komplo bunun için gerçekleştirilmiştir. Hala hareketimize karşı yapılan saldırılar, sömürücü baskıcı, Kürt inkarcı sistemi kabul etmediğimiz içindir. Bunu herkes anlayacak, kültürcüler de anlayacak. Bizi ilgilendirmez, biz okuruz, söyleriz, yaptığımız kültürün, sanatın, edebiyatın neye yaradığı önemli değildir denilemez.

Kürt halkının özgürlük ve demokrasi mücadelesiyle, yeni bir yaşam biçiminin zemini güçlü biçimde oluşmuştur. Bu zemin kültür sanat eserleriyle daha da geliştirilmelidir. Hem yaratılan değerleri korumak hem de özgürlük ve demokrasi mücadelemize kültürel cepheden yapılan saldırıları boşa çıkarmak için, mücadele ve yaşam felsefesini güçlendiren, bu duyarlılığı arttıran eserler üretilmelidir. Kültür sanatla uğraşanların, halkımıza karşı kültürel bir saldırının olup olmadığını iyi tespit etmesi gerekir.

Soruyoruz, popüler kültür, insanı, toplumu bitiren kültür saldırısı var mıdır yok mudur? Kapitalist kültür ve onun bencil yaşam biçimi böyle bir saldırı içinde midir değil midir? Kadına yönelik, kadını cinsel bir meta olarak kullanan, erkek egemenlikli sistemin duygularına, zevklerine seslenen, onun hizmetine koşan bir kültür saldırısı var mıdır yok mudur? Bunlar ortadaysa, bu saldırılara karşı mücadele etme cephesinde, mevzisinde kültür sanat insanlarının da olması gerekmektedir.

Bu gerçeklik ışığında kültür sanat insanlarımızı, sanatçılarımızı, Şehit Sefkanların, Serhatların, Mizginlerin, Ali Temellerin, Hogırların ve tarihte egemenlikçi, sömürücü, devletçi, hiyerarşik erkek egemenlikli sisteme karşı mücadele eden, bu konuda acı çeken, katledilen, zindanlara atılan bütün sanatçıların anısına bağlılığın gereği olarak, özgürlük ahlakını, kültürünü komünal demokratik değerleri geliştirerek, sistem karşıtı mücadelede kültür cephesinde yer almaya, geçmişte olduğu gibi görevlerini yerine getirmeye çağırıyoruz.

PKK militanlığının özü: Sorxwin

"Şehadetlere değer vermek, Onların Önderliğe bağlılığını anlamak ve Önderlik çizgisiyle yürümek demektir. Önderliğe bağlı ve önderlik çizgisini derin olarak yüreğinde hissedemeyenler şehadetleri de anlayamazlar. Bu şehitlerin gerçek yoldaşları olamazlar. Dolayısıyla özellikle mücadelemizin çok zorlu bir dönemden geçtiğini biliyoruz. Bu zorlu süreci kurtaranlar da şehitlerimiz olmuştur"

1999 Önderliğin esaretinden sonra örgütümüz üzerinde birçok çevrenin hesap yaptığı biliniyor. Zaten uluslararası komplo da Önderliğimizi, hareketimizi tasfiye etmek için esaret altına almıştı. Bu esaretle birlikte bütün toplum, dostlarımız ve kadrolarımız üzerinde yoğun bir psikolojik savaş yürütüldü. Bu savaş çok boyutlu sürdü. İdeolojik örgütsel, siyasi, sosyal, kültürel her alanda kadrolarımız, halkımız bir saldırıyla karşı karşıya geldi. Amaç özgürlük hareketini tamamen tasfiye etmekti. Böyle bir dönemde kapsamlı bir savaş karşısında kadro ve örgüt olarak ayakta kalmak, büyük bir mücadelenin sonucunda gerçekleşti.

Sorxwin yoldaş da uluslararası komplo sonrası dıştan ve içten gelen her türlü baskı ve tasfiyeci eğilime karşı kadro duruşunu, özgürlük ve militan duruşunu ısrarla koruyan ve bu konuda hiç tereddüte düşmeyen bir yoldaşımızdı. Bu tür yoldaşlar, hareketimizin ayakta kalmasının temel yapı taşları oldular. Örgütü ve mücadele azmini korumada bırakalım çabalarını, sadece duruşları ile bile önemli rol oynadılar. Sorxwin yoldaş da böyle bir yoldaşımızdı. Hareketimizi tasfiyeciliğe karşı mücadele duruşuyla ayakta tutmada rol oynarken, bu mücadele içinde şehit düştü. Bu açıdan Sorxwin yoldaşımız büyük bir direniş şehididir.



Tarihte şehitlerimiz dönemlere göre farklı roller oynamışlardır. Bazı şehadetler gerçekten tarihsel önemdedir. İdeolojik, örgütsel ve direniş anlamı çok kapsamlıdır. Şehit Sorxwin yoldaşın şehadeti de bu çerçevede değerlendirilmelidir.

Doğal duruşu davranışlarına yansırdı

Ben bu yoldaşı ülkeye gelir gelmez tanıdım. Önceden Avrupa'da da benimle karşılaşmış, ama tanıyamamıştım. Ülkeye geldikten sonra bir dönem aynı alanda kaldı. İlk geldiğinde de Sorxwin yoldaşın coşkusu, heyecanı, duruşu ne idiyse her gördüğümde bu heyecanını, coşkusunu daha da artmış olarak gördüm. Coşkusundan, heyecanından bir şey kaybetmediği gibi bunu ideolojik, örgütsel olarak daha da derinleşerek geliştirmişti.

Ayrıca Sorxwin yoldaşta her zaman çocuksu bir yan da gördüm. Çocuklar nasıl ki çocuk kaldığı müddetçe çok fazla değişmezlerse, Sorxwin yoldaş da benim gözümde hiçbir zaman değişmedi. Her gördüğümde aynı Sorxwin'i gördüm. Öyle bekledim. Öyle de buldum. Bir yanı buydu. Diğer yanı da tam bir Dersim kızıydı. O yönüyle Dersim'in doğal özelliklerini, üslubunu, reflekslerini korumuştu. Avrupa'da kalmış olmasına rağmen Dersim kültürünün özelliklerini kendisinde her zaman yansıtan bir arkadaşımızdı. Hatta şivesi bile değişmemişti. Şivesinden bile Dersimli olduğunu rahatlıkla anlayabilirdiniz. Dersim şivesinin inceliklerini, vurgularını, hangi kelimenin, hangi harfin nasıl kullanıldığını bilenler rahatlıkla Sorxwin yoldaşın Dersimli olduğunu anlayabilirdi. Ben bu yönüyle o arkadaşın bu doğal özelliklerini korumasını çok anlamlı buldum, çok sevdim.

Herhalde kişilik özelliklerinde ilk göze çarpan nedir denilirse bu doğal özellikleridir denilebilir. Bu yönüyle hem Kürt gençliğini hem de Dersim'in özgürlük ve demokrasi özlemi duyan tüm genç kızlarını temsil eden bir duruşu vardı. Bu açıdan da gerçekten her zaman hatırlanmaya, irdelenmeye ve örnek alınmaya değer bir arkadaştı. Bu özellikleriyle kendisini sevdirmişti. Çünkü Sorxwin yoldaş nereye giderse kendini sevdirecek özelliklere sahipti. Çünkü özlüydü. Doğal duruşu davranışlarına yansırdı. Özlü ve doğal duruşunu hareketimizin kültürüyle birleştirerek yaşayan bir arkadaştı. Elinden geldiği kadar Önderliği ve hareketimizi anlamaya, izlemeye, takip etmeye, öğrenmeye çalışmıştı. Anladığı kadarıyla kişiliğinde bunu somutlaştırmaya yönelmişti. Önderliği, hareketi doğru anlayan bayan arkadaşlardan birisiydi.

Dağ sevgisi özgürlük sevgisidir



Önderliğimiz yakın zamandaki görüşme notlarından birinde herkes dağları bıraksa da kadınların bırakmaması gerektiğini, dağlara sevdalı olunması gerektiğini vurgulamıştı. Aslında Sorxwin yoldaş Önderliğin bu mesajlarını, emrlerini, perspektiflerini daha önce anlayan, kavrayan ve pratikleştiren bir militandı. Bu nedenle sürekli savaş alanlarında kaldı. Kimliğini, kişiliğini savaş alanlarında ancak bulabiliyordu. Bir nevi Dersim dağlarının özlemini Kürdistan'ın dağlarında savaşarak, bir gerilla olarak gideriyordu. Bu yönüyle dağla, gerilla yaşamıyla bütünleşen özellikleriyle de bütün genç kızlara, bütün Kürt kadınlarına örnek olması gereken bir yoldaşımızdır.

Dağ sevgisi özgürlük sevgisidir. Kürdistan dağlarını sevmek Kürt halkını sevmektir. Kürt tarihini, vatanı sevmektir. Demokratik bir toplum yaratma sevdasını derinliğine yaşamak, yaşatmaktır. Sorxwin yoldaş da tüm bunların bilincinde olarak dağdaki yaşama anlam vermiştir. Dağ yaşamının taş, kaya ve ormanlıklardan öte, ideolojik, kültürel, düşünsel, ruhsal, psikolojik bir anlamı olduğunu gören, bunu yaşayan bir yoldaşımızdı.

Önderliğimiz yine son görüşme notlarında *"Kürtlerde dağ bir kültürdür Kürtleri, bu dağlardan sökmek mümkün değildir, dağlar Kürtlerin birliği özgürlüğüdür, yenilmezliğidir"* biçiminde bir değerlendirmede bulunmuştu. Herhalde bu değerlendirmenin kadınla ilgili yanını en iyi temsil eden yoldaşlarımızdan biriydi. Bu açıdan da Sorxwin yoldaşı Kürt halkı, Kürt kadını her zaman sevecektir. Kültürünün, duygularının önemli bir parçasını bu duruştan alacaktır.

Kürt kadını bugün Kürdistan'da, Kürt halkının bütün yaşadığı yerlerde özgürlük tutkusunu sürekli geliştiriyorsa, özgürlük ve demokrasi mücadeleleri veriyorsa bunda Sorxwin yoldaşın yaşadığı duygularla yaşayan, mücadele eden, şehit düşen kadın yoldaşlarımızın, arkadaşlarımızın duruşunun payı belirleyicidir. Bu özgürlüğe sevdalı duruşlar, bu boyun eğmeyen militan kişilikler olmasa Kürt kadınının özgürlük ve demokrasi mücadelesini bu düzeyde sürdürmesi söz konusu olamaz.

Bu yönüyle Kürt halkının özgürlük mücadelesi nasıl Kürdistan halkının özgürlük dağlarında üretildiyse, Kürt halkının özgürlük ve demokrasi mücadelesi de kadın yoldaşlarımızın duruşu ve mücadelesiyle üretilmiştir. Bunların sembol kişiliklerinden biri de Sorxwin yoldaşımızdır. Sorxwin yoldaşımız sadece bireysel bir savaşçı değildi. Her duruşunun, her adımının, bu dağlarda yaşamasının, Kürt kadınının bilinci olduğunu, Kürt kadınının özgürlük ve demokrasi mücadelesinin gelişmesi anlamına geldiğini bilerek hareket etmiştir. Hem PKK ruhunu, örgütünü, Önderlik gerçeğini koruyarak bunu yapmıştır hem de mücadelenin en zor alanlarında öncü rolü oynayarak Kürt halkının ve Kürt kadınının yürüyüşünün süreklileşmesini ve kahramanca olmasını sağlamışlardır.

Dolayısıyla Sorxwin yoldaşımızın duruşu çok bilinçliydi. Tarihsel anlamını, değerini bilerek mücadele ediyordu. Nasıl ki cezaevinde 14 Temmuz direnişçileri ölüm orucu içinde yaptıkları eylemin anlamını iyi biliyorsa, bunun getireceği sonuçların daha o zaman şehadete gitmeden önce farkındaysalar, aynı biçimde Sorxwin yoldaş da Botan dağlarında silahı omzunda bir gerilla olarak meşru savunma mücadelesi içinde olurken, böyle bir gerçekliğin parçası olduğunu bilen ve ona göre hareket eden bir yoldaşımızdır. Bu nedenle duruşu, yürüyüşü her zaman tarihsel anlamda, bu ciddiyette, bu sorumlulukta olmuştur.

PKK militanlığı özü Sorxwin duruşudur

Kadın özgürlük çizgisini, özgür kadın duruşunu tüm Kürt halkının mücadelesine somutlayarak, örgütü bir bütünüyle güçlü tutarak yürütmesini bilmiştir. Bu nedenledir ki bir taraftan kadın özgürlük mücadelesinin temsilcisi olurken diğer taraftan Kürt halkının ve insanlığın özgürlük mücadelesinin ideolojik öncüsü ve örgütü olan PKK Meclisi'nde yer almıştır. Sorxwin yoldaşın PKK Meclisi'nde yer almasını sağlayan en temel etken, O'nun duruşudur, ciddiyetidir, militanlıktaki sürekliliğidir. O'nun militan duruşunda, duygusunda, kararlılığında, mücadelesinde, temposunda, devrimci heyecanında hiçbir zaman kesinti olmamıştır. Zaten PKK'li olmanın en temel özelliklerinden biri de bu duyguyu kesintili değil, kesintisiz ve sürekli yaşayarak, yaşatarak ve çevresinde bu duyguları yayarak yaşanmasıdır. PKK militanlığı özünde budur.

Dolayısıyla PKK militanlığı özü Sorxwin duruşudur, Sorxwin militanlığıdır. Bunu başta kadın yoldaşlarımız olmak üzere hareketimiz ve halkımız bilmek durumundadır. Sorxwin yoldaş Kürdistan dağlarında halkın, Kürt kadınının özgürlük mücadelesini verirken sadece kendi adına savaşan, yürüyen bir arkadaş olmamıştır. Bütün yoldaşları adına savaştığını, bütün yoldaşları adına özgürlük mücadelesini temsil ettiğini ve bu duyguyu taşıdığını çok iyi biliyoruz.

Mücadele içinde her zaman özlemini de, hasretini de, duygularını da bütün adımına, bütün eylemine taşımıştır. Bir yıl, iki yıl görmediği arkadaşlarını görme özlemiyle yanıp tutuşmuştur. Yol-

daşlık duygusu da bu kadar güzel olan, yoldaşlık duygusunu sadece yanındaki yoldaşlarla değil, göremediği yoldaşlarla da paylaşan, yoldaşlığın bir bütün olarak bütün yoldaşları sevme, sayma, onları yüreğinde taşıma olduğunu bilen bir arkadaş olarak da şehit düşerken, görmediği yoldaşların hayal ve hasretiyle şehadete ulaşmıştır.

Sorxwin yoldaş'ın 14 Temmuz şehitleri gibi şehadete giderken moral düzeyinin, mutluluğunun zirvesine ulaştığını rahatlıkla söyleyebiliriz. Şehadet anını hissetmesi O'nun görevini yapmanın, sorumluluğunu yerine getirmenin; yoldaş, örgüt ve önderlik sevgisinin zirveleştiği an olduğunu, tanıyan tüm arkadaşlar rahatlıkla söyleyebilir. Herhalde şehadet öncesi en sonda Önderliğimizin hayalini görmüş, O'na bağlılık yeminini şehadete giderken de bir daha yapmıştır.



Yaşadığımız süreci kurtaranlar şehitlerimiz olmuştur

Sorxwin yoldaş ile ilişkilerimizde çok fazla resmiyet olmazdı. O sıcak duygularını, o içten duygularını tümüyle yansıtırdı. Ben de Sorxwin yoldaş ile karşılaştığımda sanki bütün ömrümüz beraber geçmiş gibi, yan yana olmuşuz gibi, bir ailede on yıllarca yan yana yaşayan kardeşler gibi, birbirini tanıyan öyle doğal duygularını yansıtan bir ilişki düzeyimiz vardı. Duruşuyla, tutumuyla saygısını ve sevgisini belli ederdi. Karşılaştığımızda heyecanla duygusunu, saygısını, sevgisini nasıl dışa vuracak pek bilemezdi. Böyle heyecanlı olan, heyecana kapılan özellikleri bulunan bir yoldaşımızdı. Tabii böyle tanımanın, zaman zaman bu tür yakınlıkları hissetmenin duygusuyla hala şehadetine inanamıyorum. Sanki bir gün bir yerde hala karşılaşacağımı düşünüyorum. Sorxwin yoldaşın şehadetinden sonra hep bu duyguları yaşadım. Şimdi bu değerlendirmeyi, bu duygularımı anlatırken bile böyle bir olasılığı hisseder gibiyim.

İlk başta da belirttiğim gibi şehit Sorxwin yoldaşımız tasfiyeciliğe karşı kahramanca direnen yoldaşlarımızdan birisidir. Örgütü en zor dönemde şehadetleriyle ayakta tutanlardandır. Eğer örgütümüz ayakta kalıyorsa, mücadele sürüyorsa, Kürt sorununun demokratik çözümü için bugün örgütümüz, halk kendini tüm dünyaya kabul ettiren bir hareket ise bunda bu dönem şehitlerimizin direnişi belirleyicidir. Tasfiyeciliği tasfiye eden, her türlü tasfiyeci eğilimleri boşa çıkaran sadece ve sadece bu şehitlerimizdir. Bu şehitlerimizin çabasıdır. Bu şehitlerimiz Önderliğimizin esaret koşullarında Önderliğimizin umutlarını, özlemlerini, on yıllarca yürüttüğü çabalarının başarısızlığa uğramaması için yemin eden, Önderlikle bu yönlü özgürlüğü mutlaka kazanmanın sözleşmesini yapan yoldaşlarımızdandır. Bu yoldaşlarımız Önderliği anlayan, gerçek anlamda bağlılık taşıyan yoldaşlar olduğunu açıkça söylemek gerekiyor.

Şehadetlere değer vermek, Onların Önderliğe bağlılığını anlamak ve Önderlik çizgisiyle yürümek demektir. Önderliğe bağlı ve önderlik çizgisini derin olarak yüreğinde hissedemeyenler şehadetleri de anlayamazlar. Bu şehitlerin gerçek yoldaşları olamazlar. Dolayısıyla özellikle mücadelemizin çok zorlu bir dönemden geçtiğini biliyoruz. Bu zorlu süreci kurtaranlar da Şehitlerimiz olmuştur.

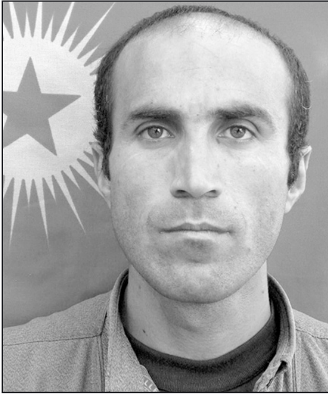
Mücadele arkadaşları adına
Mustafa KARASU

"Ben sözümü tuttum" demiyorum
yine kan ter kokacaktı geceleri
bir izli mermi düşecektir yoluna
belki güneşi görmeyeceksin bir daha
nasıl savaştığını bilmezler belki de
vurulursun düşersin toprağa bir bahar vakti
bir bahar vakti, ben düşlerimi
ben izlerimi sana bıraktım
şafaklara sor gecelerimi
geceleri uykun kaçarsa eğer
bir gerilla tütünü sar, dumanını savur yıdızlara
ama sakın ağlama
ben sesimi kurşun yapar
yine gönderirim sana

"Ben sözümü tuttum" demiyorum
yine hasretin gelip dayanacak
yüreğimin ince çizgilerine
bıçak gibi kesecek geceyi yokluğun
haberini dağların arkasına
bırak da git
ben de bir gün çekip gideceğim b dünyadan
silahımı ve çantamı da götüreceğim
belki de
yalnızca bir resmin olacak yanımda
özgür bir ülke bırakıp da sana
şu dağların arkasını aşıp
orada öleceğim

O dağların çocuğuydu

"Görüşürüz derken, yokluğunu anlatabileceğimi hiç düşünmemiştim. Sadece nerede ve nasıl görüşeceğimizin heyecanıyla tir tir titrerdi yüreğim. Aradan geçen zamanın işlemediği bir merhaba olacaktı. Kaldığımız yerden devam edecektik sonu gelmez patikalarda yürümeye. Gecenin karanlığında sessizce süzülüp göreve gidecektik. Sonbahar yağmurunda sırılsıklam ıslanacaktık. Pusulara girecek ve yaşadıklarımızı ilk molada anlatmaya başlayacaktık umursamazca. Karda iz çıkarmadan yürümenin teorilerini üretecektik yine"



Adı, soyadı: **Hacı GÜLBAHÇE**
Kod adı: **Cihat BANDOZ**
Doğum yeri ve tarihi: **Karakoçan 1971**
Mücadeleye katılım tarihi: **1995 Paris**
Şehadet tarihi ve yeri: **8 Nisan 2007, Lameç vadisi/Dersim**



Adı, soyadı: **Aydın DEMİR**
Kod adı: **Agır BİNGÖL**
Doğum yeri ve tarihi: **Karakoçan 1981**
Mücadeleye katılım tarihi: **2004**
Şehadet tarihi ve yeri: **8 Nisan 2007, Lameç vadisi/Dersim**



Adı, soyadı: **Özbey YALÇIN**
Kod adı: **Botan BEHDİNAN**
Doğum yeri ve tarihi: **Muş, 1980**
Mücadeleye katılım tarihi: **2001**
Şehadet tarihi ve yeri: **8 Nisan 2007, Lameç vadisi/Dersim**



Adı, soyadı: **Ramazan KAPLAN**
Kod adı: **Haki DARA**
Doğum yeri ve tarihi: **İstanbul 1983**
Mücadeleye katılım tarihi: **1999**
Şehadet tarihi ve yeri: **8 Nisan 2007, Lameç vadisi/Dersim**

'Görüşürüz' demiştin ömrümüzün baki olan ayrılıklarında. Şimdi söyleyeceklerim dudaklarımda yarım birer sözcükten ibaret. Halbuki bir dahaki buluşmamız için söylemek istediklerimi biriktiriyordum senin için. Şimdi resimlerdeki sana bakarak, anılarımızı topluyorum bir bir. Belki de sadece bizlerin bildiği hikayeler vardı o resimlerde. O zamanlar yaşayanıyken şimdi anlatıcısıyım o hikayelerin. Ve "yine bir gün görüşeceğiz" diyorum anlatımın sonunda. Belki o çok aşikar olduğumuz Bingöl dağlarında; Star'da, Pülümür'de, Sülbüs'de ya da Tari'de. Belki de Peri suyunun kıyısında ya da Lameç vadisinin derinliklerinde bir yerde. Belki de anılarımızın olmadığı, ama başka arkadaşların gölgesinin düştüğü bambaşka bir alanda. Ama mutlaka görüşeceğiz diyorum. Hep bu umutla geçip giden ayrılık zamanlarını topluyordum. Şimdi ise birlikte geçirdiğimiz günlerin, ayların, yılların anılarını topluyorum. Bugün, şimdiki zaman avuçlarımda tuz buz oluyor.

'Görüşürüz' derken, bir gün seni böyle anlatabileceğimi hiç düşünmemiştim. Sadece nerede ve nasıl görüşeceğimizin heyecanıyla tir tir titrerdi yüreğim. Aradan geçen zamanın işlemediği bir merhaba olacaktı her zamanki gibi. Yine kaldığımız yerden devam edecektik sonu gelmez patikalarda yürümeye. Gecenin karanlığında sessizce süzülüp göreve gidecektik. Sırtımızda yük, sonbahar yağmurlarında sırılsıklam ıslanacaktık. Pusulara girecek ve yaşadıklarımızı ilk molada anlatmaya başlayacaktık umursamazca. Karda iz çıkarmadan yürümenin teorilerini üretecektik yine. Gecenin sessizliğini dinleyecektik nöbet saatimizde.

Bendeki resimlerine bakıyorum tek tek. Şimdi elimde satranç oynadığınız resim var. Oyunun galibi olduğun duruşundan, elinde zafer edasıyla tuttuğun çay bardağından belli. Bir sonraki hamlenin ne olacağını hesaplamış olmanın rahatlığı içindesin. Rakibin derin derin düşünüyor. Aslında bu kare, sonraki zaman diliminin başlangıcını da saklıyor içinde. Bir de sakinliğini. Bir de çevrene yaydığın pozitif enerjiyi.

Ben şimdi seni nereden anlatmaya başlayacağım.

Biliyorum ki dört bir yanda seni tanıyanların yüreği seninle atıyor. Yine biliyorum ki mekana takılmadan, nerede olursa olsunlar yürekliliğinle, yoldaş canlısı yanınla, ölümüne sevdiğin ve sırtını dayadığın dağlarla dopdolu duruyor yoldaşların. Geçip gidecek zamana rağmen bir ağaç gibi dimdik duracaksın hayatlarımızın ortasında.

Biliyorum, Peri şu an yokluğuna kan ağlıyor. Sülbüs ve Tari acılar için-

de olup bitenleri izliyor. Ve Star, Pülümür'ü göz yaşlarına boğuyor. Hani Sülbüs az kucaklamamıştı bizi. Az koruyup bağrına basmamıştı. Dağlar seni tanımıştı, sevmişti.



İz bıraktığın yerlere sarılan Star'ın yüreği nasıl dayanacak yokluğuna? Yıldızlar küsmeyecek mi şimdi, bir yıldız seli başlamayacak mı Bingöl dağlarında.

Star belki 1998'deki gibi öfkesini püskürür düşmana. Kürt halkının umutlu yürüyüşüne, mermilerle parçalanan bahar mevsimine, söz verip dağların yolunu tutan genç yüreklere dağlar, dağların tanıktır heval!

Kulağıma son sözlerini fısıldıyorsun yine.

Bingöl gücü içinde dağlardan ne zaman söz edilse, sen konuğu olurdun sohbetlerin. Dağların çocuğu diyordu herkes sana. Seni tanıyanlar bilir dağ yürekli olduğunu, dağları ne denli sevdiğini ve yitik ülkene sevdanı. Ve ben seni tanıdığım için mutluyum heval Cihat. Gidişinle tarifi imkansız bir sızı olsa da sol yanımda, bu, bendeki, bizdeki yerinin derinliğindendir.

Dersim il sınırında, bir cennet olan Bingöl dağlarına vurgundun. Ülkede ilk pratik alanındı buralar. Emeğinle güzelleştirdiğin ve güzelleştiğin dağlar... Baharın coşkusuyla doğa tüm güzellikleriyle yeryüzüne doğru fışkırıyorken Lameç vadisinin derin kuytularında, sen, vurgunu olduğun cennet ülkende ve o çok sevdiğin dağlarda baharı avuçlayan dağ yürekli bir gerillaydın hevalim. Yaşamın gibi şehadetin de meydan okumaydı bahar tadında. Gözlerinde özgür yarınlara hissettiğin umudun ışıltısı, yüreğinde dağlara nakşolmuş sevdan, Peri suyu gibi geçit vermeyen direnişinle düştün toprağa.



Daha dün seni andım biliyor musun? Baba Cihat'ı ve o düşündüren esprilerini anlattım dinleyicilere. Seni anlattıkça karşımdakilerin gözleri parlıyordu, ben seni tanımış, birlikte uzun yıllar pratikte kalmış olmanın gururuyla seni anlatırken, onlar da seni bir gün tanıyabileceklerinin, seninle görüşebileceklerinin umuduyla sevinçliydiler. Dün gece de beni nefessiz bırakan, yüreğimi tekleten acı haberi aldım. Cihat Bandoz ve 3 yoldaşı, ***Agir Bingöl (Aydın Demir), Botan Behdinan (Özbey Yalçın) ve Haki Dara (Ramazan Kaplan),*** Lameç vadisinde şehit düştü diyordu haber bülteni. Bugün yoktu benim için, son vedalaşmamızdaki görüşürüz sözün çınlıyordu kulağımda. Keşke diyorum inanmamak gerçekliğin hükmünü bozabilseydi. Keşke diyorum zamanı geri alma kudretim olsaydı şimdi.

Bir yerden başlamalıyım seni anlatmaya. Ayrılıkların ortasında daimi olan özgür yarınlara umudunu, dağlara sevdanı, hiç tanımadığın başka çocuklar özgür yaşasın diye henüz küçücükken bıraktığın, belki de bırakmak zorunda kaldığın Mazlum ile Doğan'ın babası olarak seni anlatmalıyım.

Çocukların, Mazlum ve Doğan'ın yüreği de şimdi sızlıyordur özleminle. Peki ya o çocukların yüreği nasıl dayanacaktı babalarını kaybedişe. Evet, dağlarda savaşan babalar da vardı ve onlardan birisi de sendin heval Cihat. Hani diyorum şimdi çocuklarının yanında olabilseydim de o koca yürekli babalarını, dağların çocuğunu anlatabilseydim onlara. Onların yanında olmayı, seni onlara anlatmayı ne kadar da isterdim. Şüphesiz dağ yürekli ve gerilla bir babanın çocukları olmanın kıvancıyla doludur yürekleri. Acılarına rağmen seninle gurur duyuyorlardır yoldaşların gibi.

Keşke anlattığım her karede teker teker yaşamı durdurabilseydim.

1971 yılında Elazığ'ın Karakoçan ilçesinde dünyaya gelmiştin. Ailen de birçok Kürt ailesi gibi geçimini çiftçilikle sağlıyordu. Ekonomik durumları iyi olmasa da, kötü de sayılmazdı. Kürdistan'da özgürlük mücadelesinin yükselişi senin aileni de etkilemiş ve saflarını daha o zamandan netleştirmişlerdi.

Liseyi bitirdikten sonra, 1990 yılında evlenmiş ve iki çocuk sahipi olmuştun. Mazlum Doğan'ın diyarındandın ve O'na duyduğun sevgi saygı kelimelerle anlatılacak gibi değildi. Bunun için de Mazlum Doğan'ın ismini her iki çocuğunda toplamıştın. Birinin adını Mazlum, diğerininki Doğan koymuştun.

Savaşın gittikçe yükseldiği yıllardır bu yıllar. Ülkemizin topraklarının her karış toprağında tüm şiddetiyle sürmektedir. 1992 yılında 10 gerilla kahramanca direnerek şehit düşer Dersim dağlarında. Düşman zafer naralar atarak herkes adeta kan kusturur. Bu olay devlete, ezilmişliğe bilinçli tepkinin de

ilk adımı olur. Her gün baskı, işkence altında olmanın, horlanmanın, aşağılanmanın adı yaşam olamazdı. Başka bir yerde insanca yaşanabilecek bir hayat olabilir düşüncesiyle 1993 Ağustosu'nda Almanya'ya çıkmıştın. Geldiğin bu yeni kıta, buradaki yaşamda da umduğunu bulamamıştın. Herkesin demokrasisi kendineydi. Sen de bir şeyler yapmalıydın. Canından can alan 10 arkadaşın şehadeti karşısında derin bir sorumluluk duygusu gelişmişti sende. Bir şeyler yapmalıydın. Kendin için, ülkendeki insanlar için ve çocuklar için...

Bu sorumlulukla 1995 yılında PKK'ye katılmıştın. Bu katılım ben de varım haykırışıydı. Paris ve Bremen'de aktif bir biçimde bölge düzeyinde faaliyetler yürütmüştün. Ama en büyük istediğin kendi topraklarına dönmek, dağlarında savaşmaktı, gerilla olmaktı. 1998 yılının başında nihayet istediğin gerçekleşir, artık seni zaptetmek mümkün değildir. Parti Merkez Okulu'nun son devresine katılma şansını yakalamıştın. Bu eğitim devresi Önderliğin Ortadoğu'daki son eğitim devresidir. Bu eğitimden aldıklarını büyük bir kararlılıkla ve güçle kişiliğinde yaşamsallaştırmıştın.

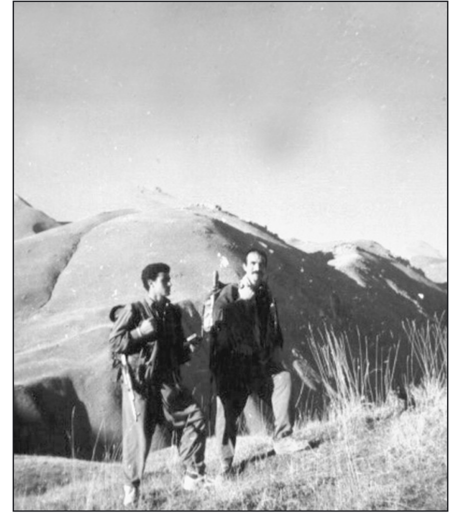
Eğitim devresini bitirmiş, ülkeye geçme zamanın gelmişti. 1998 Ağustosu'nda, İsmail arkadaşın grubuyla ülke sahasına geçmiştin, üstelik daha kat etmeniz gereken uzun bir yol vardı ülke topraklarında. Siz Erzurum grubuydunuz.

Ben seni orada tanıdım. Erzurum eyaleti, en zor alanlardan birisiydi. Bütün bu zorlu pratiklerde büyük fedakarlıkla çalıştın. İş bitiricilik, hassasiyet ve kendini besleyen azmin en belirgin özelliklerindi. Burada geçen yoğun pratiklerin ardından Güney'e geçmiştik. Her yerde yapılması gerekenler var mantığıyla yaklaşırdın yaşama. Güney'de akademi ve kurum çalışmalarında faaliyetlere katılmıştın. Her zamanki gibi örgütsel duruşun, pratik alışkanlıkların ve siyasi süreci değerlendirmedeki kıvrak zekanla burada güven aşılamıştın çevrene. Hem pratik sahada hem de teorik alanda etkinliğini çabucak hissettiren kişiliğinle, buradaki çalışmalarda da izini bırakmıştın.

2006 yılında, ilk gerillalık yaptığın alan olan Erzurum'a gitme önerisini geliştirmiştin. Önerin kabulü karşısında coşkun bir ırmağa dönüşmüş yüreğin. Coşkulu bir kalabalığın tek bir yürek, tek bir istem ve büyük umutlarla yolcu ettiği grubuna öncülük ederken, başın dik, güvenle, gururla etrafına bakıyordun. İki yıllık bir aradan sonra anılarını tazeleyeceğin mekana, Erzurum'a tekrar döndüğünde, eski tecrübelerine yenilerini katmıştın. Hayatın her anından bir şeyler öğrenmiştin.

Erzuruma giderken ki o uzun yolda komutanlık yaptığın gruptaki arkadaşlara en büyük morali sen vermiştin. Coşku yolları kısaltırdı bizim dağlarda. Ve biz nice uzun yolları aşmıştık. Moral verirken, tedbir ve disiplini de elden bırakmayan hassasiyetini o zaman olduğu gibi şimdi de konuşuyor yol arkadaşların, canların, gidişinle yarımlarla bölünen hevallerin.

Bitmez sanılan yollar da bitiyordu.



Onca badire atlatmış, Erzurum'a ulaşmışsınız. Burada hemen aktif bir pratiğin içine girmişsiniz. Derken kış mevsimini de hiç kayıp vermeden atlatmayı başarmıştınız. Bu rahat bir nefesti biz uzaktakiler için. Kışın nasıl çetin olduğunu bilirim çünkü oralarda.

Bahar gelip kapısını çalmıştı dağlarımızın. Artık avantaj bizde dediğimiz dönemdi. Düşmanın kış mevsimi boyunca durdurak bilmeyen operasyonlarına yeni operasyonlar eklenir. Şiddetli çatışmalar yaşanır Kürdistan dağlarının dört bir yanında. Bütün yüreklerden bir tek slogan yükseliyordu, direnmek...

Düşman içine girdiği çaresizlikle hep baş vurduğu bir şeyi yapacaktı bu operasyonların birinde. Ve kim bilir daha kaç defa başvuracaktı bu yönteme. Başarısızlığını kimyasal silah kullanarak örtmeye çalışacaktı. 8 Nisan 2007 tarihinde Lameç vadisinde var güçleriyle direnen gerillaların direnişini kıramayınca, kimyasal silah kullanacaktı. Ne yaparlarsa yapsınlar büyük olan bizdik, insan olan bizdik ve yarınlar bizim olacaktı. Karanlık ile aydınlığın mücadelesinde galip gelecek olan aydınlık olacaktı.

Mazlumların umuda yolculuğunun bir yolcusu da sendin. Devrimci hayatına damgasını vuran bu umuttu.

Sizin şahsınızda tüm devrim şehitlerini anıyor, anınız önünde saygıyla eğiliyoruz. Ve yolunuzda daha güçlü yürüyeceğimizin sözünü yineliyoruz.



Mücadele arkadaşları adına
Rêzan Varto

Çocuk gülüşlerinde saklısın sen

"O, çocukluğundan itibaren zozanlık alanların yeşiline ve buz gibi diş sızlatan sularına aşık olmuştu bir kez. Sarı örgülerinin arasına, kendisi gibi narin sosın ve papatyalar takmayı alışkanlık edinmişti kendisine. Yoldaşlarının özene bezene ördüğü sarı örükleri farklı bir duruş kazandırırdı ona. Yüzü hep çocuk kaldı, hep güzel kaldı, devrimin zorluklarına inat o hep güzel kaldı. Bunu sadece biz değil düşman bile fark etmişti"

Sıcak bir yaz günü cennet gibi duran Anitos köyünde süt beyaz akan suyun kenarında evcilik oynuyordu Küçük Mercan. Koşar adım ona doğru gelen kendisinden birkaç yaş büyük olan arkadaşı Mercan'ı bir kenara çekip heyecanlı heyecanlı konuştu. Mercan'ın arkadaşı olan Zelal sadece arkadaşlara olan sempatisiyle, tanımadığı partiye katılım kararı almış ve aynı kararı ona da teklif etmişti.

Mercan anne ve babasını çok sevdiği gibi, sürekli evlerine gelen, sıcak sohbetler eden arkadaşları da çok sevmişti. Ama onlarla yaşamayı düşünmemişti hiç. Devrimin fırtınalı yaşamını hiç hesaba katmadan tekrar ailesine döner umuduyla çok sevdiği arkadaşlarının kararına güvenerek 'evet' demişti bu teklife. İleride onu bekleyen devrimciliğin zorluğunu hayal bile etmeden, son akşam canından çok sevdiği annesinin kucağında uyudu. Anne şefkatini ömür boyu unutmamacasına sinesine çekti. Her şeyden habersiz, çilekeş annesine de unutulması zor nemli bir anı bırakmıştı o akşam.

Ertesi gün oyuncak bebeklerini sevdiği arkadaşlarına vermiş ve Anitos kayıtlı anılarını yüreğine gömerek küçük anılarla yol almıştı Géra-beranan'a. İki kız arkadaşıyla birlikte ilk kez annesinden gizli iş yapmanın vermiş olduğu heyacan ve şımarıklıkla yol alırlarken, Sarya inatla erimeyen kar parçacıkları üzerinden sürekli kayıp düşüyordu. Ufacık naylon potini ve sürekli ayağına dolanan fistanı ise daha bir güçleştiriyordu yürüyüşünü. Ama o hiç aldırmadan her kayışında çocuklar gibi basıyordu kahkahayı, son kayışında çok yorulmuş olacak ki



Adı Soyadı: Mercan BOL
Kod Adı: Sarya
Doğum yeri ve tarihi: Anitos köyü Hakkari, 1983
Mücadeleye katılım tarihi: 1993
Şahadet tarihi ve yeri: 14 Nisan 2005, Serkê Deryan/Besta

yukarı çıkmaktansa oturup kar yemeyi tercih edecekti. Daha sonra yorgunluğunu fark eden gerilla arkadaşlar onu sırtlarında taşımak istediklerin de abisi gibi sevdiği arkadaşların bu önerilerini hiç itirazsız, hatta sevinerek karşılamıştı. O ileride anne ve babasına hesap vermeyecek maceralı bir oyun oynuyordu nasılsa. O, arkadaşlarının bu yardımseverliğini bir daha hiç unutmamacasına anılarına yerleştirecekti ileride. Yaşından dolayı gördüğü itibar ve ilgiyle bağlanmıştı arkadaşlarına kısa bir süre içerisinde.

Güney'e geçmiş, barış havasındaki (93 ateşkes süreci) yüzlerce arkadaşı düzen ve disiplin içerisinde gördüğünde şok olmuştu. Sarya, arkadaşları da küçük bir aile gibi düşünürken, gördükleri ciddi bir işe giriştiğine dair yoğunlaştırmıştı. Zaman zaman annesini özlediği günler olurdu. Ama yavaş yavaş anne sevgisini yoldaş sevgisiyle birleştirmeye başlayacaktı. Gördüğü eğitimlerden bir şey anlamasa da onu sürekli koruyacak gücün Apo olduğunu öğrenmişti. Ve bu ismi belleğine kazıyacaktı. O çok korktuğu bomba ve silahları kullanmayı öğrenmiş, pratiğe hazırlanmıştı artık.

İlk pratiği zorlu Zağros alanında başlamıştı. Erkenden yaşam ve pratiğe adapte olmuş ve bütün arkadaşların sempatisini kazanmıştı. Henüz on yaşında olduğundan eylemlere katılım izni verilmiyordu Ona. Ama Sarya yoldaş yanı başında şehit düşen yoldaşlarının intikamını alabilmek için kapsamlı eylemlerin uzak savunmalarında almıştı yerini. Arkadaşların kendisine aşırı korumacı mantığına çok öfkeleniyor, düzenlemeler ile alan değiştirildiğinde yaşını hep olduğundan büyük göstermeye çalışıyordu. Ama o çocuk yüzü sessizce boşa çıkarırdı kendisini. Sarya yoldaş, ne denli öfkelense de on yaşındaki bu küçük yoldaşa gerilla arkadaşlarının tavrı hiç değişmeyecekti.

Sarya yoldaş, heyecanlı ve kabına sığmaz yaşıtlarına karşın, oldukça suskun ve içe kapanıktı. En sevdiği arkadaşlarına dahi hep kapalı kalır, her şeyini paylaşmaktan çekinirdi. Çünkü O, devrimciliğin zorluğunu görmüş ve kendi çocukluğunu yaşayıp yansıtarak aktif bir militan olamayacağını henüz katıldığında anlamıştı. Bundandı Sarya

yoldaşın kendinden büyük bir yaşam düzeni seçmesi. 95 yılında Zap'ta genç arkadaşların gelişimi için oluşturulan gençler bölüğüne katılırken de tutucu yanlarını aşmak artık kendisi için de zorunluydu. Bunu her geçen gün daha fazla hissediyordu. Ta ki ikinci Kuzey hamlesine kadar da bu durum böyle devam etti. O hep olgun, kendi yaşından büyük davranan bir arkadaş olarak kalacaktı. Mutluluğu ta yüreğinin derinliklerinde hissetmesine rağmen, bunu mutlaka çevresine yansıtma gereği duymadığı gibi öfke ve tasalarını de örgüt dışında kimseye açmazdı. O böyle davranarak çevresindekileri kendisiyle meşgul etmek ve kendisini kimsenin gündemine koymak istemediğinin mesajını verirdi. Bu da hiç birimizin başaramadığı örgüt militanlığıydı elbette.

Sarya yoldaş, partide geliştirdiği okuma yazmasıyla Önderliğe hitaben yazılar ve şiirler yazardı. Son yazdığı günlüğünü de Önderliğe ve annesine atfen yazmıştı. Önderliğin çeşitli çözümlemelerini okumakla birlikte özellikle Önderliğin 'Nasıl Yaşamalı' çözümlemesini hep yanında taşırdı. Özellikle zorlandığı zamanlarda bir kuran gibi kendi yalnızlığıyla o kitaba sarılır ve yaşananlara anlam vermeye çalışırdı. Yoğunlaşmalarını da çevresiyle tartışarak aktarırdı. En çok ilişkilendiği arkadaşlar Önderlik sahasından gelen arkadaşlardı. Onlardan Önderliği uzun uzadıya dinler ve Önderliğin en küçük yaşam ayrıntılarını bile sorardı. Önderliği dinlerken tüm bakışlarını bir noktada toplar ve erişilmez ütopyalara dalardı o an. Kim bilir bir gün Önderliği görürse, Önderliğin ona neler söyleyeceğini, Önderlikle nasıl konuşacağının hayalini kuruyordu belki de...



1995-1997 yıllarından itibaren artık güçler içerisinde tecrübeli ve olgun bir militan olarak yerini almaya başlamıştı bile. 1995-97 yılı Güney Savaşı'nda onlarca kez ölüm tehlikesini atlatarak tecrübe ve deneyim kazanmıştı. Kendisinden yaşça büyük ama tecrübesiz arkadaşlara deneyimlerini aktarırken son derece mütevazi davranıyor ve bir an evvel karşısındakini deneyim sahibi kılmak istiyordu. Almış olduğu tecrübe ve örgüte vermiş olduğu güvenle beraber, Sarya manga komutanlığına atandı. Ancak heval Sarya terfilendirildiğini duyunca kahkahalarına hakim olamamıştı. Mangasındakilerle ilgilenirken, yönetimde yapı sorunlarını tartışırken hep gülerdi haline. Oysa örgüt ve denetimindeki arkadaşlar onun kendisine yaklaştığı gibi yaklaşmıyor, ona güven duyuyorlardı.

Sarya arkadaşı ilk tanıdığımda dikkatimi çeken bir özelliği vardı. Ve bu özellik son ana kadar da hakimdi onda. Küçük yaşta olmasına rağmen kemikleşmiş bir gurura sahipti. Yaşamında kimsenin kendisini eleştirmemesi ve uyarmaması için hep tetikteydi, büyük bir itinayla yaklaşırdı görevlerine. Ama insan hatasız olmadığına göre Sarya yoldaşın da zaman zaman hataları olurdu. Yaptığı hataları kimsenin eleştirmesine zaman tanımadan çocukça tavırlar sergiler küser, ağlar ve bu yönleriyle cezalandırırdı kendisini.

Metina'da güzel bir bahar günüydü. Genç bedenlerin berrak kanıyla sulanan doğa daha bir canlı duruyordu. Sarya yoldaş radyosunu açıp araziye çıkmıştı. Öğlene doğru geldiğinde kefiyesini doldurup getirdiği otun sürekli yediğimiz 'sifref' otu olmadığını söylediysek de kabul ettiremedik. Belki daha tecrübelidir diye yağda kızartıp, o otu afiyetle yedik yemesine de, yaklaşık iki üç saat sonra takımca koro şeklinde bağırmaya başladık. Korkunç derecede sancılanıyorduk. Koşup yardıma gelen erkek arkadaşlar maalesef zehirlendiğimizi söylediler. İşin ilginç yanı biz sancılar içinde kıvranırken Sarya arkadaş oldukça dinçti, sancılarımız karşısında fal taşı gibi açılan gözleriyle bize bakıp habire hızlı hızlı koşuşturuyordu. Neyse ki akşam bastığında az çok kendimize gelmiştik. Hepimizin tek düşüncesi iyileşmek, Sarya hevalden hesap sormaktı. Ama tehlikeyi atlattığımızı gören Sarya heval ortalıkta yoktu. Erkek arkadaşların tüm alanı tarama faaliyetine karşı Sarya arkadaş bulunamamıştı. Onu çok iyi tanıdığımızdan, artık ağrılarımızı bir kenara bırakıp onun telaşına düştük. Sabahleyin iki saat uzağımızda bulunan bölükten bir arkadaşın, Sarya arkadaşın kendi bölüklerinde olduğunu söylemesinden sonra rahat bir nefes aldık. Gittiği bölükte üç gün boyunca hiç yemek yememiş, hiç konuşmamıştı. Dördüncü gün takım komutanlarının eşliğinde gelen barış heyeti onu zar zor gelmeye ikna edebilmişti.

"Kahramanca gülerek gitti Sarya... Yoldaşının şehit düşmemesi için feda etmişti gencecik bedenini. Zelal, Delal, Agiri, Cihan, Dilan ve daha nice yiğit kadınının koynunda uyuduğu Besta toprağına büyük bir huzurla gitti Sarya. Peşinden on iki yıllık mücadele mirası ve dolu dolu geçen anılarını bıraktı bizlere. Öyle anılar ki layık olunmadığı takdirde vicdanları asla rahat bırakmayacak anılar"

Geldiğinde ise tüm sıcak karşılamalarımıza ve bağışladığımıza dair konuşmamıza rağmen ikna edememiştik. Bu tavrını bir aya kadar da sürdürdü. İhtiyacı dışında kimseyle konuşmayıp kendisini cezalandırdı. Onun bu gururunun toplumla bağlantısı vardı elbette, ama asıl neden yaşam tarzından ve Önderliğe yazdığı yazılardan anlaşıldığı kadarıyla, yaşamı öğrendiği bu büyük ailesinde en ufak bir hatayı bile reva görmüyordu aslında Sarya yoldaş, hep layık olabilmenin büyük arayışlarını yaşıyordu. Kendisiyle ve sessizce...

2002 yılında Kuzey'e tekrardan gidileceğini duyduğunda o da birçok yoldaş gibi oldukça umutlanmış ve heyecanlanmıştı. Israrlı dayatmalar sonucu kendisini Kuzey için hazırlananlar listesine aldırtarak, Botan yürüyüşüne başladı. 2003 baharında amacına ulaşmasına rağmen o heyecanlı yürüyüşte, hasret ve hüzün rüzgarları esiyordu Sarya'nın yüreğinde... On yıl önce, mini adımlarıyla kendisini ne tür bir geleceğin beklediğini bilmeden, çocuk şımarıklığıyla yürüdüğü bu patikalardan bu kez niçin yaşadığını ve savaştığını bilerek yürüyordu gerisin geriye... Hele o insan sesleriyle cıvıl cıvıl bir cenneti andıran Anitos köyünü kimsesiz ve yıkık harabeler şeklinde görünce, korkunç bir acı saplandı yüreğine... Dünyaya gözünü ilk açtığı, çocuk dünyasıyla dolu dolu yaşadığı anılar, bu evler içinde yaşanmamıştı sanki. Zorlukla hatırladığı anıları bir bir geçerken, düşüncelerinden o son akşamki anne kucağının kokusu bir türlü gitmedi. Çevresinde Suvarê Xelê, Kato, Asteng ve Anitos vadisi hep annesi kokuyordu sanki. Anılarla sarmaş dolaş, raxtı ve silahıyla yürürken ılık bir gözyaşı damlası aktı Marinos patikasına, bahar yağmuruyla Marinos suyuna ve oradan annesi kokan Anitos suyuna karışsın diye.

Anılarla dolu yolculuğu Besta'da sonuçlanmıştı. Sarya, anılardan sonra başkalaşmıştı artık, suskun ve içe kapanık Sarya gitmiş, İmralı'ya bir nebze de olsa yakınlaşmanın verdiği coşkuyla şen şakrak, genç ve dinamik Sarya gelmişti.

Besta'ya giden takımların en canlı, en dinamik ve moral kaynağıydı Sarya, yokluğu hemen hissedilirdi arkadaşları arasında. Masiro ve Kato alanlarında kalmıştı. Ama en çokta Masiro'yu sevmişti. Çünkü O, çocukluğundan itibaren zozanlık alanların yeşiline ve buz gibi diş sızlatan sularına aşık olmuştu bir kez. Sarı örgülerinin arasına, kendisi gibi narin sosın ve papatyalar takmayı alışkanlık edinmişti kendisine. Yoldaşlarının özene bezene ördüğü sarı örükleri farklı bir duruş kazandırırdı ona. Yüzü hep çocuk kaldı, hep güzel kaldı, devrimin zorluklarına inat o hep güzel kaldı. Bunu sadece biz değil düşman bile fark etmişti. Gerilla hayatım boyunca ilk kez bir cenazeyle oynanmadığını görmüştüm.

11 Nisan 2005 yılında Besta'da ilk kez kapsamlı bir operasyonun en sıcak mevzisinde yerini almıştı. Yılların biriktirmiş olduğu öfkeyle çatışarak, mevzisini ele geçirmeye çalışan düşmanı geri püskürtmek için bütün yeteneklerini kullanmıştı. İlk kez içindeki tüm öfkeyi boşaltma keyfiyle çatıştı. Gülüyordu Sarya... Yoldaşını kurtarmak için kendi canını feda edeceği o anı beklerken kahkahalarla gülüyor, alay ediyordu ölümle. Etrafındaki arkadaşlara özellikle kafalarına dikkat etmelerini söylerken, tek bir merminin boşa gitmemesi için kendisine siper ettiği ağaç gövdesinden aralıklarla başını kaldırıp, nişan alıyordu.

Çatışma sabahın dokuzundan, akşamın altısına dek devam ettiği bir esnada, kalleş bir kurşun suikast sonucu tam alnının ortasına isabet etti. Sarya yüzündeki tebessümü hiç bozmadan sarı saçlarını kınalayan o al kanıyla yavaşça uzandı toprak ananın koynuna. Mevzi almaya çalışan asker bile dona kalmıştı. Mevzisinde kahramanca çatışan fedainin kendisi gibi özel eğitilmiş bir özel tim olduğunu beklerken, gördüğü manzara korkunç bir ürperti vermişti ona. O Sarya şahsında yenilmez PKK ruhunun, insanı nasıl güçlü kıldığını gördüğünden, ürkmüştü ve o en kapsamlı operasyonunda düşman 99'dan bu yana en büyük darbeyi almıştı. Çünkü tüm yapı 2004-2005 kışında, Güneş'in savunma tezleriyle yoğunlaşmıştı. İşte düşman bu gerçekliği, ağır darbe alıp, gerisin geriye giderken anlamıştı. Karşılığında ise gencecik 7 can yoldaşımızı kaybetmiştik. Tüm cenazelerle vahşice oynamıştı düşman, ama Sarya'nın cenazesiyle hiç oynamamıştı. O çok sevdiği kırmızı renkli aynası, kırmızı tarağı, kırmızı mendili ve kendisi kadar hoş kokan, yanında hiç eksik etmediği kokulu sabununu bile başucuna koymuştu düşman. Sarya, sanki uzanmış uyuyordu. Sarya'nın yüzündeki tebessümü, halen canlıydı, bebek gibi güzel yüzü daha bir güzelleşmişti. Acaba düşman Sarya'nın güzelliğine dokunmaya mı cesaret edememişti, yoksa sayısı 20'yi aşan özel güçler, karşılarındaki o çocuk yüzü gördüklerinde utanmışlar mıydı? Bu yüzyıl adaletsizliğinden, kimbilir belki eşitsizlerin eşit olduğu bu yüzyıl gerçekliğinden ürkmüşlerdi hücrelerine dek...

Kahramanca gülerek gitti Sarya... Daha birçok yoldaşının şehit düşmemesi için feda etmişti gencecik bedenini. Zelal, Delal, Agiri, Cihan, Dilan ve daha nice yiğit kadınların koynunda uyuduğu Besta toprağına büyük bir huzurla gitti Sarya. Peşinden on iki yıllık mücadele mirası ve dolu dolu geçen anılarını bıraktı bizlere. Öyle anılar ki layık olunmadığı takdirde vicdanları asla rahat bırakmayacak anılar.

Rahat ve huzurlu uyu gerçek yoldaş, yarınların yarınlarımız, ütopyaların vicdan borcumuz olacak. Seni asla unutmayacağımız ve hep yaşatacağız yüreğimizde.

17 Şubat 2006

Ş. Sorxwin Ciwana Munzur/Besta

Bu da O'nun hikayesi

"Yaşama sarıldığımız bir yanımızın adıydı Ethem, dağlara söz verdikten sonra ise Rızgar koymuştu ismini. Bu ismi kendi mi istemişti, yoksa birileri mi 'ismin Rızgar olsun' demişti, bilemezsem de, biliyorum ki O'nun da herkes gibi bir hikayesi vardı"

Adı soyadı: Ethem Bülent DOĞAN
Kod adı: Rızgar
Doğum yeri ve tarihi: Hekimhan Malatya, 1969
Mücadeleye katılım tarihi: 10 Nisan 1991
Şehadet tarihi ve yeri: 24 Eylül 1994 Çermik

Yürekte tarifsiz kabarışın yaşandığı mekan ve zamanlar vardır.

Coşkun ırmaklar gibi akan hayatlar ve zamanın anlamını yitirdiği diyarlar vardır uzak diye tabir edilen o yerlerde.

Ezgilerin aynı anda yüzlercenin dilinden döküldüğü diyarlar vardır. Her bir yüreğin kabarışıyla söylenen ezgiler, ayrı bir hikayenin ve tutkunun dili olup dökülür dudaklardan. Dudaklardan dökülen her kelime Kürt halkının yaşadığı acıları ilmek ilmek dokusa da çekilen acı değildir o an. Anlatılan da uzakta bir yerde bilinmeyen bir duygunun hikaye değildi. O diyarlarda dudaklardan dökülen ezgiler özgürlüğe sevdalı yüreklerin atışıydı. O diyarları mesken eyleyenlerin avuçlarına her gece yağan yıldızlardı. Her günün şafağında selama durduğumuz gidenlerimizin hikayeleriydi. Bedel olarak gencecik bedenlerini yüreklerinin tüm sıcaklığıyla ortaya koyanların türküleriydi onlar. Umudun yürekten yüreğe dolaşımıydı.

O diyarların her karışında anılarını toplayıp duruyoruz gidenlerin. Dağın yamacından *'arkadaşlar, mola verelim'* diyen sesini duyuyoruz Agit'in. Tepeden inişte, kendi kendine en çabuk kim inecek yarışını yapıp, kimseye çaktırmadan koşar adım inen Hogir'ın muzipçe gülüşüyle gülüyoruz yine. Nasıl gölge yapsam acaba düşüncesiyle yaratıcılığını kullanıp ağacın dallarına kefiyesini bağlayıp, yaptığıyla kendi kendini kutlayan en gencimiz Helin, ışıl ışıl gözleriyle bakıyor yine o ağacın yanında. Yazın kavurucu sıcağında mola verdiğimiz pınarın başında içtiği sudan doymayın başını suyun içine sokan Gulanımızın isyancılığı, isyanımızı büyütüyor hala. Hayatın her anı anılarına, umutlarına açılıyor. Bizi bizimle yüzleştiriyorlar nerede olursak olalım.

Acıları, özlemleri, yitimleri ve gözyaşlarını en derinden yaşayan toplumlar, yaşanan kahramanlıklarda ulaşılan kazanımları sürekli anarken, kendini bulmaya çalışır, kendimizi yeniden ve yeniden bulmaya çalışıyoruz. Her gidenin, her özlemimizin, her yağmur damlasının, her kır çiçeğinin kendi yaşamında ulaştığı gerçek tutkunun anlamını ve şifresini çözmeye çalışırken, kendimizi bulmaya çalışıyoruz. Bir adım daha kendimize yaklaşıyoruz. Adı yasak, dili yasak ve kendi olması yasaklanan Kürt'ün, 'yaşanacaksa eğer, böyle yaşanmalı' diyen hayat hikayelerinde buluyoruz kendimizi. Nefes alabilmek için, hayata tutunabilmek için, umudu yarınlara taşımak için, hayalleri kaybetmemek için, yarınlara sımsıkı sarılabilmek için, hayatın anlamını ortasına, bir kelebeğin ateşin ortasına dalması gibi dalabilmek için tüm zamanlara inat, mekanlara takılmadan anıyoruz durmadan gidenleri. Çünkü onlar umudun ışığı.

Bugünümüzü ve yarınımızı yaratan bir cengaverin öyküsü anlatırken, anlatılan hikayenin yüreğimize, gözlerimizle, benliğimize dokunmasıyla yeniden sarsılıyoruz. Anlatılan bizim gibi, bizden biri olan insanların anlam arayışıdır, başkaldırısıdır. Yüreğinde anbean büyüyen sevdadır. Dağlara vurulan ve dağlarda vurulan parçamızın hikayesidir. En anlamlı noktasından yaşama sarılmadır.

Bizler de onların hayata dair yarattığı tılsımla sarılmaya çalışmaktayız yarınlara umutla.

Yaşama sarıldığımız bir yanımızın adıydı Ethem, dağlara söz verdikten sonra ise Rızgar koymuştu ismini. Bu ismi kendi mi istemişti, yoksa birileri mi 'ismin Rızgar olsun' demişti, bilemezsem de, biliyorum ki O'nun da herkes gibi bir hikayesi vardı.

Hikayesi, 1969 yılında Hekimhan'da başlamıştı. Hayatların çevresine kendini inkarın çitleri örülüyordu. Farklılıkların bir arada yaşamaması gerektiği mührü vurulmaya çalışılıyordu toplumsal ilişkilere. Bunları görerek, ama kıyısında kalmayı tercih ederek, nerede nasıl olduğunu bilemese



de başka yaşamların da olduğunu hayal ederek büyüdü.

Bu topraklarda yaşayan insanların hayatları, hayalleri, özlemlemleri, beklentileri birbirine benzerdi. O'nun hikayesi, hayatın bir yerinde, dağa gönül vermiş insanların öyküsüyle birleşecekti.

1986 yılında girdiği üniversite sınavlarında, İstanbul Üniversitesi İletişim Fakültesi Radyo Televizyon Bölümünü kazanır. Kendi gerçekliğine yabancı olduğunun ayrımına burada varacak, burada çocukluğundan beri yaşamının her karesinde büyüyen, ama anlam veremediği çelişkileri büyüyecek, arayışları derinleşecektir. Burada soru işaretleri yavaş yavaş cevap bulacaktır. Büyüdüğü topraklardaki yaklaşımın, sistemin kendi mutlakiyetini dayatmak istemesinin bir sonucu geliştiğini de burada anlayacaktır.

Ve ilk bilinçli tepkisi burada ortaya çıkar. Düzene ve onu devam ettiren yürütücülere tepkisi, çeşitli arayışlara sürükler O'nu. Bilinç düzeyi O'nu derin bir sorgulama götürür. Okuyabilmek için yarım günlük işlerde çalışırken, arayışlarını dizginlenemeyecek kadar derinleşir. Arayışları, O'nu önce dini gruplara yöneltir. Buranın aradığı yer olmadığını anlaması için uzun bir zamana ihtiyacı olmayacaktı. Gelişen mücadelenin de etkisiyle, devrimciliğe sempati duyar. O dönem, yurtsever gençlik potansiyeli henüz örgütlü gelişmediğinden, sempatisi O'nu Türk sol gruplarına götürür. Bu mücadele, yüreğini saran özgürlük fırtınasını dindiremeyecek kadar kısırdır. Kendini bulmaya ihtiyacı vardır O'nun. Her zamankinden daha yakıcıdır şimdi bu isteği, arayışları çoşkun bir ırmağa dönüşmüştür sol yanında. Ve izini sürer hayalindeki hayatın.

'Hayatın bana armağanı' diyeceği ve ömrüne damgasını vuracak insanlarla tanışacaktı. 1989 yılında, okuldaki ve yurttaki yurtsever öğrencilerle tanışır. Bu tanışma, Ethem hevalin hayatında dönüm noktası olur. Aradığını bulmuştur, içindeki fırtına yerini huzurlu bir dinginliğe bırakır. Sömürgeciliğe, faşist düzene duyduğu tepkiyi haykıracağı yeni bir mücadele alanıyla tanışmıştır. Burada kısa sürede gençlik çalışmalarında faal duruma gelir. Atak, özverili, fedakar ve cesur bir pratiğin sahibi olur.

Tüm zamanını yurtsever gençlik çalışmalarına ayırır. Girişken, tuttuğunu koparan bir pratik sergilerken, bilinçle aydınlanan yaşamında büyük değişimler yaşanır. Yüz hatları O'nun yaşının çok altında gösteriyordu. Pratiğiyle bu izlenimin etkisini güçlü bir biçimde siler. O, kendisini her yönüyle dinletebilen bir öncüdür artık. Ne zaman boş bir an yakalasa okurdu. Öğrenmek en büyük hobisidiydi. Kürt tarihi konusunda nerede bir materyal bulsa bir solukta okurdu. Öğrendikçe çalışmaları gelişirdi. Okuldaki gençlik çalışmalarının yayılmasında en önemli pay sahiplerinden birisiydi Ethem heval.

Mücadeleyi tanıdığından beri hep dağlara özlem duymuştu. Orada savaşan yoldaşları vardı. Orada, o uzak dağ başlarında, kendin olarak var olmanın hayatı örülüyordu ilmek ilmek. Bahara açılan ömürler vardı hayatı paylaşan. İşte onlardan birisi olmak istiyordu, bütün arzusu buydu. Bu arzu, hayatının en orta yerinde dalgalanıyordu. Gitmeliydi, yoksa yarım kalacaktı. Gitmeli ve güneşin doğuşunu dağların doruklarından seyretmeliydi.

ARGK saflarında yer alacaktı. Ne istediğini biliyordu. Hayat armağanını vermişti. Bu armağanla dağlara yürümek için inanılmaz sabırsızdı. Hani elinde olsa kanat çırpıp uçacaktı özlem duyduğu dağlara. Mücadeleyi tanıdığı gün aslında kararını da vermişti. ARGK saflarında savaşan bir gerilla olacaktı.

Kader diye belletilen hayatın ortasına özgür yarınları dikmek için 1991'in Nisan'ında Amed eyaletindeki gerilla saflarında yerini alır. Mezopotamya çocuğu olarak dağ yaşamına alışmakta hiç zorlanmadı. Çok kısa bir süre içerisinde yaşamın her alanında kendini hissettirdi. Hayatın bilmediği yönlerini burada keşfetti. O, iyi bir keşifçiydi.

O, artık bir gerilladır, yaşamı yeniden yaratmaya karar vermiş bir sanat ustasıdır. Her taraftan kuşatılan Kürt halkının meşru savunma mekaziması olan ordunun bir neferidir. Apoculuk sanatında derinleşmek, onu yaşamının her anına dokumak için çıkmış güneş ülkesinin dağlarına. Ezilenlerin Demirci Kawasının takipçisi olacaktır. Kimliksizliğe, adsızlığa ve tarihsizliğe karşı savaşımda yer almanın gururuyla yaşama sarılacaktır. Yaşamı en ince ayrıntısına kadar incelerken, hevallerinden öğrendiği tüm güzelliklerin korucusu olma noktasında ant içecektir.

Dağlarımızda yazılan nice ezgilerden biri olmak için, büyük bir kararlaşma ve azimle yaşama sarılır. O, en önde olmalıdır. Dağların doruklarında zirveleşen yaşamı yudum yudum solurken, nefessiz kaldığı yılların adeta intikamını almaktadır. Emekle, alın teriyle yaşamı ilmek ilmek dokumanın ustasıdır artık.

Yürüdüğü her karış toprakta atalarının acısını içinde hissederken, esen rüzgarın dalgasında anaların feryadına, bebeklerin korkuyla attığı çığlıklara tanıklık eder. 'Ez Kurdim' diyememenin dilsizliğine dil olur dağ başlarında.

Sonbahar gelip kapıya dayanmıştır. Tarihler 24 Eylül 1994'ü gösteriyordur. Rızgar hevalin içinde yer aldığı grup Çermik kırsalında düşman tarafından çembere alınır. Herkes yanındaki hevalini kurtarmanın arayışındadır. Hevallerini kurtarma için dört hevaliyle birlikte en ön saflara atılır. Şiddetli çatışmalar yaşanır, ne pahasına olursa olsun vazgeçmeyeceklerdir. Son mermilerine kadar aralıksız çatışırlar, bir tek amaçları vardır hevallerinin kurtulması. Biliyorlardı ki hevalleri hayallerini gerçeğe dönüştürecekti, umutlarını hep diri tutacaktı. Rehevallerinin yaşamı için attıkları her mermide direniş bayrağının düşmeyeceğini düşmana bir kez daha gösterirler. Hayatı pahasına da olsa hevallerini kurtarmayı başarır. Hevalleri çemberi yarmayı başarırlar. Rızgar heval arkadaşlarını savunmak için orada kalır, son mermisine kadar direnir ve şehitler kervanına katılır.

Rızgar hevalin hikayesi buydu işte. Hayatın armağanına sımsıkı sarılmanın, yürek kabına sığmayan sevdanın hikayesiydi. Aradan geçen bunca yıla rağmen, hala hayata sarıldığımız yanımızın hikayesi. Diktiğin bayrak hepimizin yüreğinin en orta yerinde dalgalanıyor şimdi ve dalgalanmaya da devam edecek, sana söz veriyoruz.

Mücadele arkadaşları

“Onlar ülkelereni, onlar tarihlerini, onlar sevgilerini, onlar kendilerini aradılar ve şehadetleriyle hepsini kazandılar” Önder Apo



Adı soyadı: **Mehmet HEMO**
Kod adı: **Aziz AFRİN**
Doğum yeri ve tarihi: **Afrin 1974**
Şehadet tarihi ve yeri:
14 Nisan 2007, Dersim



Adı soyadı: **Mehmet İBRAHİM**
Kod adı: **Botan FIRAT**
Doğum yeri ve tarihi: **Kobani 1979**
Şehadet tarihi ve yeri:
14 Nisan 2007, Dersim



Adı soyadı: **Hafız KARAASLAN**
Kod adı: **Çemşit TATVAN**
Doğum yeri ve tarihi: **Tatvan 1976**
Şehadet tarihi ve yeri:
14 Nisan 2007, Dersim



Kod adı: **Çekdar NURHAK**
Adı soyadı: **Aydın GELERE**
Doğum yeri ve tarihi: **Mardin 1982**
Şehadet tarihi ve yeri:
14 Nisan 2007, Dersim



Adı soyadı: **Ümit BAŞKURT**
Kod adı: **Diyar BOTAN**
Doğum yeri ve tarihi: **Makü 1980**
Şehadet tarihi ve yeri:
14 Nisan 2007, Dersim



Adı soyadı: **Doğan ŞENGÜN**
Kod adı: **Erdal**
Doğum yeri ve tarihi: **Pazarcık 1978**
Şehadet tarihi ve yeri:
14 Nisan 2007, Dersim



Adı soyadı: **Jehat BİNİCİ**
Kod adı: **Faik SURUÇ**
Doğum yeri ve tarihi: **Suruç 1979**
Şehadet tarihi ve yeri:
14 Nisan 2007, Dersim



Adı soyadı: **Bilal SALAM**
Kod adı: **Kawa**
Doğum yeri ve tarihi: **Nusaybin 1982**
Şahadet tarihi ve yeri:
14 Nisan 2007, Dersim



Adı soyadı: **Abdullah AKTÜRK**
Kod adı: **Felat**
Doğum yeri ve tarihi: **Nusaybin 1984**
Şehadet tarihi ve yeri:
12 Nisan 2007, Besta



Adı soyadı: **Bahattin ŞADMEHR**
Kod adı: **Lezgin SEYİT**
Doğum yeri ve tarihi: **Mılgever 1983**
Şehadet tarihi ve yeri:
12 Nisan 2007, Besta



Adı soyadı: **Ekber YEGANE**
Kod adı: **Rojhat SALMAS**
Doğum yeri ve tarihi: **Salmas 1986**
Şehadet tarihi ve yeri:
14 Nisan 2007, Dersim



Adı soyadı: **Seyitxan KARAKUŞ**
Kod adı: **Seyitxan GIRAVİ**
Doğum yeri ve tarihi: **Afrin 1974**
Şehadet tarihi ve yeri:
14 Nisan 2007, Dersim

